

7e JAARG., No. 1 — APRIL 1951

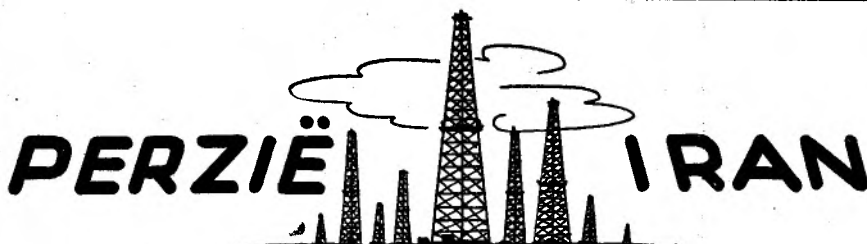
Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries“
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHEIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Tijdens zijn bezoek aan Uruguay heeft Z.K.H. Prins Bernhard o.a. een bezoek gebracht aan een „Estancia“, een Zuid-Amerikaanse boerderij.

Ten Z. van de Kaukasus en de Kaspische Zee ligt het land Perzië, julie wel bekend uit de Bijbelse Geschie-

denis. Dat Perzië wordt tegenwoordig vaak Iran genoemd. (Niet in de war komen met zijn buurman Irak!)

Ken je de hoofdstad van Iran? Juist, dat is Teheran.

Perzië of Iran heeft een vorst, die men niet koning of keizer, maar sjah noemt. Die sjah is onlangs getrouwd met een Perzisch meisje van hoge adel. Bij de bruiloft versierden een schat van Hollandse bloemen, die per vliegtuig waren aangevoerd, de feestzaal.

't Was een mooie dag voor de sjah. Maar... hij heeft ook zijn moeilijkheden. De binnenlandse toestanden waren lang niet alle Perzen naar de zin. En geen wonder.

De bevolking is voor 't grootste gedeelte doodarm. De grond is er namelijk veelal in 't bezit van enkele grootgrondbezitters, die ook heel wat te zeggen hebben in het parlement.

De sjah zelf en de eerste minister, premier Razmara, deden hun best, hierin verbetering aan te brengen. De vorst zelf, die erg rijk is, heeft een groot gedeelte van zijn vermogen weggegeven, en is begonnen met de verdeling van zijn eigen reusachtige landerijen onder de arme boeren.

Dat was een goed begin.

Maar toen hij met zijn ministers een plan opstelde om de arme bevolking van Perzië een beter bestaan te verschaffen, kreeg hij het te kwaad met de grootgrondbezitters. Vooral voor de grondverdeling voelden ze niets. Ze wilden houden, wat ze hadden. Ze werkten tegen. En er viel niet met hen te spotten, want zij vormden samen een soort familieregering, die allerlei baantjes onder elkaar verdeelden of verkochten. Precies zoiets, als in ons land gebeurde in de pruiken-tijd.

Nog meer tegenwerkers kregen de sjah en Razmara. Misschien weet je, dat Perzië rijk is aan olie, aan petroleum. Per jaar wordt er ongeveer 35 miljoen ton olie gewonnen, die hoofdzakelijk aan West-Europa geleverd wordt. Je zou dus denken, dat Perzië er rijk door wordt. En de olieopbrengst is dan ook één van de voornaamste bronnen van inkomsten voor de regering.

Maar..... de grootste winst gaat naar de olie-maatschappijen, dus naar

het buitenland. Want de rijke, Perzische oliebronnen zijn voor een groot deel in handen van Europeese maatschappijen. Die hebben met Perzië een overeenkomst aangegaan, waarbij ze vergunning kregen de olie te exploiteren. Als vergoeding betalen ze dan per ton gewonnen olie een zeker bedrag aan Perzië.

Zo is daar de Anglo-Iraanse-Olie-maatschappij, die tot 1993 het recht olie te winnen in Perzië. Nu is het waar, dat de buitenlandse maatschappijen veel te weinig betalen voor hun vergunning. En dat veroorzaakte dus ontevredenheid bij de Perzen, vooral bij de Mohammedaanse Nationalisten.

„Jaag die vreemdelingen het land uit”, zeiden ze. „Laten alle winsten in ons eigen land blijven. De regering moet de olievelden nationaliseren”.

Kijk, en daarvoor voelde premier Razmara niets. 't Zou tegen de gesloten overeenkomsten ingaan, die met de oliemaatschappijen gesloten waren. En dan... waar zou men in Perzië de mensen vinden, die bekwaam genoeg waren, om de leiding van de Engelsen en Amerikanen over te nemen? 't Zou een chaos worden en Perzië zou er geen voor maar nadeel van hebben.

Razmara verzette zich dus sterk.

Toch hebben de grootgrondbezitters en nationalistten het gewonnen.

En wel op een gruwelijke manier.

Razmara ging op zekere dag naar een moskee in Teheran om te bidden. Plotseling kwam een jonge Mohammedaan naar voren en schoot de premier dood. De moordenaar was wellicht hiertoe aangezet door Razmara's vijanden.

Als antwoord op de vraag naar de motieven van zijn daad, vroeg hij terug: „Waarom verkochten jullie het land aan de vreemdelingen?”

Was het misschien de schrik, die toen plotseling alle parlamentsleden er toe bracht om met algemene stemmen te besluiten, de olie te nationaliseren?

Nu schrokken de Engelsen! Haastig deden zij Perzië weten, dat een eenzijdige opzegging van de overeenkomsten onwettig is en dat zij bereid zijn Perzië in 't vervolg de helft van de oliewinst af te staan.

KLEINTJES

KOREA! Het land waar de oorlog woedt: Veel mensen weten niet waar Korea ligt. Jullie natuurlijk wel! Voor degene, die O.E.K. nog niet eerder hebben gelezen, ga ik in 't kort nog even de gebeurtenissen daar vertellen.

Toen Japan zich onvoorwaardelijk overgaf in 1945, werd 't Noordelijk deel van Korea bezet door de Russen, 't Zuidelijk deel door de Amerikanen.

Nadat eerst de Russen en daarna de Amerikanen hun troepen hadden teruggetrokken, begonnen plotseling de Noord-Koreanen Zuid-Korea binnen te trekken. In stilte werden de aanvallers gesteund door de communisten. Maar ook de Zuid-Koreanen kregen hulp.

Na de oorlog hadden de volkeren samen de Organisatie van de Verenigde Naties opgericht, kortweg de „Uno” genoemd. Die Uno ging Zuid-Korea helpen. 't Waren in 't begin vooral de Amerikanen, die 't hard te verduren kregen. Later kwamen er uit bijna alle landen, ook uit Nederland, hulptroepen. Eerst werden de de Uno-soldaten steeds teruggedreven. Later ging 't andersom. Toen de Noord-Koreanen tot aan de grens van Mandsjoerije waren teruggedreven, kwamen de Chinese communisten bij honderdduizenden de grens over en moesten de verbonden legers weer het veld ruimen. Op 't ogenblik zijn de laatste weer aan de winnende hand zodat de grens tussen Noord- en Zuid-Korea, de 38e breedtegraad al

weer bereikt is, ja, zelfs overschreden. En nog willen de Chinezen van geen wapenstilstand of vredesonderhandelingen weten.

Je begrijpt, dat door al dat heen en weer trekken, 't land ongeveer helemaal verwoest is. 't Kost duizenden doden en gewonden, miljoenen guldens aan geld, en nog is 't einde niet in zicht.

En nog keren de volken der wereld zich niet tot God, maar werken vruchteloos in eigen kracht, om aan deze ellende een einde te maken.

ATLANTISCH PACT.

De meeste landen in West-Europa en Amerika kijken angstig naar de steeds groeiende macht van Rusland. Wat zou dit land willen? Aanvallen?

In elk geval wilde men sterk staan, opdat Rusland door hun kracht er van weerhouden zou worden om aan te vallen.

„Eendracht maakt macht” dacht men en daarom sloten bovengenoemde landen een verbond, het Atlantisch Pact. Als één van de bondgenoten werd aangevallen, zouden alle andere landen helpen. Samen zal men een sterk leger vormen, onder één opperbevelhebber, de welbekende Amerikaanse generaal Eisenhower. Hij heeft zijn onderbevelhebbers benoemd en nu moeten straks alle bondgenoten, ook Nederland, zorgen, dat ze troepen leveren voor dat atlantisch leger, voor de vloot en voor de luchtmacht.

Dat men voorzorgsmaatregelen treft,

Als Perzië voet bij stuk houdt, en de Engelsen het land uitwerkt, is de kans groot, dat Rusland er wel voor zal zorgen, dat de vrijgekomen plaatsen door Russen zullen worden bezet.

Ook Amerika ziet wel in, dat in dat geval de Perzische olie een andere kant uit zal gaan vloeien. En dat mag voor geen geld ter wereld. Daarom doen de Amerikanen al hun best, om er

voor te zorgen, dat de Perzische olie ook in 't vervolg naar de Westerse landen blijft gaan, en dat Rusland er geen druppel van krijgt.

Want ook de nieuwe lezers van O. E.K. weten toch al wel, dat het tussen Amerika en Rusland lang geen koek en ei is?

Jullie zullen er nog wel meer van horen.

Ons land is arm geworden. We moeten hard werken om het hoofd boven water te houden. Ons land moet nog veel meer producten uitvoeren. En liefst goed en goedkoop! Het moet concurreren met andere landen. Dat is een moeilijk ding!

Verschillende bedrijven zoeken naar nieuwe wegen, om beste waar op de markt te kunnen brengen.

Onze visserij doet ook haar best. Ze probeert nog groter hoeveelheden vis te leveren.

Vier redrijen te IJmuiden, Scheveningen en Katwijk hebben een nieuw plan. Een kleine vloot van vier loggers zal een proeftocht maken voor de haringvangst.

De vissersvloot vaart steeds uit in Mei. Dan begint het visseizoen, de tijd van „de Hollandse nieuwe”. Maar er is thans steeds vraag naar verse haring voor de rokerijen en conservenindustrie. Nu wordt deze proeftocht ondernomen, om na te gaan of het mogelijk is, vóór het visseizoen, met

drijfnetten de haring te vangen. De haring, die deze proeftocht zal opleveren, zal niet worden gezouten, doch gaat rechtstreeks naar de rokerijen en conservenfabrieken.

Als deze proef gelukt, wordt het visseizoen voor de loggers aanmerkelijk verlengd. Voor de Nederlandse visserij betekent het winst.

* * *

Ook aan de wal worden grote verbeteringen aangebracht. In de rijksvisshal te IJmuiden is een zeer kunstige machine in gebruik genomen. Deze machine haalt de graat uit de vis! Ze wordt alleen gebruikt voor de grote rondvis: kabeljauw, schelvis en koolvis. Aan het begin worden de grote vissen ontkopt en verdwijnen in 't binenste van de 10 m. lange machine. Enkele seconden later komen ze er uit zonder graat en zonder huid in twee moten, die je doen watertanden.

Deze bewerking van de vis noemen we fileren. De machine is dus een visfileermachine. Ongeveer zes man zijn

is goed, als men maar bedenkt, wat Ps. 33 zegt:

„Schilden, bogen, dolken,
Dapper' oorlogsvolken,
Wijsheid, moed noch kracht,
Kunnen ooit in 't strijden,
Enig vorst bevrijden
Zonder 's Heren macht!”

CONFERENTIE TE PARIJS.

Uit 't vorige heb je wel begrepen, dat er spanning genoeg is in de wereld. Doet men dan niets, om die spanning weg te nemen?

Als die grote machthebbers eens met elkaar de zaken gingen bespreken? Ze wilden 't gaan proberen. De ministers van buitenlandse zaken van Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland, (dat zijn de „Grote Vier”) moesten maar eens samenkomen.

Maar.... vooraf moeten hun plaats-

vervangers maar in overleg een agenda opstellen, dus een lijst van onderwerpen, waarover de ministers bij hun conferentie zouden moeten praten.

Zo kwamen die plaatsvervangers in Parijs bijeen. De Amerikaan, de Engelsman en de Fransman waren het wel eens met elkaar, maar de Rus kon zich met hun voorstellen niet verenigen. De heren hebben veel vergaderingen gehouden, urenlang gepraat en nog schoten ze maar weinig op. 'k Zal jullie maar niet vertellen, waarover ze 't allemaal niet eens konden worden, want dan is de krant wel helemaal vol. 't Voornaamste zul je nog wel eens te horen krijgen, denk ik.

Maar wat denk je, als de plaatsvervangers al zo'n moeite hebben om een agenda op te stellen, zouden de Grote Vier het op een conferentie over de problemen zelf eens kunnen worden?

nodig, om de ingewikkelde machine van messen, zagen en transportbanden te bedienen.

Als de machine op volle toeren draait, levert ze 2400 ontgrate filets per uur af.

Een Duitser heeft meer dan 25 jaar aan het ontwerpen van deze machine gewerkt!

Weet je wat ook nog een voordeel is? De vishuiden blijven bijna alle onbeschadigd. Men verwacht dat de lederindustrie met deze huiden wel raad weet.

Straks hebben de meisjes nog fijne schoentjes van „vissenleer”!

Nu we het toch over onze visserij hebben, willen we de „Willem Barendsz.” niet vergeten. Je weet toch nog wel iets van dit schip?

De „Willem Barendsz.” heeft het werk in de Zuidpool weer verricht. De jacht op walvissen is thans weer gesloten. Elk jaar mag er een bepaald aantal van deze zeemonsters worden gevangen. Aan Noorwegen worden de gevangen getallen opgegeven. Is 't getal vol, dan is het: stop! Je raadt wel waarom deze maatregel genomen is?

De drijvende traanfabriek kan nu de thuisreis aanvaarden. De berichten over de vangst zijn uitstekend. Er valt te berekenen, dat de „Willem Barendsz.” dit seizoen aan traan en spermolie zal opbrengen f 19.946.880. Je begrijpt wel, dat dit niet alles zuiver winst is. De bedrijfsonkosten moeten er natuurlijk af. De opbrengst is echter minstens 7½ miljoen groter dan in 1949-'50.

ONDER NARCOSE

Nu je hierboven leest: onder narcose, denk je misschien al aan een ziekenhuis en operaties. Wees maar rustig, we krijgen geen griezilverhaal en laten het ziekenhuis er buiten.

Wel moeten we even naar een gebouw, waar men wel bezig is met flesjes en buisjes, mengsels en gassen. Ik bedoel: het Instituut voor Bewaring en Verwerking van Tuinbouwproducten te Wageningen. Deze lange naam zegt je al heel wat, als je er even bij nadenkt.

Onze kwekers doen hun best. Ze proberen de beste en fijnste producten te leveren. Onze tuinbouwproducten mogen er zijn! Toch hebben de kwekers het tegenwoordig niet gemakkelijk. Ze moeten hun waren ook kwijt tegen een lonende prijs. Even geleden leek het heel moeilijk te worden. West-Duitsland wilde onze producten niet invoeren. (Dat ging in '40-'45 beter) Gelukkig is er vooreerst een oplossing gevonden.

In de tuinbouw is men er steeds op uit om de waren zo goed en vers mogelijk aan de markt te brengen. De werkers met de hand krijgen daarbij steun van de werkers met het hoofd.

In de laboratoria te Wageningen en in de proeftuinen is men steeds bezig met proefnemingen of experimenteren. Hun vindingen kunnen de kwekers gebruiken in het bedrijf.

Natuurlijk zijn er ook proeven, die mislukken of te duur zijn om te gebruiken.

Er zijn proeven genomen om verse snijbloemen te brengen naar Zuid-Amerika en Zuid-Afrika. We hebben tegenwoordig: spinazie in blik, vis in blik, aardbeien in blik. Men probeerde het ook met: bloemen in blik.

Daar zijn veel proeven voor genomen. Als 't zo niet lukt, probeert men 't zus. In het laboratorium gelukte het met sering in blik. Na 3 weken waren de bloemen mooier nog dan eerst. Maar toen men de resultaten

in de praktijk wilde toepassen, viel het geweldig tegen. Het kwam al met al ook veel te duur.

Een proef met het bewaren van fruit gaf groter succes. In Wageningen

bracht men de appels onder narcose, d.w.z. de vruchten werden bewaard in een gasmengsel van bepaalde temperatuur.

Elke appelsoort heeft zijn eigen narcose-gas. Door allerlei proeven moest men dit vaststellen.

Wat bleek nu? Appels die men gewoon maar twee maand kan bewaren, hielden het onder narcose acht maanden uit. Een prachtig resultaat! De fruit-handel kan het fruit nu zolang bewaren tot ze er op de markt het beste mee terecht kan.

In Goes is de eerste koelcel voor het bewaren van fruit, op deze manier, gebouwd. Het is een ruimte van 14x14x14 meter.

Het blijkt dat het bewaren onder narcose vrij goedkoop is en dat het fruit niet verschrompelt.

Een mooie vinding hé?

Als je dit zo leest, komt heel gemakkelijk de gedachte bij je op: „Wat zijn de mensen toch knap, die dit alles kunnen vinden!”

Ik geloof dat we het toch anders moeten zeggen: „Wat is God groot Die al deze krachten in Zijn schepping heeft gelegd!”

Of als de geleerde, die bij de studie van de bladeren uitriep: „Ik heb Gods voetstappen gezien!”

HONDS- DOLHEID

Sinds 1920 is er in ons land geen geval van hondsdolheid **gesignaleerd**. De inspectie van de veerartsenijkundige dienst te Overijssel heeft nu toch het signaal: „Weest op uw hoede” gegeven. Er is in ons land nog geen geval bekend, maar langs de Duitse grens in Overijssel is dit wel een feit. Er zijn daarom strenge maatregelen genomen bij de invoer van Duitse honden. Elke Duitse hond moet bij invoer in ons land vooraf tegen hondsdolheid zijn ingeënt. De verklaring van de dierenarts moet worden getoond. Kan men dit niet, dan wordt de hond teruggezonden of vier maanden in een grensplaats in **quarantaine** gehouden voor rekening van de eigenaar.

't Is geen wonder, dat strenge maatregelen worden genomen, want hondsdolheid is een vreselijke ziekte. Een hond, die deze ziekte heeft, wordt eerst enkele dagen schuw en stil, tot de crisis komt. Het dier breekt dan los en bijt elk levend wezen, dat in zijn buurt komt. Het loopt door tot het van verlamming sterft. Een hond kan wel vier maanden besmet zijn, voordat de ziekte in alle hevigheid uitbreekt.

In 1919 is het gebeurd, dat een Engels officier een aardige Duitse herder meenam naar huis. Het beest zag er zo op 't oog kerngezond uit. Enige maanden later bleek de hond toch besmet te zijn en brak de dolheid plotseling los. Voordat men het beest onschadelijk kon maken had het door zijn beten 179 slachtoffers gemaakt.

Vroeger had men geen middel tegen deze vreselijke ziekte. Van de mensen, die gebeten waren, stierven 40% onder erge pijnen in waanzinnigheid.

Het is Louis Pasteur geweest die de **bacillen** van de hondsdolheid ontdekte. In 1886 heeft hij een tegengif, een serum, tegen de gevreesde ziekte weten te vinden. Een jongen van 9 jaar, had zijn vriendjes tegen een dolle

hond verdedigd, maar werd zelf besmet. Hij werd door Pasteur geholpen. De geleerde, maar gelovige man, smeekte Gods zegen over zijn nieuw gevonden geneesmiddel. De knaap herstelde na de injectie.

O ja, de gelovige professor te Parijs werd door zijn ongelovige collega's uitgelachen. Zij geloofden niet in God, Die de hemel en aarde schiep. Zij leerden: het één is uit het ander ontstaan, het leven is uit de dood.

Als Pasteur zegt: „Het leven is uit God”, zullen zij hem wel eens laten zien, dat zij gelijk hebben.

In een fles doen zij een stukje brood en sluiten de fles dan goed af. Een poosje later komen er schimmelplantjes op het brood. Ziet de vrome Pasteur het nu? • Leven uit de dood!

Pasteur gaat nadenken. Er moeten levenskiemen in de lucht zijn geweest. Hij onderzoekt de lucht en ontdekt met de microscoop, de bacillen die het bederf brengen. Hij vindt ook, dat wijn na verwarming tot 60° C niet meer bederft. Ook voor andere producten kon hij een bepaalde tempera-

tuur vaststellen. Naar Pasteur wordt deze behandeling: pasteuriseren genoemd.

In elk land is tegenwoordig wel een Instituut Pasteur waar het serum tegen hondsdolheid voorradig is.

LOUIS PASTEUR

Hersen-AMNASTIEK

Hallo, jongens en meisjes,

In onze nieuwe jaargang komen we jullie hersenen weer eens wat „gymnastiekles” geven. Oefen je er in, het antwoord zo vlug mogelijk, vast binnen tien tellen, te geven!

Daar steken we dan van wal met met onze eerste tiental.

1. Hoeveel dagen liggen er tussen Pasen en Hemelvaart en tussen Hemelvaart en Pinksteren?
2. Is er ook verschil tussen watersnood en watersnood? Welk dan?
3. Noem eens twee spreekwoorden, waarin 't woord nood voorkomt.

4. Wie dragen wel „stenen” pakken?
5. De hoeveelste, druk besproken breedtegraad loopt door Korea?
6. In hoeveel verschijningen heeft de Here Jezus Zich na Zijn opstanding vertoond?
7. Noem eens 4 dierengeluiden.
8. Hoe heet de heilige berg van de Japannezen?
9. Je bent op zee. Aan de horizon verschijnt 'n Oceaanstomer. Wat zie je het eerst?
10. Noem eens 3 enkelvoudige woorden, die in het meervoud 3 keer zoveel lettergrepen hebben.

PRINS BERNHARD

NAAR ZUID-AMERIKA

Deze maand maakt onze Prins een reis naar Zuid-Amerika. Het is geen vacantiereis, geen plezierreisje. De Prins heeft tot taak bekendheid te geven aan ons land, om daardoor handelsbetrekkingen aan te knopen.

Z. K.H. bezoekt de staten Argentinië, Uruguay en Chili. Zoek ze maar eens op de kaart! Vergelijk dan ook eens de oppervlakte van ons landje met deze grote staten. Je ziet dan meteen, dat de reis van de Prins over enorme afstanden gaat.

't Is geen wonder, dat deze grote staten van de aardrijkskunde van ons land al heel weinig weten. Maar nu de Nederlandse Prins zelf de staten bezoekt, krijgt dat kleine landje meer bekendheid. De kranten schrijven over de Prins en Zijn land. De geschiedenis wordt eens opgehaald. Dat alles komt de vriendschap tussen deze staten en Nederland ten goede.

Een krant in Uruguay vertelde van de lange strijd die Nederland heeft gevoerd om de onafhankelijkheid; van de strijd tegen het water; over de drooglegging van de Zuiderzee. Het blad preekt de Nederlanders, die zonder kanonnen en tanks, nieuw land winnen.

Overall wordt Prins Bernhard hartelijk welkom geheten!

In Montevideo klonk het Wilhelmus! Schoolkinderen zongen het in zuiver Nederlands.

Ook de Prins sprak vriendelijke woorden via de radio tot het Uruguëse volk.

Z.K.H. wees op de punten van overeenkomst in de geschiedenis van Uruguay en die van Nederland. Hij vergeleek de nationale held van het land, Jose de Artigas, met de Prins van Oranje.

De president van Uruguay wenst een proef-emigratie van Nederlandse landbouwers. Vijf en twintig gezinnen

mogen zich op 150 km. afstand van Montevideo vestigen.

Te Buenos Aires voerde de Prins handelsbesprekingen met pres. Peron.

Deze president heeft gezorgd dat de Prins tijdens zijn verblijf in Argentinië de beschikking had over een telefoonlijn naar Nederland. De Prins heeft zo nu en dan met de Koningin en Prinsessen kunnen spreken. „Het was zo duidelijk alsof zij bij mij in de huiskamer zaten”, zei de Prins.

De prinsessen vroegen naar de nieuwe paarden die hun vader had gekregen. In de kranten hadden ze er van gelezen!

Per vliegtuig vertrok Prins Bernhard van Buenos Aires naar Santiago, de hoofdstad van Chili.

Op 30 April hoopt H. M. Koningin Juliana Haar 42ste verjaardag te vieren.

Voor POSTZEGEL- verzamelaars

Verzamelen is op zich zelf al een mooie sport, onverschillig wat je verzamelt. Ik ken verzamelaars van lucifersmerken, van slutzegels, van sigarenbandjes, van plaatjes, van bepaalde prentbrietkaarten enz. Welk kind heet er nog nooit sigarenbandjes verzameld? En wat kan zo'n kind dan blij zijn met een mooi bandje, vooral als anderen dat exemplaar niet hebben! En wat kun je met grote voldoening je verzameling bekijken, of aan anderen tonen. Die verzameling was immers met grote moeite en met grote liefde opgebouwd. 't Was een stuk werk van jezelf!

Jammer, dat 't zo vaak alleen maar een bevlieging is. En nu is dit het mooie van postzegels verzamelen, dat dit in de meeste gevallen geen bevlieging, maar een liefhebberij van je leven is. In alle grote plaatsen heb je postzegelwinkels en verenigingen van verzamelaars. Hoeveel grote mensen zijn er niet, die als ze maar even tijd hebben, over hun verzameling gebogen zitten.

Misschien lachen je ouders je een beetje uit, als je 'n postzegelverzameling gaat beginnen. Laat ze dan de stukjes in „Onze eigen krant” maar eens lezen. Postzegels zijn heus geen vodjes papier, waardeloos als sigarenbandjes. Wie van jongs af met verzamelen begint, krijgt langzamerhand een collectie, die een behoorlijke waarde kan vertegenwoordigen. Maar dan moet je doorzetten!

Er zijn drie soorten verzamelaars.

Ten eerste zijn er verzamelaars, op postzegelgebied die alles verzamelen, wat los en vast zit.

Iedere zegel is hun buit. Ze leggen een „wereldverzameling” aan. Alles draait bij hen om het aantal zegels. De eerste mijlpaal is er, als ze 1000 zegels bereikt hebben. 't Volgende ideaal wordt 5000 zegels. Dan 10.000 en 20.000. Hebben ze die grens over-

schreden, dan hebben ze 't idee, dat ze op dit gebied een klein beetje kunnen meepraten.

In 't algemeen begint ieder verzamelaar zo. Beginnen jullie ook maar zo! Je doet dan heel wat ervaring op. Straks kom je wel tot andere gedachten. Dan zie je in, dat je terrein veel te ruim is en dat je dus beperken moet.

2e Vroeg of laat komt er bij de meesten de tijd, dat ze zich op één of meer landen gaan toeleggen. Natuurlijk verzamel je Nederland en Overzeese gebiedsdelen. Maar daarbij neem je nog één of meer andere landen. Welk land, dat hangt van je eigen smaak af, vaak kies je ook het land waarmee je het verst gevorderd bent. En dan is het de kunst, om zo'n land compleet te krijgen. De zegels van een land, die je niet meer verzamelt, gebruik je dan als ruilmateriaal.

Heb je je keuze bepaald, dan ga je je bezig houden met kleine verschillen; verschil van kleur, van watermerk, tanding, papiersoort, tekening enz.

Deze wijze van verzamelen heeft één

Ons **Werkhoekje**

In het Maart-no. stond ons lekker paaskuikentje. Hier volgt de oplossing.
Horizontaal : 1. p.b. 2. arm. 3. kuis-
ken. 4. kielen. 5. enkel. 6. neemt. 7.
eieren.

Verticaal : 1. pakken. 8. bruine. 9.
Mieke. 10. klem. 11. eelt. 12. N.N.
7. eend. 13. immer. 14. eikel. 15
roken. 16. emmer. 17. noot.

En nu : onze

Tekenwedstrijd

Jullie houden bijna allemaal véél van tekenen. Ja, 't is een pracht vak.

Enkele jaren geleden hebben we een tekenwedstrijd gehad, die ons nog vers in het geheugen ligt. Daar waren toen landschappen, vogels — bijv. een goudfazant — en dieren — bijv. twee windhondenkoppen — bij, als schild-
derijen zo mooi. Zitten er nu nog van die fijne tekenaars onder jullie?

Maar, luister 'es ! Een tekening ma-
ken, zó uit je hoofd of bij je opstel
in het stijlschrift, is moeilijker, dan
iets van een voorbeeld natekenen !
't Heeft echter ook meer waarde !

Nu willen we weer eens een
tekenwedstrijd houden !

In een leesboekje vond ik 'n eenvou-
dig, leuk gedichtje van de bekende
dichteres Berendien Meyer-Schuiling.

Hier volgt het :

De trouwkoets

*De stoelen zijn mijn paarden
en ik ben de koetsier.*

*De mensen staan te kijken.
Ik men mijn paardjes fier !*

*Van moeder krijg ik nog een zweep
met bloemen aan de top.*

Dan ga ik 't bruidje halen.

Vort, paardjes ! In galop !

*En kom ik bij het hoog stadhuis,
dan ligt de looper uit,*

En sta ik buigend bij 't portier

Voor bruidegom en bruid.

Nu is dit de bedoeling. Over dit
gedichtje maak je een tekening. Zo
nauwkeurig mogelijk naar de inhoud.

Verder :

1e. Maak de tekening op wit pa-
pier. Graag met Oostindische inkt
opgewerkt. Als het mogelijk is, hopen
we van de mooiste tekening, een af-
druk in de krant te zetten.

2e Schrijf op de achterkant van de
tekening, je naam, voornaam (voluit),
woonplaats en nader adres.

3e. Zorg er voor, dat de tekening
uiterlijk 8 Mei a.s. is opgezonden
naar J. Bulthuis, H.d.S. te Ten Post.

4e. De mooiste tekenaars hopen we
met een leuke prijs te verrassen.

Veel succes !

nadeel. Alleen deskundigen kunnen er
verrukt over zijn. Buitenstaanders vin-
den er maar weinig aan, en spreken
smalend van „priegelwerk”.

En ten 3e is er nog een ander soort.
Dat zijn de beeldverzamelaars. Deze
vragen : „Met welk doel heeft men een
zegel uitgegeven en wat wil de afbeel-
ding zeggen ?”

De één zet een verzameling op van
dieren op postzegels, de ander van
schepen, of sportafbeeldingen. Zulk
verzamelen geeft heel veel voldoening.
Ook willen mensen, die totaal niets
om postzegels geven, zulk een ver-
zameling graag met aandacht bekijken.

En dan eindigen ze allemaal met de
opmerking : „Hè, dat wist ik niet,
dat postzegelverzamelen zó aardig kon
zijn”.

Zelf heb ik het meeste plezier in
mijn beeldverzamelingen. Ik kom er
later nog wel op terug. Maar beginnen
jullie alvast maar met een land uit
te zoeken, dat je het liefst verzamelt.
En leg je op dat land speciaal toe.
En tel maar eens, hoeveel zegels je
hebt met schepen, met dieren, met
landkaarten, met historische gebouwen
enz. En overleg dan eens bij je zelf,
welk beeld je het meest aantrekt !

Ds. Jongbloed, Muiden

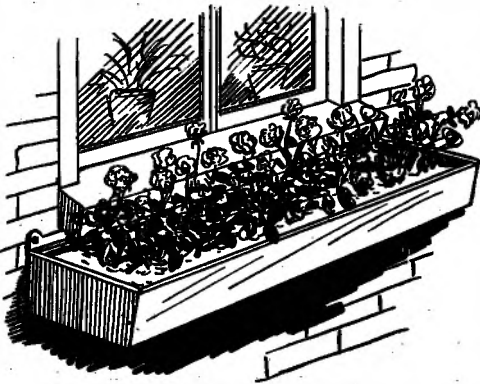
Wij verzorgen ONS EIGEN TUINTJE

Nu de lente weer in 't land is en ondanks het nu nog gure weer alles weer gaat bloeien, de knoppen aan de bomen zwellen en de eerste bloempjes hun schuchtere kopjes laten zien, is het ook weer de tijd om aan onze tuin te gaan denken.

Misschien zijn er onder jullie, die in 't gelukkige bezit zijn van een eigen hoekje in de tuin, waar je alles mag inrichten zoals je 't zelf mooi vindt. Misschien zijn er ook die zo ver nog niet zijn, omdat er geen tuin is, of omdat ze er eigenlijk nog nooit over nagedacht hebben, zelf een tuintje te bezitten.

Al heb je geen tuin, dan kun je toch nog wel van de bloemen, die schone kunstwerken van de Schepper, Die zelfs door de knapste geleerde niet kunnen worden nagemaakt, genieten. De Here Jezus zegt immers zelf, dat koning Salomo, in al zijn heerlijkheid niet zo door God is bekleed als één van deze bloemen!

Voor het raam of tegen een zonnig plekje van een muur zou je wat bloembakken kunnen plaatsen. Als je handig bent, timmer je die wel in el-

kaar en anders doet Vader het wel voor je. Denk er dan aan, dat de bodem met wat menie wordt bestreken en zorg voor wat afvoergaatjes. Wil je aarde in je bak hebben, dan moet er eerst een laagje van 3 cm potscherven in, dan wordt de grond niet zuur. Dan komt de aarde: een mengsel van bladaarde en compostaarde, d.i. grond vermengd met goed verteerde mest.

Als planten kun je dan nemen: De rode *salvia's*, de paarsblauwe *ageratum*, de *petunia's*, met klokvormige rode, witte en paarse bloemen en wat *hangpelargoniums* of *geraniums*, met hun helrode, rose of witte scherm van bloemen.

Je zult eens zien, welk een plezier je van dit „hangende tuintje” beleeft. Duur behoeft dit niet te worden, omdat je de kleine stekjes behoorlijk goedkoop bij een kweker kunt krijgen. Wanneer je echter van Vaders tuin een eigen hoekje krijgt kan er nog veel meer genoten worden van „*Flora's kinderen*” Maar dan moet je ze in een behoorlijke omgeving ontvangen: je dient vooraf goede zorgen aan je tuintje te besteden. Eerst spit je de grond, die de hele winter daar zo maar gelegen heeft, goed om. Daarna zorg je voor wat goed verteerde stal-mest. Dan wordt alles goed diep omgespit en aangeharkt.

„Nu is hun bedje gespreid” of liever de tuin is klaar, om de jonge plantjes te ontvangen.

Wil je het tuintje nog met een klein gazon verfraaien, dan hark je dat stukje goed fijn en zaai je het gras er in. Juist deze tijd is daar zeer geschikt voor. Dan sla je dat stukje goed aan met een platte schop of met een plank.

Nu komt het beplanten: Je kunt

kiezen uit verschillende soorten eenjarige zomerbloemen. Zorg er steeds voor dat achteraan de hoogste planten staan. Als je een behoorlijk lapje hebt staat zo'n forse *Helianthus* of zonnebloem met z'n stralende zonnegele bloemen, altijd mooi. Verder wat *dahlia's*, waarvan je in 't najaar de knol uit de grond haalt en die op een droge, vorstvrije plek bewaart, en wat **chrysanthen** in hun verscheidenheid van kleuren.

Daarvoor, wat lager: *Zinnia's*, met hun ongesteelde bladeren en bloemkorfjes met lintbloemen in allerlei kleuren, **asters**, blauw, wit rood enz. en een paar *calendula's* of goudsbloemen. Niet te veel want deze groeien erg welig en kunnen als er zaad van komt, je het hele tuintje overwoekeren.

Weer wat lager, daarvoor de *Phlox drumondii* of vlambloem, deze wordt

ongeveer 25 cm hoog en bloeit met mooie zachte pasteltinten. De bloem zelf heeft een vergroeide kroon, een lange buis, waarvan de ronde slippen zich uitspreiden; ook de kelk heeft 5 puntige slippen. Verder de *ageratum* met zijn dichte lila of paarsblauwe bolletjes, die de hele zomer bloeien kan.

Dan kun je nemen de *salvia* of vuursalie met vuurrode, langwerpige lipbloemen. Of de *lobelia's* met kleine

blauwe bloempjes en de *petunia's*, familie van de winde, met zijn leuke klokvormige bloemen in diverse tinten.

De *Nemesia*, in verschillende kleuren voorkomend en de *Allysum Bentamu*, bloeiend met hele kleine witte bloempjes staan ook bijzonder mooi. Juist nu valt de zaaitijd van deze soorten; maar gemakkelijker is het de jonge plantjes bij een bloemist te bestellen.

Wil je een tuintje met vaste planten, dan kun je nemen de *Delphinium*, of ridderspoor, met mooie gespoorde bloemen. Of een familielid de *Akelei*. Zo'n klein plantje groeit in een paar jaar uit tot een mooie forse plant met fraai gevormde bloemen.

Een *Lupine*, met zijn in kransen om de rechte stengel staande bloemen in blauw, wit, geel en andere kleuren, is ook prachtig. Wisten jullie, dat deze plant gebruikt wordt voor de zogenaamde groenbemesting? Na de *Iris* moet nog genoemd worden de teunisbloem, voor jongens die Teunis heten, wel leuk een naamgenoot in de tuin te hebben. Verder de *Iberis* of scheefbloem, dit is een leuk wit bloemetje met 2 kleine en 2 grotere kroonbladen, vandaar de naam scheefbloem. Ook de *Tachetis* of Afrikaan is te gebruiken. Als achtergrond kun je, vooral als er bij je tuintje een muur staat ook heesters nemen, b.v. een klein *jasmijn* of een *ribes*, met zijn rode, witte of gele bloempjes en later zwarte bessen.

Een *Torsithia* of Chinese klokjesbloem doet het ook heel goed. Zo zien jullie dat er heel veel te kiezen is. In plaats van de gewone heester als achtergrond zou je ook een besheester kunnen nemen, een *Cotoneaster* of dwergmispel met rode bessen of een

WETENSWAARDIGHEDEN

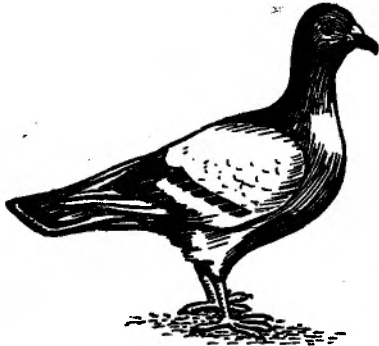
EEN SNELLE VLIEGER

Het gebeurt nog wel, dat een stads-kind een huismus: vink noemt en geen verschil kent tussen spreeuw en lijster. Maar ieder kind, van stad of platteland, kent wel een duif.

Daar zijn er nog al wat soorten van, hoor!

De rotsduif, laat me zeggen, de

ROTSDUIF

stamvader van onze duiven, de houtduif, de lachduif, de tortelduif en allerlei soorten huisduiven. Vraag een duivenmelker eens om plaatjes waar de volgende soorten ontstaan: secretarissen, meeuw-tjes, raadsheren, tui-melaars, kroppers, nonnetjes en niet te vergeten: de postduiven.

Hoe mooi zingt Ps. 68 van de duif! 't Is een vogel met een oud verleden (Noach): bekend in alle werelddelen.

Wat is er veel van deze vogel te vertellen, waarin je de Grootheid van de Schepper kunt zien.

Over de luchtzakken, die niet alleen het lichaam lichter maken, maar

tegelijk als radiators dienen. Over de hogere temperatuur — ruim 39° C — Dan die bij zoogdieren pl.m. 37° C Over het ruien, de eierstok, het oog, de hoge kam op het borstbeen, de klier enz. Maar daar dient jullie natuurkundeles toch voor?

't Lijkt mij aardig, de postduif eens even voor het voetlicht te halen.

Dit is de snelle vlieger uit de grote duivenfamilie. Reeds in de oudheid gebruikte men hem, om berichten — wij zouden nu zeggen: post — over te brengen.

Een Griek, die winnaar werd bij de Olympische spelen, liet een postduif het bericht van z'n overwinning naar z'n woonplaats brengen. Een lapje om de duivenpoot was het afgesproken teken.

Door de postduif is Rothschild mil-lionnair geworden. Dat gebeurde zo!

Toen in 1815 de slag bij Nieuwpoort was gestreden brachten postduiven het bericht van deze overwinning over naar het bankiershuis Rothschild. (Pas 3 dagen later kreeg men het in Engeland te horen!) In allerijl koopt Rothschild de Engelse waarde-papieren, die nog laag stonden, op. Maar als straks in Europa gehoord wordt, dat Napoleon is verslagen, dalen de Franse papieren snel, terwijl de koers van de Engelse met de dag gaat stijgen. Rothschild slaat zijn slag en wordt, dank zij de postduif, schatrijk.

Berberis met zwarte bessen staan heel mooi.

Zelfs met potplanten, zoals de geranium, de ageratum, de fuchsia, de begonia in al z'n soorten heb je al veel succes.

Wanneer je uit deze bloemen een keus doet, heb je een tuintje, dat het zomerseizoen je een schat van bloe-

men levert. Je begrijpt dus wel dat de kwekers van al deze mooie soorten een geweldig werk hebben gehad, voordat ze zo ver waren. Hoe het in zo'n kwekerij toegaat, daar horen jullie bij leven en welzijn een volgende keer van.

En nu maar aan de slag met je eigen tuintje en... veel succes.

Hoe leert men nu zo'n postduif lange of kortere vluchten maken!

Toen jullie baby af en kleuter werden, ging je de straat 'es uitlopen, weldra een paar straten om, straks zelfs de stad in.... er op uit! Telkens werd de afstand groter! Maar ook altijd was het je ouderlijk huis, waarheen je terugkeerde!

Zo ongeveer is het ook met de duif.

Het geheim van de postduif ligt dus hierin, dat hij altijd weer terugkeert naar z'n nesthok. Anders gezegd: hij vliegt dus nooit van z'n nest uit Brussel of Bordeaux per trein verlangste afstand!), maar wordt naar Brussel of Bordeaux per trein vervoerd, daar opgelaten, om terug te mogen keren naar eigen duiventil.

Als een postduif zo'n 3 à 4 mnd. oud is, neem je hem mee en laat hem op geringe afstand (plm. 5 km.) opvliegen. Na enkele grote cirkels gevlogen te hebben vliegt hij weer „huiswaarts”. Een volgende keer neem je de afstand groter, natuurlijk! Zo oefent de duif zich in het thuisvliegen. Dan maakt hij 'es een treinreisje. 50 km., 100 km. verder, steeds verder! En in de tijd van de grote wedvluchten rijden er speciale duiventreinen in Europa. Een flinke, eenjarige duif kan al een afstand terugvliegen van 3 à 400 km. Als weer en wind niet tegenwerken, is de gemiddelde snelheid 70 km. per uur of ongeveer 20 m. per seconde.

't Licht voor de hand, dat je vraagt: „Hoe en waarom vindt de duif zijn hok terug?”

Eerlijk gezegt: men weet het niet!

POSTDUIF

We staan hier voor een raadsel. Door herkenning? Door het instinct alleen? Door een bijzonder instrument?

Lange tijd al heeft men proeven genomen. Vooral in Amerika.

Er is n.l. een Amerikaan, die vertelt, dat een duif vliegt over magnetische lijnen, of lijnen, die evenwijdig lopen aan de evenaar. Een sterke zender van een radiostation zou een postduif in de war kunnen brengen.

't Is natuurlijk maar een klein kunstje om de postduif in de oorlogsberichtgeving te gebruiken. Denk 'es aan de spannende avonturen van de boodschappers voor de Prins, die óf bij Haarlem, óf bij Leiden, door de vijandelijke linie heen kwamen.

Tegenwoordig, ook in de laatste oorlog, doet men het heel wat vernuftiger. Een kokertje aan de vlerk en een fotoestelletje onder de borst. Dit knipt automatisch. En met prachtige gegevens keerde menige duif terug.

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

HET ONGELUK.

Ze zijn aan 't voetballen, de jongens. Op het sportveld. Trappen....

hollen.... schreeuwen. Wat gaat het mooi! Jaap, het zoontje van dokter Pieters, heeft al een doelpunt gemaakt

en Wim Wolters doet erg zijn best er ook een „te zetten”. Kijk eens, hoe die Wim achter de bal aan holt. Ha, daar heeft hij het leer te pakken. Toe Wim, geef hem van katoen! Maar juist op 't nippertje krijgt Jaap de bal te pakken. Even een zachte tik met de punt van z'n schoen. Ha, dat wordt goed! Voorzichtig geeft hij de bal een duwtje. En dan rent hij er mee over 't veld. Vooruit, naar het doel!

Ha, ze hebben er niet op gerekend. Daar is het doel reeds. Vooruit, trap af! O, wat spant Jaap zich in. Hij zal het leer maar zo in het doel jagen. 't Moet gelukken; 't zal!

Maar wat is dat? Juist op het laatste ogenblik schiet Boele er op af. Een flinke trap.... en weg is de bal. Jaap trapt een groot gat in de lucht en verliest zijn evenwicht. Daar ligt hij languit in het natte gras. Brr, niets lekker hoor. En dat Boele dit nu juist moest doen. Maar Jaap springt dadelijk op. Waar is de bal nu? Rennen maar, hollen.... Kijk, daar heeft Wim de bal al weer. Dat gaat er van langs hoor!

Wacht eens.... misschien.... Met een vaart schiet Jaap er op af. Wim hoort bij de tegenpartij en die mag geen doelpunt maken. Ha, mis! Klaas de Koning komt net op tijd tussenbeide. Die kan er ook wat mee. Daar geeft Jan Seegers de bal een forse trap. Prachtig, toe nou! Laat hem niet glippen, Jan! Fijn, nog een zetje. Ja, goed zo! Och, wat jammer. Daar heeft Boele de bal al weer. 't Hollen, draven en schreeuwen begint opnieuw. Een prachtig spel is het. Opwindend.

De jongens voelen geen kou; ze voelen niet eens, dat de scherpe herfstwind een regenbui over hen heen jaagt. Het voetbalspel neemt hen geheel in beslag. Ze vergeten de tijd. Ze willen hun boterham wel missen, als ze maar kunnen voetballen.

Vooruit, trap af! Weg die bal!

Kijk, daar schiet het ding met een vaart door de lucht. Boem!... Weer een trap! Boem. Opnieuw.

De jongens zweten van 't harde hollen. 't Wordt een wild en rumoerig spel.

Eindelijk slaat de torenklok zes uur. Wim zegt: „Ik ga naar huis, hoor. 't Is etenstijd”.

„Wacht even!”, schreeuwt Jaap. „Nog vijf minuten!”

Maar Wim wil niet. Hij moet naar huis. Jaap blijft doorspelen. Hij weet van geen ophouden. Even later gaan er meer jongens naar huis. En dan is het wilde voetbalspel uit. Hè, hè! Jaap veegt 't zweet van zijn gezicht. Warm werk, dat trappen en hollen. Maar waar is zijn jas nu? Even kijken. Neen, bij het doel is de jas niet. Bij de elzenwal dan? Ook niet.

„Jongens, wie weet waar mijn jas is?”, schreeuwt Jaap.

„Je jas!”, schreeuwt Klaas de Koning, nergens gezien!”

Waar heeft hij de jas dan gelaten? Een gure regenbui klettert naar omhoog. De druppels prikken hem in 't gezicht. Hu, hij huivert. 't Is koud. Waar.. waar..? Wacht.. in school. Hij is uit school haastig naar huis gehold om de voetbal te halen. En toen heeft hij de jas laten hangen. Gauw naar school. Flauw van Wim om zo

gauw naar huis te gaan. In het portiek van de school staan Klaas de Koning en Boele te schuilen voor de regen. Jaap meent, dat ze lachen. Dat maakt hem kriebelig. Vooruit, gauw naar huis. Met een vaartje schiet hij de stoep af; het plein over; de straat op. Laat Klaas en Boele daar maar staan. Maar hoor, ze komen reeds achter hem aan. Ze roepen.... Maar hij wacht niet, vast niet....

Klaas de Koning en Boele Brandts hollen Jaap achterna. Boele's klompen klotsen op de harde keien. In een van die klompen zit een barst. Je hoort het dadelijk aan de klank. Boele kan voetballen hoor. Hij heeft vanmiddag twee doelpunten gemaakt. En Jaaps elftal niet een. Och, de jongens laten Boele meespelen, maar 't gaat niet van harte. Boele van de bezembinder....

„Hei, Jaap! Niet zo benen!”, schreeuwt Klaas de Koning.

„Ben je op hol geslagen?”

Maar Jaap luistert niet. Wat kan hem die Boele schelen? En sedert Klaas de Koning de vriend is van dat jog, mijdt hij ook deze zoveel mogelijk. Boele van de bezembinder... bah....

„Hij is je naaste”, zegt z'n hart.

Jawel, dat gelooft Jaap grif, maar Klaas de Koning is Boele's vriend. Hij niet.... nooit! En met inspanning van alle krachten tracht Jaap zijn achtervolgers te ontlopen.

„Toe Jaap, wacht nou!”, hijgt Klaas. „Je hebt mijn huiswerkschrift nog. Geef op! Dan kun je zo hard hollen als je wilt!”

„Niet waar!”, schreeuwt Jaap terug.

„Wel waar, 't zit in je zak!”

Klaas en Boele zitten Jaap nu vlak op de hielen.

— Klep, klots —, zeggen Boele's klompen.

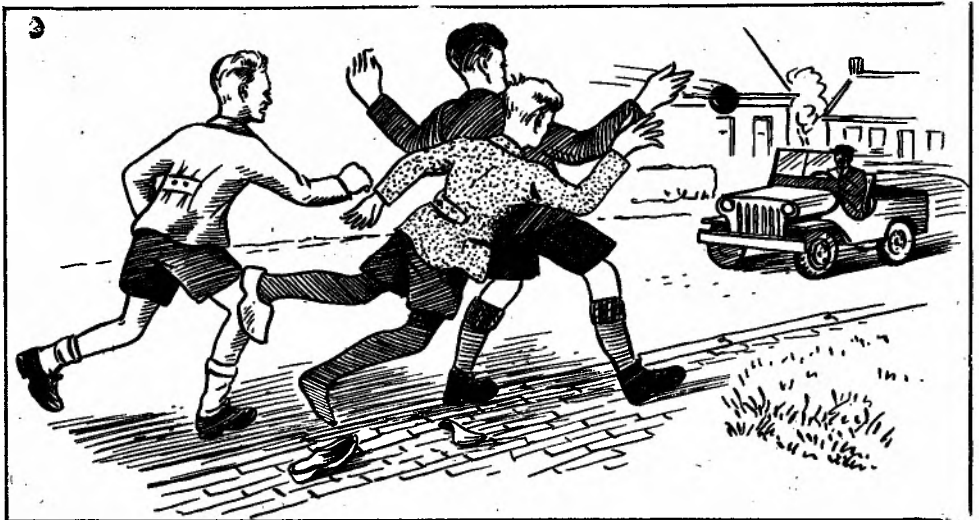
— Klenperde — klots —.

Ploteling gebeurt het. Met een vaart wil Jaap de straat oversteken. Maar op 't laatste ogenblik ziet hij om de hoek van een zijstraat een auto, die met een flinke vaart komt aansnorren. Hij kan onmogelijk meer oversteken en daarom blijft hij plotseling stokstijf staan.

„Jo!”, schrikt Klaas de Koning.

Te laat.... Als Boele zich schrap zet om ook staan te blijven, breekt de kap van zijn klomp. Meteen verliest hij zijn evenwicht, dreigt te vallen en botst daardoor tegen Jaap aan. Door de vaart waarmee hij tegen Jaap aanvliegt, raakt hij de voetbal onder Jaaps arm met zijn vooruitgestoken hand. Pats! De bal vliegt met een vaart weg.... Jaap valt en Boele ligt er in een tel bovenop. Beiden liggen even op de straat te spartelen. Jaap schreeuwt en slaat wild om zich heen. Hij denkt dat het een flauwe grap van Boele is en probeert deze dan ook een geduchte trap te verkopen.

(Wordt vervolgd).

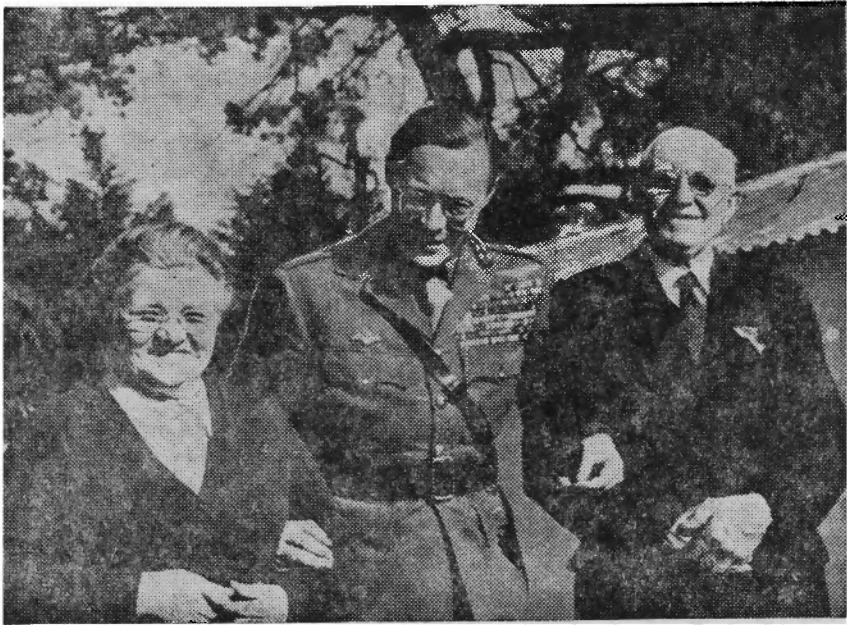

7e JAARG., No. 2 — MEI 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelswear
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Tijdens zijn bezoek aan Argentinië vertoefde Prins Bernhard een dag te Tres Arroyos, waar zich sinds 1889 een Nederlandse landbouwkolonie heeft ontwikkeld. We zien hier de Prins met de nestor van de Nederlandse pioniers, de 72-jarige Dirk Zijlstra.

Generaal Mac Arthur.

Deze man is een van de beroemdste Amerikaanse generaals. In de laatste wereldoorlog heeft hij zich duchtig gewoerd en wel vooral in de strijd tegen Japan. Beroemd is hij vooral

geworden in de verwoede strijd op de Philippijnen.

Na de capitulatie van Japan werd generaal Mac Arthur gouverneur van het bezette Japan. En nu bleek het,

MAC ARTHUR

dat hij ook de bekwaamheid had om uitstekend te regeren. In zijn 5 $\frac{1}{2}$ jarig bestuur heeft hij Japan grote diensten bewezen, zodat deze verslagen vijand er nu al weer aardig bovenop komt.

Bij het uitbreken van de oorlog in Korea werd Mac Arthur ook nog opperbevelhebber van het leger der Verenigde Naties.

Een hele verantwoordelijkheid voor een man van 71 jaar!

Met die oorlog op Korea gaat het wat op en neer. Dan winnen de geallieerden, dan weer de communisten. Dat is de oude vechtjas Mac Arthur lang niet naar de zin.

't Helpt hem niet, of hij de Noord-Koreanen en Chinezen telkens weer achteruit drijft, want in het bijna onuitputtelijke China worden versterkingen klaargemaakt, naar Korea gezonden en dan worden Mac Arthur's troepen weer enige tijd terug gedreven. Daarom wilde hij de vrijheid om met de Amerikaanse vloot de Chinese kust te blokkeren en de Chinese troepenconcentraties en spoorwegen in Mandsjoerije te bombarderen.

Daar willen president Truman en

ook bijv. Engeland en Frankrijk niet van weten. Zij zijn veel te bang, dat het dan een grote oorlog wordt tegen China. En als Rusland dan nog eens China ging helpen, dan zou het een complete wereldoorlog worden. Dat mag in geen geval.

Toen Mac Arthur zich bovendien ook nog op eigen houtje met de politiek ging bemoeien, was de maat vol.

President Truman heeft hem daarop van al zijn bevelhebbersfuncties ontheven. Al roemde de president hem ook als een van Amerika's grootste bevelhebbers, aan wie het land onnoemelijk veel te danken had, toch was het voor Mac Arthur een erg pijnlijke geschiedenis.

Aan huldebetuigingen heeft het hem op zijn reis van Japan naar New York niet ontbroken. Bijna een half miljoen Japanners juichten hem toe bij zijn vertrek. Zelfs keizer Hirohito kwam persoonlijk afscheid nemen.

Op het vliegveld te San Francisco, waar hij aankwam, stond een ontzaglijke menigte om hem geestdriftig toe te juichen. Duizenden auto's volgden hem op zijn tocht van het vliegveld naar het hotel.

Maar dat was nog niets vergeleken bij de ontvangst, die hem in New York ten deel viel. Naar schatting waren er wel 7 $\frac{1}{2}$ miljoen mensen op de been, om hem een ware triomftocht te bereiden. Toen hij in een open auto door de stad reed, daalde er een regen van confetti neer uit de wolkenkrabbers, zo dicht, dat het op een erg dikke sneeuwbus geleek.

't Was één en al gejuich en gezwaai met vlaggetjes. 70.000 kinderen hadden zelfs vrijaf gekregen van school. Zelden is er in Amerika iemand zo hartelijk verwelkomd als deze generaal.

Voor het Congres (de Amerikaanse volksvertegenwoordiging) heeft hij een rede gehouden om zich te verantwoorden. Ook verder is hem voluit gelegenheid gegeven om zijn politiek in het Verre Oosten te rechtvaardigen.

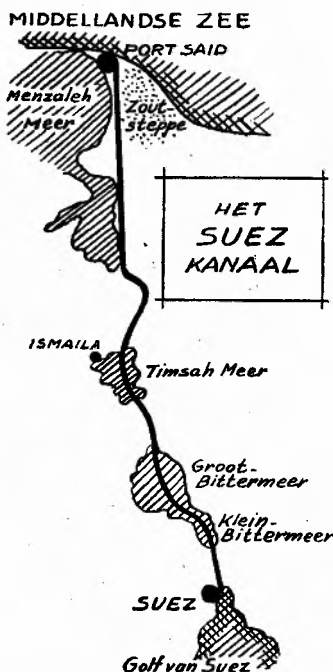
Maar afgedankt blijft hij.

De tijd zal leren of hij met zijn

HET SUEZ-KANAAL VOOR EGYPTE?

Het Suez-kanaal vormt de verbinding tussen de Rode en de Middellandse Zee. Door het graven van dit kanaal is de bootreis van Europa naar de Indische Oceaan een dag of tien bekort.

't Is dan ook een druk bevaren water. Zoals je weet, loopt het Suez-kanaal door Egyptisch gebied. En misschien denk je dan ook, dat

Egypte er alles over te zeggen heeft. Maar zo is het nog niet.

Want hoe is de geschiedenis van dit kanaal?

Keizer Napoleon Bonaparte dacht er al over om door de landengte van Suez een kanaal te graven. Een Frans ingenieur moest maar eens gaan meten en uitrekenen of het mogelijk was.

Maar..... de beste rekenmeester

maakt wel eens een foutje. Ook deze ingenieur.

„'t Kan niet”, zei hij, „want ik heb uitgerekend, dat 't water in de Rode Zee tien meter hoger staat dan in de Middellandse Zee. Dat verschil is veel te groot”.

Later heeft een Engelse ingenieur het sommetje ook eens uitgerekend.

„'t Kan wel,“ zei die, „want het water staat in beide zeeën even hoog”.

't Werk werd uitgevoerd onder leiding van de Franse ingenieur Ferdinand de Lesseps. 't Duurde van 1859-1869. Bij de ingang van het kanaal te Port Saïd is voor De Lesseps een reuzenstandbeeld opgericht.

't Wonderlijke is, dat de Engelsen zich eerst verzet hebben tegen het doorgraven van de landengte. Zij duchtten gevaar voor hun kolonie Brits-Indië, en voor hun koopvaardij. Een mogelijke vijand zou te gemakkelijk in Indië kunnen komen en er zouden misschien te veel concurrenten komen in de handel met het Oosten.

Maar toen het Kanaal er eenmaal was, zorgde Engeland er voor, alle zeggenschap over deze belangrijke wa-

FERDINAND DE LESSEPS

harde, of Truman met zijn zachtere maatregelen gelijk krijgt.

En intussen gaat de strijd op Korea door, en sneuvelen ook de Amerikaanse jongens....

Neen, Truman niet en Mac Arthur niet, maar alleen God kan de oorlogen doen ophouden. Daaraan denken, jammer genoeg, maar weinig Amerikanen.

terweg te krijgen. 't Werd de levensader van het Britse wereldrijk.

* * *

De volkeren in Azië vooral, maar ook in Afrika, gaan ontwaken. Dat wil zeggen: lange jaren, eeuwen zelfs, zijn ze onderworpen geweest aan vreemde heersers, maar de laatste jaren komt steeds meer de drang naar vrijheid, naar onafhankelijkheid. Aan steeds meer van zijn koloniën moest Engeland zelfbestuur toestaan.

Was het dan wonder, dat Egypte ook geheel vrij en los van Engeland wilde? Dat het ging eisen, dat Engeland het garnizoen van 10.000 man bij het Suez-kanaal zou terugtrekken?

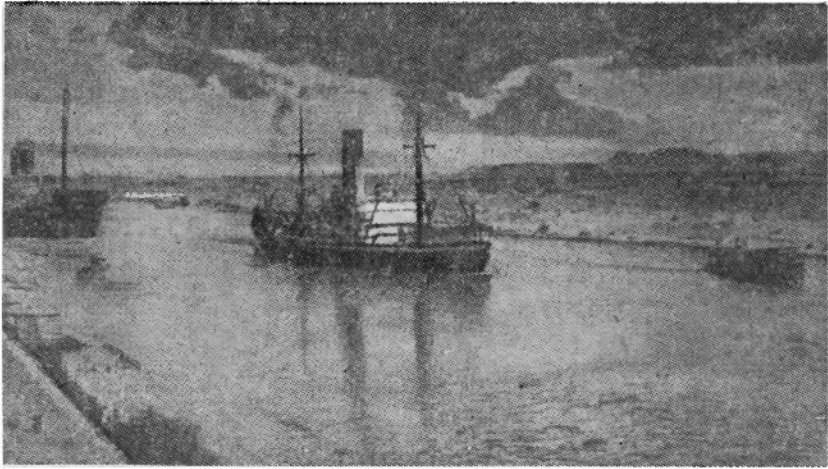
Lange tijd had Engeland daar geen oren naar. Het wilde de toegang tot de Indische Oceaan zelf blijven beheersen. Er is immers in 1936 een verdrag gesloten tussen Engeland en

Egypte. En dat verdrag loopt pas af in 1956.

Alles goed en wel, zeggen de Egyptenaren, maar wij willen van dat verdrag af. Wij kunnen best zelf voor de veiligheid van het Suez-kanaal zorgen. Met de vorige Engelse minister van Buitenlandse Zaken kwamen de Egyptenaars geen stap verder. Maar nu is er een nieuwe, die Egypte zijn zin schijnt te willen geven.

Als Egypte belooft in tijd van oorlog de Engelse soldaten weer toe te laten, wil de minister ze wel eerst terugroepen.

Veel Engelsen kunnen het echter slecht hebben, dat het vroeger zo machtige Albion zich voetje voor voetje gewonnen moet geven, dat het niet meer de eerste viool speelt in de wereld. 't Is voor hen een bittere pil, om nu ook het zo belangrijke Suez-kanaal aan anderen over te dragen.

AVOND AAN HET SUEZ-KANAAL.

DE BIJBEL IN KOREA

Het volgende stukje is geknipt uit een krant in Zuid-Afrika:

„Reeds sedert 1911 besit die Koreaanse volk die hele Bijbel in hul eie

taal. Na die tweede wereldoorlog was Bijbels egter besonders skaars en nou wordt dit — meer as ooit tevore — gewaardeer als daar besendinge Bijbels aankom.

'n Kapelaan, wat deur generaal Mac Arthur na Seoul, die hoofstad van Suid-Korea, gestuur is, schrijf soos volg aan die Amerikaanse Bijbelgenootskap :

„Het is niet mogelijk om in zoveel woorden te berichten, wat het betekent voor de Christenen in de hoofdstad van Korea, die voor een tijd de hoofdstad is geweest van het Noord-Korea-regime, dat de Bijbels aangekomen zijn. Dat was de eerste keer gedurende vele jaren sedert de tweede wereldoorlog, dat we zoveel ontvingen.

Een dienst werd belegd negen dagen, nadat de Amerikanen de stad hadden heroverd. Toen ging de mare rond, dat de zendelingen waren teruggekeerd en dat een algemene bijeenkomst werd aangekondigd op Zondagmiddag.

De stad is nog steeds verlaten, daar het volk de vlucht had genomen om de bezetting te ontkomen; maar langzamerhand keren ze terug en het verwonderde ons om de grote kerk, die ruimte biedt voor 1500 mensen, propvol te zien en dat velen buiten moesten blijven. De menigte zong: „Een vaste burcht is onze God”, met geestdrift, toen de kisten werden geopend met exemplaren van het Nieuwe Testament. Waarlijk, het was een aandoenlijk ogenblik en het bevoog mij tot in het diepste van mijn ziel. O, hoe dankbaar voelde ik mij, dat ik het voorrecht had de lading uit Seoul hier te brengen. Alleen had ik spijt, niet vijftigmaal zoveel Nieuwe Testamenten aan ons volk te kunnen uitreiken.

Maar geduld.

Meer zijn op weg en ons geduld of liever onze lijdzaamheid hebbe een volmaakt werk. Wij trachten Gods Woord te bezorgen, beide, „aan onze troepen en aan de Korea-bevolking”.

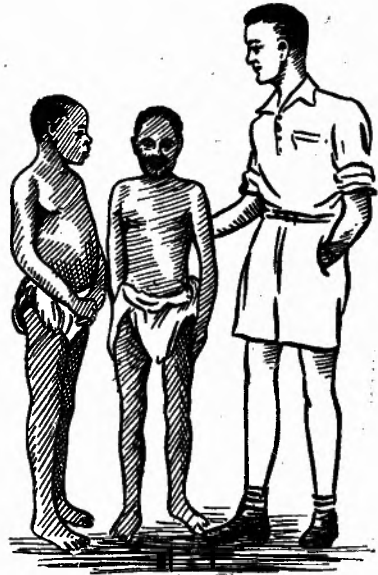
Ons vra ook hier weer : Besef ons elke dag wat ons voorregte is ?

KLEINE MENSJES

In de Bijbel wordt soms gesproken van mannen van grote lengte. Ja, en dan denken we allereerst natuurlijk aan Goliath, de Filistijn. Maar ze worden vaker genoemd in de Bijbel, die Enakskinderen. In het oude Babel, (Gen. 6:4) leefden reuzen, de 12 verspieters maakten er melding van, Og, de koning van Basan, was zo'n geweldige (Deut. 3:11) en zo zijn er meer voorbeelden te noemen.

Het tegengestelde van reus is dwerg. Neen, ik bedoel geen kabouters of aardmannetjes, die bestaan niet, dat is allemaal onzin.

Maar dwergen, mensen van kleine gestalte, komen wel voor. Men noemt ze ook wel Pygmeëen. En nu moet je niet denken aan mensen, die in hun lichamelijke groei achtergebleven zijn, zoals ze in iedere streek of land wel voorkomen. Neen, er bestaan gehele dwergvolken. Je hebt ze in ons Nieuw-Guinea, en in meer streken bij de evenaar, maar vooral in Midde-Afrika. Daar wonen, of liever zwerven mensjes, die gemiddeld niet

meer dan 140 of 150 cm. lang worden. Velen van jullie zouden het glansrijk

EEN SCHIP VOL BEESTEN

*Bas van der Hoeve is een Vlaar-
dinger, die op zijn 22ste jaar (nu 23
jaar geleden), de stad aan de Water-
weg vaarwel zegde, om in Zuid-Amerika
zijn geluk als aannemer te beproeven.
Te onrustig van aard echter om aan
één plaats gebonden te blijven, zwierf
hij over de hele wereld (hij is nu terug
van zijn 32ste zeereis), tot hij genoeg
had van het aannemersvak en
dierenvanger werd.*

Samen met zijn vrouw trok Van der Hoeve naar Abessynië. Met een jeep en een vrachtwagen, gekocht in een Amerikaanse dump, trok hij telkens wekenlang het bergland in, om dieren te vangen. Vooral de gelada's, een bavianensoort, hadden zijn aandacht. Zij hielden zich op 3000 meter hoogte op in het bergland, waar zij uiterst moeilijk waren te bereiken. Maar Van der Hoeve vond er een manier op: hij liet kuilen graven van een halve meter doorsnede en 20 cm.

diepte, en strooide daar voedsel in. Om de kuil heen legde hij een lus,

GELADA-BAVIAAN

van hen winnen, wat de lengte betreft! 't Valt niet mee, om met hen in aanraking te komen, want meestal zijn ze erg schuw en bij 't naderen van vreemdelingen vluchten ze meestal het oerwoud in.

Bijna 100 jaar geleden heeft een Franse expeditie ze ontdekt in 't Afrikaanse oerwoud. Ze leven van de jacht en gebruiken verder plantaardig voedsel, vooral bananen.

Ze gaan op de jacht met lans of pijl en boog. De benodigde ijzeren punten voor deze wapens krijgen ze van de negers, met wie ze ruilhandel drijven. Geregelde landbouw of vee-teelt kennen ze niet, behalve misschien de verbouw van hun hoofdvoedsel: bananen.

De Nederlandse Afrika-reiziger Dr. Paul Julien heeft belangrijke onderzoekingen verricht bij deze Pygmeëen. Mee door hem weten we iets meer van de gewoonten van deze dwergen.

Zo'n onderzoekingsstocht is lang geen plezierreisje. Hoe zou het jullie lijken in een tentje te slapen en te wor-

den gewekt door de dreunende stappen van de neushoorn, waarbij onze koeien lammetjes lijken? Of als je een kudde olifanten met hevig gekraak vlakbij je langs hoort gaan? En een volgende nacht verschrikt opspringt, omdat een leeuw in je onmiddellijke nabijheid meent te moeten gaan brullen?

Door zulke onderzoekingsstochten is men ook iets te weten gekomen van de godsdienst van de Pygmeëen. Ze geloven in één god, die ze Comba noemen. Hij belooft de goeden, en straft de kwaden. Verder geloven ze aan hemel en hel, al noemen ze die met andere namen. Dus, zou je denken, dat scheelt nog niet zoveel. Maar van de enige Naam, die onder de hemel gegeven is, waardoor ook zij moeten zalig worden, weten ze niets.

't Zijn arme heidenen, die van de Heiland der wereld nog nooit hebben gehoord. Juist door hun zwervend leven en schuwheid zou het voor zendelingen heel erg moeilijk zijn om met hen in aanraking te komen.

GELIJK OOK WIJ VERGEVEN

*

't Was in de oorlog 1914—1918.

In een kerk, die door de vijand tot puin was geschoten, vergaderde een groepje mensen. Het licht van de ondergaande zon bestraalde in gouden glans deze verschrikte hongerigen.

Een oude man leidde de dienst. Om hem heen knielden de van hun woonplaatsen verdreven mensen. Aan het eind van de dienst sprak hij voor de knielende gelovigen het allervolmaakste gebed uit. Na elke zin van het gebed wachtte hij telkens op de herhaling van zijn woorden door de bidende groep. „Onze Vader, Die in de hemelen zijt, — Uw Naam worde geheiligd, — Uw Koninkrijk kome, — Uw wil geschiede gelijk in de hemel, also ook op de aarde. — Geef ons heden ons dagelijks brood. — En vergeef ons onze schulden, gelijk.....”

Hier hield de oude man plotseling op. Het viel hem moeilijk verder te gaan. Zijn hart was vervuld met wrovel en hij gevoelde, dat hij een leugen op de lippen zou nemen.

Het was benauwend stil. Men kon de knielenden horen zuchten.

Toen opeens, was er de krachtige

stem van een jonge man, die de taak van de oudste overnam.

„....Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren!”

Luid klonk het tussen de bouw-

verbonden aan een lijn van 200 meter. Gedreven door de honger ging de grootste en oudste gelada op onderzoek en zette zich, zijn bezit verdedigend, boven op het voedsel. Dan werd de lus aangetrokken. De kleinere apen volgden vanzelf. Grotere dieren als leeuwen, hyena's e.d. werden gevangen in valkuilen.

Dank zij de medewerking der Abessijnse autoriteiten kon Van der Hoeve vrijuit in het land rondzwerven. De gevangen dieren bewaarde hij in een kamp bij Addis Abeba, in de nabijheid waarvan zijn vrouw een hotel voor Europeanen dreef.

Na twee jaar lokte weer het vaderland. Zelf zegt Van der Hoeve: „Er is maar één Holland, en van tijd tot tijd moet ik het zien”. Het transport van de dieren naar de lage lan-

den was echter uiterst bezwaarlijk: de enige uitvoerhaven was Djiboeti, Frans gebied, waar echter geen voor Nederland bestemde schepen aanlegden. Door bemiddeling van de directie der diergaarde Blijdorp te Rotterdam, stemde de Kon. Rotterdamse Lloyd er in toe, speciaal voor deze vreemde lading de route naar Djiboeti te verleggen.

Samen met zijn Abessijnse bediende Guerna Kassa ging Van der Hoeve aan boord, om zijn dieren naar hun nieuwe omgeving te begeleiden.

Gezond en wel zijn zij nu in Nederland angekommen, tot grote vreugde van Blijdorp. Slechts acht dagen blijft Van der Hoeve in het vaderland, dan gaat hij weer scheep naar Abessynië, om een nieuwe lading dieren op te halen.

„Trouw”.

vallen en een invallende echo van bijna jubelende stemmen nam de woorden over.

***

Dit verhaal uit de vorige wereldoorlog deed me denken aan wat dezer dagen te Putten gebeurde.

In 1944 namen de Duitsers schrikkelijker wraak over een aanslag op één van hun geweldigen.

Putten moest het ontgelden. Daar werden de mannen bijeengedreven en opgesloten in de Ned. Herv. Kerk. Ze werden naar Duitsland gevoerd en kwamen ellendig om in een der beruchte concentratiekampen.

Het dorp werd in brand gestoken. Er was een schrikkelijk voorbeeld gesteld, voor ieder die de tyrannie durfde trotseren.....

Onlangs hebben vele weduwen en moeders de tocht ondernomen naar Ladelund in Duitsland. Door de bemoeienis van Pastor Meyer waren daar de mannen en zonen toch nog begraven. Hier vertoefden de bedroef-

den een poos bij de rustplaats van hun geliefden.

Men nodigde de Pastor uit ook naar Putten te komen. Eerst meende hij te moeten weigeren. Hij zag het leed dat zijn volk had berokkend! Toch heeft hij nu de zware gang gemaakt naar Putten, waar ieder huis een aanklacht is tegen het Duitse volk.

In dezelfde kerk, waarin de mannen in 1944 afscheid namen, kwamen enige honderden Puttenaren bijeen. In de stilte van het kerkgebouw klonk een bekentenis: de schuld van een volk waartoe de Pastor behoort. Een uitroep: „Wat heeft mijn volk gedaan!”

Het waren aangrijpende ogenblikken. God heeft het onmogelijke mogelijk gemaakt.

Ds. Meyer deed een hartstochtelijk beroep op zijn toehoorders niet de haat te laten overheersen, maar het oog te houden op het onveranderlijke Woord van Christus, dat samenbindt.

....Gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.

CIJFERS

CIJFERS

CIJFERS

OVER NEDERLAND!!

Oppervlakte land 33328 km².
Grootste afstand van Noord n. Zuid 300 km.
Grootste afstand van Oost n. West 200 km.
Hoogste punt: Vaalserberg ± 321 m.
Laagste punt: Prins Alexanderpolder — 6.61 m.
Kleinste provincie: Utrecht: 1363 km².
Grootste prov.: Gelderland: 5023 km².
Kleinste gemeente:
Stad Vollenhove met 25 ha.
Grootste gemeente:
Apeldoorn met 33.961 ha.

De 10 grootste steden waren op 1 Januari 1949:

Amsterdam . . .	826.660
Rotterdam . . .	665.722
's-Gravenhage . .	551.092
Utrecht	190.222
Haarlem	160.823
Eindhoven	137.976
Groningen	135.206
Tilburg	118.204
Nijmegen	108.805
Enschede	104.991

De bevolking van ons land bereikte:

in 1897 de	5 miljoen
in 1931 de	8 miljoen
in 1941 de	9 miljoen
in 1950 de	10 miljoen

De geboortecijfers waren in 1948:

van Nederland	25.3 per 1000 inw.
van de Ver. Staten	24.4 per 1000 inw.
van Frankrijk	20.8 per 1000 inw.
van Engeland	18.1 per 1000 inw.
van België	17.5 per 1000 inw.
van W.-Duitsland	16.4 per 1000 inw.

Zeg jongens, van die 10 grote steden in ons land kun je zelf een aardige grafiek tekenen!

DE BIESBOSCH

WETENSWAARDIGHEDEN

De 5e Mei is op alle Christelijke scholen in ons land de bevrijding herdacht.....

Met dank aan de Here!

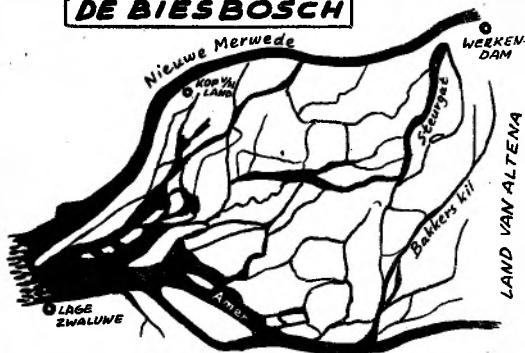
Er is verteld over de vrijheid, die wij terugkregen, over het nameloos leed als in Putten, over dappere koe-riesters, over heldhaftige, vrome vaderlanders als Johannes Post.

Misschien ook wel over enkele ideale plekjes voor onderduikers...

Weet je, waar je de allermooiste schuilplaats in ons land kunt vinden? In de Biesbosch!

Juist, die streek tussen het eiland van Dordrecht en het land van Altena. Wat een oppervlakte zeg! Wel 14000 ha. Een verzameling van eilanden, geulen, kreken, riet en griendhout.

DE BIESBOSCH

De naam zelf zegt ook al wat! 't Is een paradijs voor moeras- en water- vogels. Als je veel van roeien en zeilen houdt, kun je daar volop je hart aan de watersport ophalen.

Weinig mensen wonen er. 't Is een eenzaam oord, waar hard gewerkt moet worden voor het bestaan. Zo is het nu. Maar eeuwen geleden lag hier een vruchtbaar land, beschermd door een, helaas te lage, dijk. Als de Westerstormen het water landwaarts opstuwden, had de „Grote Zuid-hollandse Waard” van alle kanten dreiging. Het meeste nog wel van de z.g. golf- overslag. Daardoor wordt langzaam

maar zeker een dijk aan de binnenkant uitgehold. Het woelige buitenwater drukt zo'n zwakke plek gemakkelijk in! Dan heb je, wat men noemt, een dijkbreuk.

Die kwam! In het beruchte jaar 1421, de 19e November! De Sint-Elizabethvloed. Veel streken in ons land werden overstromd. Ook de dijk van de „Grote Zuidhollandse Waard” bezweek. Met wilde kracht bruisde het water binnen en zette de polder van ruim 42000 ha. onder water; 16 dorpen verdwenen en ongeveer 10.000 mensen kwamen om. Wat een leed! Jullie kennen het verhaal van die wieg, waarin een kind lag? (van die kat moet je maar niets geloven). Of van die man en vrouw, die in de hanebalken van een drijvend huis gespaard bleven? Alleen de stad Dordrecht bleef gespaard.

Na deze overstroming heeft die enorme plas daar jarenlang gelegen, voordat men met drooglegging begon. Ja, toen de natuur er zelf voor zorgde en aan de binnenkant van de oude polderdijk weer slib neerlegde, gingen de mensen een handje meehelpen. De strijd tegen de begerige waterwolf was begonnen. Onderwijl gingen ook de aanslibbingen door. Nu is er zo'n 1500 ha. weiland en 5000 ha. bouwland.

Daar kunnen heel wat boeren een bestaan vinden, zeg je! Ja maar, 't is geen aardig wonen daar! Her en der verspreid staat een boerderij. Wel veel land erbij, maar geen gas, geen electriciteit, geen waterleiding! Ook geen school, geen kerk, geen goede verkeerswegen. In het Zuidelijk deel van de Biesbosch b.v. wonen 35 gezinnen op 'n oppervlakte van 4000 ha.

Het land zelf is best! Vlas doet het er heel goed. Suikerbieten eveneens. Maar als door een enkele storm het water weer zo hoog komt opzetten, dat alle zaad wordt weggespoeld, is

dát voor een boer soms prettig? 't Is daar hard werken en dikwijls tevergeefs. Arbeiders zijn er moeilijk te krijgen. Die er werken, komen uit de randgemeenten en blijven de hele week over... in keten!

Nu mag je ook niet gaan zeggen: „Wat doen we dan nog langer met die lastige Biesbosch!”

Weet je wel, dat ons land misschien wel het enige land ter wereld is, waar riet wordt „verbouwd”? Riet groeit natuurlijk overal ter wereld. Echt in 't wild, kun je zeggen. Riet groeit ook in de Biesbosch, maar wordt hier heel goed verzorgd, opnieuw aangeplant en op bepaalde tijden afgesneden, „geoogst”.

Voor ons allemaal is riet, riet! Maar voor een vakman niet. Die kent er verschillende soorten. Hij spreekt van **bladriet**, dat in October al geoogst wordt en nog groen is. Dit gaat veel naar de bollenstreken, om de bloembollen tegen kou af te dekken.

Dan kent hij nog **dakriet**, **stroriet** en het bekende **matriet**. Dit oogst men in de wintermaanden en men maakt er stevige rietmatten van.

Dat is toch wel aardig van die Biesbosch.

Hij levert zelfs meer dan de helft van al het riet in ons land.

Maar er is meer te vertellen! De Biesbosch is het oord van de **griendcultuur**. Onder griendhout verstaat

men wilgenhout in struikvorm. Eenvoudig gezegd dus: wilgetakken of tenen. Heel wat handen vinden in deze griendcultuur werk. Manden worden er gevlochten, hoepels gesneden voor botervaatjes, zinkstukken gemaakt voor allerlei waterbouwkundig werk: Afsluitdijk, Zuiderzeewerken e.a.

We zeggen dus nooit meer, dat de Biesbosch waardeloos is. De laatste jaren zijn er zelfs grootse plannen gemaakt. Men wil deze water- en eilandenwereld droogleggen. Fijn is dat. Er zou een prachtige tuinbouwstreek van gemaakt kunnen worden, waar heel wat jonge boeren of tuinders een bedrijf konden krijgen. De plannen zijn reeds heel ver, maar.... worden nog niet uitgevoerd. Waar om dan niet? Men zit verlegen met het water. Vloed en eb zijn hier goed merkbaar nog. Waar moet men bij krachtige Westerstorm en hoge waterstand met al dat water heen? Als de tegenwoordige Biesbosch zou worden drooggelegd, zou er misschien ergens anders wel eens een nieuwe Biesbosch kunnen ontstaan.

En nu is men aan het zoeken. Vooral in Delft, waar de verdere plannen uitgebreed worden. Een van de brede zeegaten, mogelijk twee, zullen afgedamd moeten worden, om zo het hoge water te kunnen keren.

Dit is zeker, dat dit merkwaardige gebied z'n langste tijd heeft gehad.

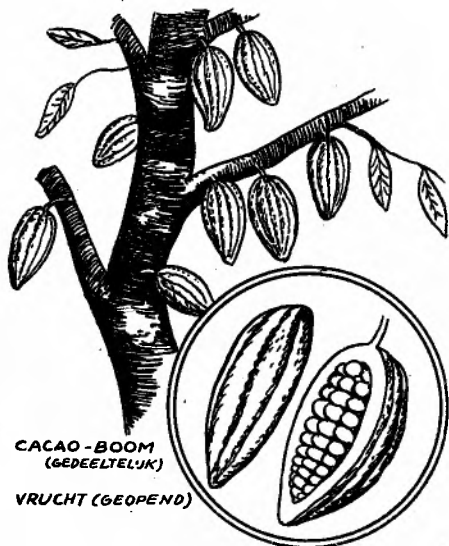
BIESBOSCH, WATER EN EILANDENWERELD. ...

cacao

In Amerika, Suriname, Oost-Indië en Afrika vindt men cacao-plantages. Het zààd van de cacao-boom levert ons de cacao. De cacao-boom is vrij hoog en wordt daarom wel gebruikt als schaduwboom in de koffiëplantages. Toch houdt ook deze boom niet van al te felle zonnestralen en zijn er dus in cacao-plantages ook andere schaduwbomen nodig. De boom heeft meer zorg nodig dan de koffië of thee-struik. Ze is nog al teer.

De cacao-boom bloeit het gehele jaar door. Maar slechts heel weinig bloempjes komen tot een vrucht. Na vijf maanden zijn de vruchten rijp. De vruchten lijken veel op korte komkommers. Ze zijn geel of rood en bevatten vijf rijen zaden, de cacao-bonen.

Een zes-jarige boom kan vrucht geven. De beste oogst komt echter van tien- à twaalf-jarige bomen.

CACAO-BOOM
(GEDEELTELJK)

VRUCHT (GEOPEND)

De rijpe vruchten moeten voorzichtig worden afgesneden. Ze worden opengemaakt om de zaden te verzamelen. Deze zaden worden in bakken gelegd, die met palmblederen worden afgedekt. De cacao-bonen beginnen nu te gisten. Het omhulsel wil er dan gemakkelijk af. Nu worden ze gedroogd in de zon of op droogzolders. Ze worden gesorteerd, in ju-

tezakken verpakt en zijn klaar om naar de fabrieken te worden gezonden.

Voor een 125 jaar was de chocoladedrank niet bijzonder smakelijk. Het is Coenraad van Houten geweest die hierin verandering heeft weten te brengen. Ongeveer anderhalve eeuw geleden werd hij geboren in de Amsterdamse Jordaan. Zijn vader, een eenvoudig man, handelde eerst in koffië en thee en legde zich later toe op de productie van chocoladekoekjes. In het kleine fabriekje van zijn vader aan de Leliegracht, begon Coenraad zijn proefnemingen.

Nu moet je weten dat de cacao-bonon voor 50% bestaat uit een vet, de cacao-boter genoemd. De jonge Van Houten slaagde er in de boter van de cacao te scheiden. Zijn vinding maakte hij steeds beter. De verwerking van cacao-bonen tot cacao-poeder is zo de uitvinding van Van Houten.

De vinding heeft hij natuurlijk geheim gehouden. Het is het fabrieksgeheim. Over dat geheim wordt gewaakt. Ruim 10 branders in de branderij in Weesp kennen het geheim. Geen vreemdeling komt de branderij binnen!

De jonge Van Houten wist reclame voor zijn artikel te maken. Te Weesp kwam een grote fabriek.

Verpakking in bussen kende men in 't eerst niet. In flessen ging het product het land in. De naam Van Houtens Cacao raakte bekend buiten Nederland, buiten Europa!

***

We kunnen nog wel even een kijkje nemen in de fabriek.

De bonen zijn aangekomen. Een machine zuivert ze allereerst van steentjes, takjes, blaadjes etc.

Nu volgt de „roosting”. De bonen komen in trommels en worden snel boven een vuur rondgedraaid. Hierdoor komt de heerlijke geur aan de boon. De bittere smaak verdwijnt. De bonen worden nu in stukjes verdeeld en in een molen, tussen twee stenen, gemalen. Door de wrijving

't Was de Amerikaan Edison die in 1878 de eerste gloeilamp, met een kooldraadje, maakte.

Het zijn de gebroeders Philips, Anton en Gerard, die deze vinding hebben gebruikt, om Nederlands grootste industrie op te bouwen.

Ze behoefden niet zo erg klein van wal te steken! Hun vader kon in 1891 hen f 75.000 beschikbaar stellen om in een leegstaande **bucksinfabriek** te Eindhoven een gloeilampenfabriek te beginnen. De gebroeders Philips begonnen met 25 arbeiders. Per dag kwamen 500 kooldraadlampen gereed. Zoveel lampen had Nederland niet eens nodig! Nog voor 1900 trekt de 24-jarige Anton Philips er op uit om een grotere omzet in 't buitenland te zoeken.

Hij komt thuis met een order van tienduizend lampen voor Rusland!

Dr. A. F. PHILIPS

smelt de cacao boter. Als een dikke pap verlaat ze de molen. Wil men cacao poeder dan wordt de cacao boter er uitgeperst. De overgebleven droge koek wordt tot poeder gemalen. Wil men tabletten chocolade maken, dan wordt de boter er niet uitgeperst. Dan voegt men er nog meer cacao boter of ander vet, suiker en meel bij. Dit alles wordt verwarmd en in vormen gedaan. Is alles afgekoeld dan is de reep gereed.

De ene broer gaat verkopen, verkopen! De andere **produoeren**. Steeds zijn in het **laboratorium** van de fabriek mensen bezig met proefnemingen om de gloeilampen te verbeteren. En wat een verbetering is het: de kooldraadlamp van vroeger en de gloeilamp van nu! Telkens komt Philips met nieuwe vindingen op 't gebied van licht.

Niet alleen met licht, ook met radio en televisie kwam Philips klaar. Op de wereldmarkt werd Philips een geduchte concurrent!

In 1942 lag het grootste gedeelte van het bedrijf in puin! Maar na de bevrijding werd er met alle macht gewerkt om het wereldbedrijf weer op te bouwen.

Nu, na 9 jaar, is het gelukt een vernieuwd bedrijf klaar te krijgen.

Er werken, bij het 60-jarig jubileum 80.000 mensen, hoofd- en handarbeiders.

De fabrieken te Eindhoven beslaan een oppervlakte van 1.250.000 m² (= ? ha.).

Het bedrijf bezit voor haar personeel 6000 woningen. Een stad op zich zelf reeds met eigen scholen en eigen opleiding van werkkrachten.

Dat de Philips-fabrieken de arbeiders niet ziet als werkkrachten, en méér niet, blijkt wel uit het feit dat in de afgelopen zestig jaar onder de werknemers nog nooit een staking is uitgebroken!

Voor ontwikkeling en ontspanning,

Je begrijpt wel dat ik hier alleen maar de hoofdzak vertel. Het fabrieksgeheim, het fijne van de zaak, wordt zorgvuldig bewaard.

Het naadje van de kous behoeven we hiervan ook niet te weten.

Je weet toch wel, hoe je een beker lekkere chocolademelk moet maken?

Ik ook wel!! Maar als ik eens help bij dit bedrijf zegt mijn vrouw vaak: „Ho, ho maar. De suiker is duurder geworden!”

HERSEN- GYMNASTIEK.

De antwoorden van ons eerste 10-tal vragen zijn :

1. 40, 10 dagen.
2. Bij water-nood is er een gebrek, een tekort aan water. Bij watersnood is er juist te veel.
3. a. Als de nood op het hoogst is, is de redding nabij. b. Nood breekt wetten.
4. Brandweerlui: Een pak van „asbest”.
5. de 38ste.
6. In 10.
7. Brullen, kwaken, miauwen, loeien.
8. Foesji Yama.
9. Het topje van de mast of de schoorsteenpijp.
10. ei, kalf, kind.

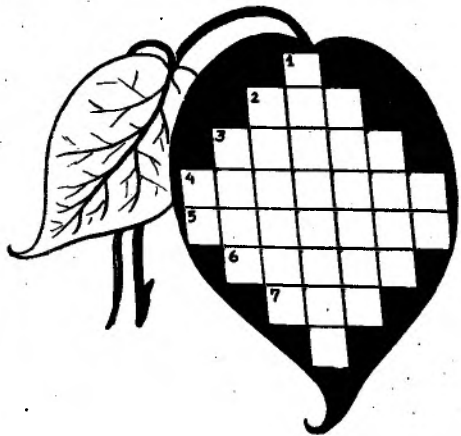
De volgende zijn :

1. Hoe luidde de lijfspreuk van Prins Willem van Oranje?
2. Wie vergezelde Paulus en Barnabas op de eerste zendingsreis?
3. Irak = Iran = Irian =
4. Waarom lees je nooit, dat mensen 12½ jaar getrouwd zijn op 30 of 31 Augustus?
5. Wie was Razmara?
6. Wat is een Achilleshiel?
7. Noem eens de hoofdsteden van Japan, Uruguay, Argentinië en Denemarken.
8. Wat is een visfileermachine?
9. Als je hondsdoelheid zegt, aan welke naam denk je dan meteen?
10. Wat versta je onder een stuwadoor? Is dit hetzelfde als stuwadoor?

goede woningen en verzorging wordt zeer veel gedaan.

Maar men kan niet doen op 't gebied van woningbouw wat men zelf graag zou willen. Steeds is er meer personeel nodig, maar de woningen ontbreken. Dat is één van de zorgen van Philips. Een andere zorg is, dat het hoe langer hoe moeilijker wordt, dit wereldbedrijf vrij te houden van vreemd kapitaal.

ONS WERKHOEKJE.

Deze keer een eenvoudig „bladpuzzletje”.

Verticaal : 1. Gedeelte v. e. jaar (8).

Horizontaal : 2. steen (3). 3. misschien is dat ding in je lichaam „geknipt” of „gepeld” (5). 4. Die kinderen zingen mooi; zij hebben goede... (7). 5. oudere mensen doen 's middags graag een..... (7). 6. heet, vreselijk (zelfst. n.w. 5). 7. de vereniging van naties (3).

Hiervan behoeft geen oplossing opgezonden te worden.

De Tekenwedstrijd.

Het aantal inzendingen viel erg tegen! Daar zullen veel redenen voor zijn, als: de vacantie's lagen er tussen, de tijd voor inzending was te kort; de opgave lag jullie niet erg, enz.

Daarom zullen we de tijd van inzending verlengen tot 5 Juni.

Behalve over 't geplaatste versje, mag je ook een andere tekening maken, die ook meedoet in de wedstrijd. Je mag dan kiezen tussen: Het versje; een dier; een bloem; een schip.

Nu maar aan de slag!

Inzending aan: J. BULTHUIS
H.d.S., Ten Post.

Denk er aan: Naam, voornaam woonplaats en huisnummer op de tekening vermelden.

„ZO'N HEIKNEUTER”

DOOR: WIELAND WOUTERS

Maar tegelijkertijd, of even daarvoor, het gebeurt ook alles zo razend snel, klinkt een hevige slag. De auto is vlak langs de jongens gescheerd, maakt een gierende draai, botst tegen de hoek van een huis en slaat dan tegen een lantaarnpaal. Glasscheren rinkelen op de straat.

Wat een ongeluk!

De jongens horen het lawaai. Ze schrikken erg en ogenblikkelijk zijn Boele en Jaap op de been. Zonder op hun vuile kleren te letten, lopen ze haastig naar de plaats van het ongeluk. Van alle kanten komen de mensen aangesneld.

't Lijkt vreselijk....

Achter het stuur hangt de chauffeur. Zou hij.. dood...?

Een paar mannen willen de arme man uit zijn benarde positie verlossen, maar twee agenten, die op een motor kwamen aansnorren, weten dit te belletten. Op hun commando maakt de saamgeklonterde mensen massa ruim baan.

Het is een open wagen; een jeep.

De drie jongens staan vooraan. Een der agenten klautert op de jeep. Kijk, wat is dat nou.... Wat vindt de agent daar?

„Jo”, zegt Klaas de Koning tegen Jaap, „waar is je bal?”

Hoor, er toetert een auto. Jaap kent dat geluid wel. 't Is zijn vader. Vlug schiet hij op de wagen toe.

„Vader, wat een ongeluk, ik heb.... 't is....”

„Jij hier nog! In die koude, vieze regen! Gauw naar huis jij! Dadelijk, begrepen!”

Maar dat dadelijk gaat bij Jaap niet zo gauw. Hij is veel te nieuwsgierig en.... de bal.... Hij moet zijn voetbal weer zien te krijgen. Feitelijk is het ongeluk te wijten aan die nare Boele, die.... Nare jongen toch. Als

die arme chauffeur sterft, is het Boele's schuld. Maar zijn voetbal.... die moet hij weer zien te krijgen.... dadelijk.... Hij tracht dichterbij te dringen. Voorzichtig wringt hij zich door de omstanders heen. De meesten laten hem stil begaan. Ze kennen die wilde bengel wel. Zijn vader zal die knaap wel terug jagen; welja. Spoedig is Jaap vlak bij de auto. Vlak er naast ligt de chauffeur. De agenten hebben hem op advies van de dokter voorzichtig uit de auto getild. De man heeft een hoofdwond. Er loopt bloed uit.... griezellig.

Kijk, zijn vader is bezig de wond te reinigen en een verband te leggen. Zo nu en dan kreunt de chauffeur zacht. Er komt nog een agent aan. Deze ziet de voetbal liggen en vraagt: „Waar is de jongen van deze bal? Is die er soms ook uit geslingerd?” Jaap hoort het en wil dadelijk naar de agent gaan om zijn voetbal te halen. Maar zijn vader zegt streng: „En nu voor 't laatst: naar huis!”

Jaap deinst achteruit en mompelt: „Maar 't is mijn bal, dat is 't”.

„'t Komt door de bal van Jaap”, zegt Klaas de Koning. Met een ruk keert Jaap zich om en bijt van zich: „'t Is Boele's schuld! Die heeft de bal onder mijn arm weggeslagen...”

„Een raar geval”, zegt de laatst gearriveerde agent. „Lijkt er veel op, dat de man te hard gereden heeft en geslipt is. We moeten straks maar eens een remproef nemen”.

Een bakkersknecht, die dit hoort, zegt, dat van slippen geen sprake is. Neen hoor, daar niet van. Een stuk of drie kwajongens, balsturige bengels, kwamen woest aanrennen. De ene had een bal, die bal, ja. Ja, hij heeft het goed gezien. Nou wat er verder precies gebeurd is, weet hij niet goed, maar in een moment vloog de bal met

een vaart omhoog. En hoe kon 't ook zo gek gebeuren; pats! Vlak tegen 't gezicht van de chauffeur. Geen wonder, dat er ongelukken gebeuren, als zulke wilde bengels met een dikke voetbal de straat onveilig maken".

„Weet je dat heel secuur?“, vraagt een der agenten. De bakkersknecht doet erg verontwaardigd. Secuur weten? Nou nog mooier! Hij loopt toch niet met de ogen in zijn zak? En om zich heen kijkend wijst hij op de jongens. „Daar heb je de bengels warempel. Pak ze in de kraag“.

Jaap, die zich na het verhaal van de bakkersknecht niet zo lekker gevoelt en Klaas de Koning, die eveneens een raar gevoel in zijn maagstreek krijgt, wachten vol spanning op de dingen die komen zullen. Boele zwijgt....

„Ik heb geen schuld“, zegt Jaap nog. En op Boele wijzend: „Hij heeft....“

Verder komt Jaap niet, want de agent vraagt streng: „Die bal is van jou, nietwaar?“

Jaap knikt, verbouwereerd.

„Kom jij maar eens eventjes mee, jongen“.

„Die zit“, grinnikt de bakkersknecht. „Zou hij maar wat voorzichtig met zulk speeltuig zijn“.

II

MAAR.... BOELE IS MIJN VRIEND NIET.

Jaaps vader rijdt met een forse zwaai zijn erf op. Het ongeluk op de Havendwarsweg heeft hem danig opgehouden. Jonge, jonge, die chauffeur heeft een lelijke knauw gekregen. Een diepe hoofdwond en nog een beenbreuk bovendien. Tja, er gaan een aantal weken mee heen, voor de man weer achter het stuur zit. Enfin, levensgevaar is er niet bij. Maar die Boele, dat is nog eens een knaap. Een heidejongen, maar met een hart van goud. Een jongen om jaloers op te zijn. Jaap.... och, een jongen zoals de meeste anderen. Een grote mond op zijn tijd, als er geen vuiltje aan de lucht is, maar als er gevaar dreigt... nou... een klein hartje hoor. Met

een schok staat de wagen stil bij de garage. Dokter Pieters springt uit de auto, klapt het portier met een smak dicht en....

„Dokter... eh dokter“, hijgt een man, die haastig het grindpad komt opgelopen. „Dokter, eh... ik hoorde zoiets van een auto-ongeluk. Eh... van voetballende knapen en.... Boele, mijn jongen, moet de schuldige zijn. Ze... ze... Zit hij nu op het politiebureau, dokter?“

„Kom maar even mee, Brands“, zegt de dokter. Even later zit Boele's vader in de grote huiskamer tegenover dokter Pieters.

„Vrouw, heb je iets te drinken? Een kopje koffie, of zo? Brands lust

ook wel een hartig bakje“.

„Geen moeite voor mij“, zegt Brands, „ik ga meteen weg“.

„Geduld man, eerst een lekkere kop koffie en een sigaar. Je wou toch iets horen over Boele is 't niet?“

„Boele?“, vraagt mevrouw. „En Jaap dan, man?“

„Als je nu eens rustig bij ons gaat zitten, dan zal ik die puzzle eens oplossen“.

Spoedig zit de dokter midden in zijn verhaal. Hij vertelt van het auto-ongeluk; van de chauffeur; van de mensen die te hoop liepen en van de agenten, die de orde trachtten te handhaven. Van Jaap, die vooraan stond, maar haastig terug week, toen hij hem een wenk gaf.

„Was Boele er niet bij?“ vraagt Brands ongeduldig.

„Boele”, zegt de dokter, „Boele? Vrouw, dit is de vader van Boele, je weet wel, de jongen waar onze Rie het zo druk over heeft. Brands, die jongen van jou is een flinke kerel. Ik wou om een mooi ding dat alle jongens zo waren! Dat onze Jaap zó was! Je kunt trots op Boele zijn, Brands. Een jongen met een gouden hart, een eerlijke robuste kerel”.

„Ja maar”, zegt mevrouw, „nu heb je nog niet veel over de jongens verteld. Boele, hm, dat mag zo zijn, maar onze Jaap! Je wilt toch niet beweren, dat die minder eerlijk, minder oprecht is?”

„Uw man overdrijft, mevrouw”, zegt Brands.

„Luister”, zegt de dokter. „Een agent, die onder de bedrijven arriveerde, maakte de opmerking, dat het ongeluk te wijten was aan slechte remmen of dat het een slibgeval moest zijn. Een bakkersknecht, die dit hoorde, nam het dadelijk op voor de arme chauffeur. De man trof hoegenaamd geen schuld. Wat? Iedere chauffeur, die een voetbal tegen zijn hoofd krijgt, moet wel een ongeluk krijgen. 't Moet je maar gebeuren. Rustig rijdt zo'n man de hoek om; de weg is veilig. Vooruit, een beetje meer gas kan geen kwaad. Ineens.... pats!, een dikke voetbal slaat de chauffeur tegen 't hoofd. Geen wonder, dat daar ongelukken van komen”.

„Voetbal, man? Jaaps voetbal?”, schrikt mevrouw.

„Goed geraden. De bakkersknecht vond zich danig op en wees de agent de kwaaddoeners. Of eigenlijk: hij wees Jaap aan als de schuldige”.

„Maar man!”

„Kom jij maar eens eventjes mee, jongen”, zei de agent tegen Jaap. Op hetzelfde ogenblik kwam de ziekenauto en samen hesen we de gewonde chauffeur in de wagen. Een der agenten wees naar Jaap en vroeg mij of ik die knaap ook kende. Hij keek wel een beetje zuinig, toen ik hem zei, dat ik de vader van de jongen was. Enfin, er zat niet anders op, Jaap moest mee naar het bureau. Ze zouden hem daar wel even inpeperen hoe

onverantwoordelijk het was om met een voetbal op straat te spelen. Jaap wong zich in allerlei bochten om de schuld van zich af te schuiven. Hij huilde als een.... ach, wat geeft het ook. Ik ergerde mij danig aan de jongen. Maar goed, het werd nog erger. Jaap ontkende en wierp alle schuld op Boele. Die was de dader. Kortom, er volgde een hele beschuldiging aan Boele's adres. Allerlei kwaad jongensstreken passeerden de revue. Eerlijk gezegd, ik schaamde mij diep”.

„Maar man, als het toch zo is? Jaap vertelde me....”

„Zo is? Vrouw, ik heb even in Jaaps hart kunnen kijken en.... neen, 't is droevig. Goed, laten we aannemen, dat Boele door onvoorzichtigheid de voetbal een mep gegeven heeft, dat hij dus de eigenlijke oorzaak van het ongeluk is, waarom dan nog meer verdachtmakingen? Neen vrouw, uit die taal van onze jongen sprak geen liefde; geen sprankje. Dat deed mij pijn, ja”.

Jaaps moeder zucht. Zij kan, zij wil maar niet begrijpen, dat het zo is. Zij heeft haar jongen, haar Jaap te lief, dan dat zij dit geloven kan. Toch... o ja, zij weet dat de zonden groot zijn en veel.... Bij haar.... ach... ook bij Jaap....

(Wordt vervolgd).

7e JAARG., No. 3 — JUNI 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer. Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Giroek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

*Kijkje in de kinderkamer van het Paleis Soestdijk.
V.l.n.r.: Prinses Irene, Prinses Marijke en Prinses Margriet.*

— ISRAËL EN SYRIË —

Uit de Bijbelse geschiedenis weten jullie wel, dat de Israëlieten vaak hebben moeten strijden tegen de Syriërs. Denk maar aan koning David, of aan Achab, of aan koning Joas van het tienstammenrijk, om maar niet meer te noemen.

Vaak gaf de Heere Zijn volk verlossing, als 't in Zijn kracht streed, maar ook herhaaldelijk werd een Benhadad of Hazaël van Syrië gebruikt om als een roede in Gods hand Zijn afvallig volk te straffen. 't Schijnt, dat die oude vijandschap tussen beide volken nog niet is afgenomen.

Er is nu een nieuwe staat Israël. Onlangs werd het driejarig bestaan van de staat gevierd.

Uit alle landen zijn ze aangekomen in Palestina na de tweede wereldoorlog, de Joden. Bange jaren hadden ze doorgemaakt. Duizenden van het oude volk waren door de Nazi's als beesten afgemaakt. Verdreven werden ze van de ene plaats naar de andere. Als onderduikers brachten velen van hen de oorlogsjaren door. Is het dan wonder, dat in hen het verlangen groeide naar het land der vaderen?

Op wettige of onwettige wijze kwamen ze uit bijna alle Europese landen naar Kanaän, met de vaste wil zich daar blijvend te vestigen en het land tot welvaart te brengen.

De Arabieren, die het land ook als hun eigendom beschouwen, maakten het hun vaak lastig. Vooral in het begin moesten de Joden naar de wapenen grijpen om zich 'n overmachtige vijand van het lijf te houden. Ofschoon ongeveer alle Arabische landen, zoals Syrië, Egypte, Trans-Jordanië en Irak, één front vormden tegen de nieuwe staat Israël, toch wisten de Joden hun tegenstanders het veld te doen ruimen.

IJverig zijn de Israëli (zo noemen ze de Joden tegenwoordig) toen aan 't werk gegaan om hun land vooruit te brengen. De welvaart moet vooral van de landbouw komen. Dus moest er

gezorgd worden voor voldoende bouwland. Al de duizenden immigranten, die 't land binnenkomen, moet werkgelegenheid verschaft worden.

Welnu, de Israëli zijn aan 't ontginnen gegaan. In 't Zuiden ligt bijv. Negeb, het dorre Zuiderland, de woestijn Berseba, waarin Hagar met Ismaël dwaalde, toen ze weggezonden was door Abraham.

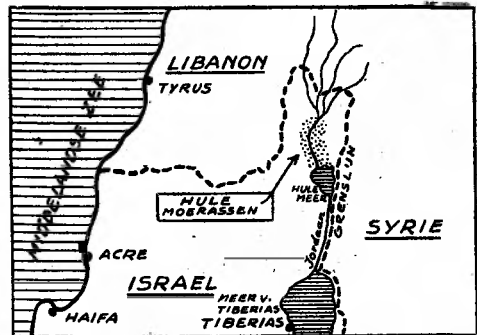
Hier, waar Ismaël smachtte naar water, zijn thans grote irrigatie-(bevoeiings) werken uitgevoerd. Daardoor is de vroeger zo doodse woestijn veranderd in vruchtbaar akkerland. Maar overal in 't land zijn de Israëli met noeste vlijt aan de arbeid geslagen.

„Van Dan tot Berseba toe”. Met die uitdrukking wordt het hele land bedoeld. Zoals we bijv. in Nederland zeggen: „Van Dollard tot Schelde”.

Dan, de Noordelijke grensstad, was één van de twee plaatsen, waar koning Jerobeam de Israëlieten deed zondigen bij de kalverdienst. 't Lag vlak bij de grens van Syrië.

In deze streek, ten Zuiden van de bronnen van de Jordaan, strekt zich langs de rivier een groot moerasgebied uit. Dit zijn de Hoeleh-(ook wel Hule) moerassen, genoemd naar het Hule-meer, waardoor de Jordaan stroomt, vóór deze rivier de Zee van Tiberias bereikt. 't Is een erg ongezonde streek, waar veel malaria en andere ziekten voorkomen.

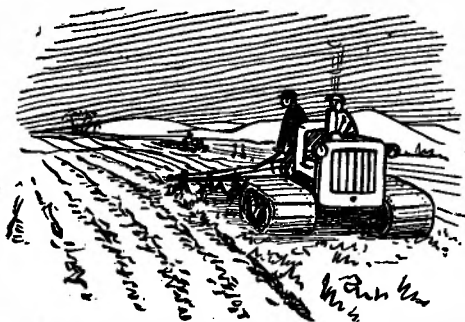
Deze Hule-moerassen behoren tot

een gebied, dat Israël en Syrië elkaar betwisten. Tijdens de laatste oorlog tussen Israël en de Arabische staten hebben de Syriërs deze streek bezet. Maar bij de wapenstilstand moesten ze dit gebied weer ontruimen. Israël mocht het burgerlijk bestuur uitoefenen, maar tegelijk werd er bepaald, dat deze streek **gedemilitariseerd** moest worden, d.w.z. dat Israël en Syrië er geen soldaten mochten hebben. In het vredesverdrag zou dan worden bepaald, of het aan Syrië of aan Israël zou komen.

Noch door de ongezonde moerassen, noch door de aanspraken van Syrië liet Israël zich weerhouden. Het móet eenvoudig zorgen voor meer **cultuurgrond**. Want nog altijd stromen de immigranten het land binnen. En... Israël weert ze niet. In andere landen bestaan wel bepalingen, waar bij geregeld wordt, hoeveel vreemdelingen er per jaar toegelaten mogen worden. Maar toen de staat Israël gesticht werd besloot men elke Jood, die toegang vroeg, met open armen te ontvangen. Tegenwoordig komen de meeste immigranten niet uit Europa, maar uit de Arabische landen, waar men het de Joden soms erg moeilijk maakt. Daarom zoeken velen het oude Beloofde Land weer op.

Al die mensen moet een bestaan verschafft worden. Daarom werd er een plan gemaakt om ook het moerasgebied aan de Jordaan te ontginnen. Er werd eerst een afwateringskanaal gegraven, waardoor het overvloedige water kon wegvloeien. Daarna raasden de tractoren dag aan dag om

de grond om te ploegen. Honderden arbeiders zwoegden zo hard ze konden om deze 20.000 ha. woeste grond

te veranderen in vruchtbaar bouwland. 40.000 mensen zullen hier dan hun bestaan kunnen vinden.

Dit alles was de Syriërs een doorn in het oog. Ze begrepen heel goed dat Israël bij het komend vredesverdrag dan sterke aanspraken op dit gebied kon laten gelden. Het zou eenvoudig zeggen: „Wij hebben het ontgonnen en onze mensen wonen er. 't Komt ons toe”.

Wie loste toen het eerste schot? Zoals zo vaak geven beide partijen elkaar de schuld. Maar hoe dan ook, de strijd ontbrandde. Zelfs vliegtuigen deden er aan mee. Aanstonds kwam de wapenstilstandscmissie van de V.N., die belast is met het toezicht op het nakomen van de wapenstilstand, in actie. Ze zou de zaak onderzoeken en proberen de partijen te verzoenen. „Syrische grensposten schoten op onze arbeiders”, zeiden de Israëli. „Nee”, zeiden de Syriërs, „jullie bent begonnen. Jullie politiewacht heeft het eerst geschoten. En bovendien leggen jullie in het gebied van de Hulemoerassen **militaire** versterkingen aan. Dat mag niet, want dit gebied moet **gedemilitariseerd** blijven”.

Het gelukte de wapenstilstandscmissie eindelijk het schieten te doen ophouden. De Veiligheidsraad deed uitspraak. Israël moest de ontginningswerkzaamheden voorlopig stopzetten, om Syrië niet kwaad te maken en beide partijen moesten hun troepen terugtrekken.

Israël weigerde met het werk op te houden. 't Zou onverantwoord zijn om dit mooie werk, om vruchtbaar land te verkrijgen, ter wille van een boze buurman, neer te leggen.

En Syrië heeft beloofd, om desnoods met de wapenen, het klaar komen er van te beletten. Israël **mobiliseert** gedeeltelijk zijn leger.

Syrië krijgt steun van troepen uit Irak en Egypte zal Syrië wapens leveren. Al met al een erg gespannen situatie. Het lijkt er veel op, dat de Arabische landen de oorlog tegen Israël, hun oude vijand, zullen hervatten.

Maar Israël houdt voet bij stuk.

VREUGDE *in het lichtloze land*

Er is een lichtloos land. Het land van de blinde. Het licht straalt om hem en toch leeft hij in volslagen duisternis. Zijn ogen zijn open en toch ziet hij niets. De dag en de nacht zijn voor zijn ogen gelijk. Geen enkele lichtstraal dringt tot hem door.

Blind! Dat is erg. Denk het je eens goed in! Nooit iets zien! Je Moeder niet. Je Vader, broers en zusjes niet. Geen bloem en boom, geen kleur en vorm.

Zulke kinderen zijn er. In alles gelijk aan jullie, maar zien kunnen ze niet. Je begrijpt wel, dat die kinderen veel moeten missen.

Gelukkig zijn er ook scholen voor hen. Een school waar ze leren lezen en schrijven. Waar ze even goed als jullie aardrijkskunde en geschiedenis leren. Op de kaart vlot de plaatsen en rivieren aanwijzen!

De Christelijke school voor blinden staat in Zeist. Ze draagt de naam: „Bartimeüs”, (Marcus 10 : 46—52).

Neen, in het blindeninstituut „Bartimeüs” worden de blinden niet de ogen geopend. Maar wel leren ze „zien”

Zelden zal dr. Portielje, de inspecteur van de levende have in Artis, zo veel vreugde hebben beleefd van een rondleiding van kinderen als toen 'n tiental blinde kinderen van het Blindeninstituut te Bussum zijn gasten waren.

Terwijl een oppasser een gans ophield, vertelde hij langzaam, en voor deze kinderen volkomen begrijpelijk, het uiterlijk en het leven van zo'n vogel. Daarbij nam de grijze dierenvriend steeds een handje van één van de kinderen in de zijne en voerde het langs de hals van de gans, over zijn vleugels en zijn poten. Zo leerde hij het blinde kind de dieren voelen.

„Voel je hier al die lange vingers?” Dr. Portielje liet het handje van een peuter van zes jaar over de vleugelpennen gaan. „Dat zijn natuurlijk geen echte vingers, maar veren. En al die veren bij elkaar noem je

vleugel. Net zoals wij twee handen hebben, heeft deze gans twee vleugels”.

Het was ontroerend om te zien, hoe die kleine kinderhanden gretig de

vogel bevoelden, hoe zij later ontdekten, dat er twee kalfjes rondliepen. En bij dat alles bleven hun ogen leeg en dood in de ruimte staren. Doch hun gezichten spraken boekdelen. Drie meisjes mochten een ritje op een ezel maken. Zij straalden van plezier. „Stapt-ie nou, meneer?”. Ja, hij stapte. „En lacht-ie?” Dr. Portielje schoot in een lach. „Neen, dat doet deze niet meer, hij kijkt altijd suf”.

Na de kinderboerderij met haar geiten, ezels, biggen en St. Bernhards-hond ging men naar de struisvogels en de kamelen. Daarna naar de roofdieren, apen, slangen en de eieverzameling. En steeds weer was daar die ontroerende verwondering van het blinde kind, voor wie hier een nieuwe wereld openging, dank zij de bewonderenswaardige manier, waarop dr. Portielje hun leerde de dieren te voelen.

Een kleine jongen liep tegen een dame aan en vroeg onmiddellijk: „Wat doet u altijd bij dieren, mevrouw?” Zij antwoordde: „Kijken, joh”. Even trok het kleine bleke gezichtje strak, maar dan keerde de lach terug: „O, ik lekker niet, ik voel ze. Dat is nog fijner”.

HET GOUDSCHIP.

Het derde van de Waddeneilanden is Terschelling. Hier staat de oudste vuurtoren van ons land, de Brandaris. Men vermoedt dat deze vuurtoren is gebouwd door Karel V. Op een hoog duin staat de 40 m. hoge wachter. Getrouw werpt hij zijn brede lichtbundels over de wijde zee, om de zeeman de weg te wijzen.

Dat is wel nodig! De zee vóór Terschelling is verraderlijk. Ze heeft in de loop der jaren veel slachtoffers gemaakt. Men noemt haar wel: het Engelse kerkhof.

Eenmaal, al lang geleden, verging hier een goudschip. Het was de „Lutine”. Tweehonderd doden ervan liggen bij de Brandaris begraven.

De zee geeft niet gemakkelijk terug, wat ze heeft genomen. Al dieper graaft ze haar buit in het zand.

Tot nu toe heeft de zee de goudschatten van de „Lutine” vastgehouden. De waarde aan gouden en zilveren staven wordt geraamd op 13 miljoen gulden!

Al dikwijls heeft men geprobeerd de goudschat naar boven te halen. Maar alle moeite en kosten waren te vergeefs. Toch blijft het een hard gelag om de Lutine-schat de zee te laten houden.

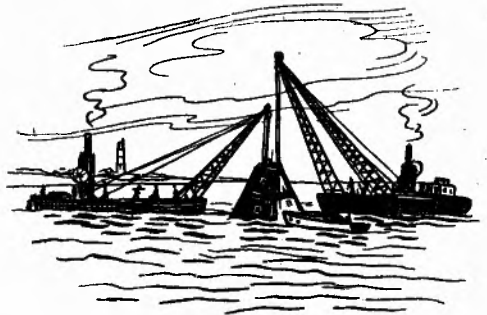
Een Amsterdammer heeft nu een bergingsvaartuig ontworpen, dat het mogelijk zal maken tot de lading van vergane schepen door te dringen, al zijn ze ook door een dikke laag zeezand bedekt.

Dit toestel is een kegelvormige toren van gewapend beton. Het heeft een

hoogte van ongeveer 30 m., het grondvlak heeft een doorsnede van 25 m. (Kun je de inhoud uitrekenen?)

In het midden van de bodem is een werkkamer. Van deze werkkamer loopt een brede schacht naar boven. De werkkamer is van de schacht gescheiden door een sluisdeur. Rondom de schacht liggen ruimten, waarin electromotoren zandzuigen. Verder zijn er nog ondergebracht: waterspoelpompen, liften, kabels, licht- en telefoonleidingen.

Volgens de Amsterdammer kan het gevaarte tot boven het wrak worden neergelaten tot het grondvlak op de scheepshuid komt te rusten. Het staat dan muurvast en is bestand tegen storm en stroom.

De bouw van dit ontwerp kost veel geld!

Maar als men de Lutine-schat op deze manier te pakken kan krijgen? We zullen eens afwachten wat er mer dit plan gebeurt. Misschien horen we later wel eens dat er voor de zoveelste keer een aanval op de Lutine wordt ondernomen.

STRANDBAD «SCHILDMEER»

BEZOEK VOOR UW SCHOOLREIZEN
DIT SCHITTEREND RECREATIEOORD

ZON - WATER - STRAND

Voor informatie: Telef. 32, Steendam — Parkeerterrein aanwezig

NEDERLANDSE POLDERWERKEN IN CANADA

Ieder die over de Afsluitdijk rijdt, of door Wieringermeer en Noordoostpolder toert, moet wel vol verwondering zijn over dit stuk werk. 't Is haast niet te geloven, dat hier eenmaal de zee golfde. Dat deze vruchtbare velden nog maar enkele jaren geleden zeebodem waren.

Hoofd en hand hebben hier iets **gepresteerd**, waar we als Nederlanders trots op mogen zijn. Trots zijn in de goede zin van het woord.

Niet: „Is dit niet het grote Babel dat ik gebouwd heb, door mijn kracht?”

Ook buitenlanders hebben respect gekregen voor de Nederlandse ingenieurs.

Binnen afzienbare tijd zullen Nederlandse deskundigen met Nederlandse machines in Canada een project beginnen. Op 40 km. afstand van Vancouver hebben de Canadezen voor enige jaren een stuk lage grond ingedijkt. Bij deze bedijking hebben de Canadezen fouten gemaakt, waardoor ze het waterpeil niet in de hand hebben. Toen er ook nog een dijkdoorbraak plaats vond, hadden de eigenaars er genoeg van. Het land bleef braak liggen. De bezitters kwamen er slechts om op wild te jagen.

Nederlanders, die naar Canada kwamen, namen eens poolshoogte van de

braak liggende polder.

Ir. Biezeveld zag onmiddellijk de fouten die de Canadezen gemaakt hadden. Hij maakte een rapport, waarin hij verklaarde, dat het heel goed mogelijk is, van de nu waardeloze polder, een bloeiende landbouwstreek te maken.

Dit had tot resultaat dat er een maatschappij is opgericht met het doel 't land opnieuw in cultuur te brengen.

Het plan is nu om hier een Nederlands-Canadese nederzetting te vestigen.

De Canadezen vertrouwen dit werk volkomen aan de Nederlanders toe. Ze weten dat de Nederlanders bekwame waterbouwkundigen en landbouwers zijn.

Het werk wordt op dezelfde leest geschoeid als in onze polders. Er zullen modelboerderijen komen. Landbouwscholen zullen jonge immigranten opleiden. Een gedeelte van de bedrijven kunnen door hen worden **gepacht**.

Afzetgebied voor de producten is er in de omgeving genoeg. Vancouver breidt zich snel uit en wordt een goede afnemer van verse groenten en landbouwproducten uit de polder.

Ook onze industrie profiteert van dit werk. Zij mag de benodigde machines leveren voor de polderwerken.

De haringvloot is 23 Mei j.l. uitgevaren.

Daarvóór moet alles in de puntjes zijn. Er is geveerd en geteerd, gezwab-

berd en gepoetst. Ieder schipper stelt er prijs op dat zijn schuit er **proper** uitziet.

In de ruimen liggen de netten en

tonnen. Alles in orde! De schipper inspecteert.

In de havens van Ymuiden, Scheveningen en Vlaardingen heerst een gezellige bedrijvigheid op de „vlaggetjesdag”. Dan ligt de vloot gereed om uit te varen. Alle schepen zijn feestelijk met vlaggetjes versierd. 't Is ongewoon druk, want vele mensen komen eens een kijkje nemen.

De laatste Zondag! Veel vissers gaan met hun gehele gezin naar de kerk. Straks komen er Zondagen, dat ze het niet kunnen. Dan zullen ze op de wijde zee zijn. In veel kerken wordt nu een biduur gehouden voor de visserij. Er wordt een zegen gevraagd op het werk en om bewaring in de gevaren.

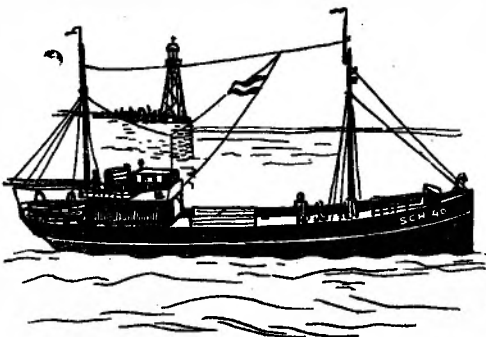
De morgen van vertrek! Al vroeg is het zwart van mensen langs de kade. Vrouwen en kinderen lopen over de dekken van de nog lege schepen. Vaders en broers sjouwen de volgestopte plunjezak naar de kajuit.

Nog een ogenblik en dan gaan de trossen los! Er wordt afscheid genomen. Hier tilt een jonge visser zijn zoontje nog even hoog boven zijn hoofd. De kleine baas kraait van plezier en wil vaders nieuwe pet grijpen.

Daar geeft een Moeder nog een laatste vermaning aan haar jongen, die vandaag voor 't eerst meevaart. Heel trots heeft hij z'n nieuwe plunjezak aan boord gesjord. Hij mag mee de wijde, wijde zee op. Visser wil hij zijn, net als vader en grootvader.

Straks gaan de familieleden en bekenden van boord. De schepen gooien de touwen los.....

De vloot vaart de haven uit.

HARINGLOGGER

Een heldere jongensstem schalt nog: „Goede vangst, Vader!” Daar een donkere stem: „Goede vaart, mannen!”

De ene logger na de andere vaart voorbij. Telkens klinkt 'n laatste groet.

Moeders tillen de kleinen omhoog. Daar gaat Vader, daar gaat Kees....

Nog even en de gehele vloot is buiten de pieren en zet koers naar de Doggersbank.

Behouden vaart!

Tegen de horizon zijn nog maar enkele stippen zichtbaar....

***

De eerste dagen zitten alle vissers in grote spanning. Want ieder jaar is het een wedstrijd onder elkaar, wie de eerste „Hollandse nieuwe” in het vaderland zal brengen. Het wordt een ware race om de eerste te zijn.

Het was, evenals verleden jaar, de Sch. 9, „Prinses Marijke”, die dit jaar de haringrace heeft gewonnen. Deze jager heeft zelf niet gevist. De snelle jagers nemen van enkele schepen de vangst over en... de wedstrijd begint.

Om 11.06 liep „Prinses Marijke” de haven van Ymuiden binnen. Om 2 uur kwamen nog twee loggers met „Hollandse nieuwe” de pieren van Ymuiden binnen. Van de haringgronden af hadden deze twee schepen elkaar niets toegegeven. Binnen de pieren probeerde de Katwijkse logger zelfs de Vlaardingse concurrent nog voorbij te komen. Dit lukte tenslotte op enige tientallen meters voor de kant, daar de Katwijker logger vlugger de tros over boord kon krijgen en dus het eerst vast lag. Daarmee sleepte ze de prijs van het Velsense gemeentebestuur: een zilveren legpenning en een oorkonde in de wacht.

't Is traditie dat de eerste haring aangeboden wordt aan onze Koningin. De eerste — en beste haring is de Koninginne-haring!

Deze haring wordt keurig verpakt in tonnetjes, met rood-wit-blauwe linten, op een versierde auto geladen en naar Soestdijk gereden.

***

Onze vissers zoeken de Noordzee af, van de Shetlandse eilanden tot het Kanaal toe. Schepen en schepen vol haringen komen aan. We peuzelen ze

Voor POSTZEGEL- verzamelaars

BEELDVERZAMELING VAN DIEREN OP POSTZEGELS.

Dierkunde heb ik op school altijd een mooi vak gevonden. 't Was ook wel eens vervelend, als je allerlei tandformules moest leren. Maar als 't ging over **karacteristieke** eigenschappen en gewoonten van dieren, dan leerde je met plezier.

Ik veronderstel, dat jullie ook van dieren houdt en dat je graag een mooi dierenboek op je verjaardag zou willen krijgen, b.v. „Dieren kijken U aan”.

Maar 't is nog mooier om zelf een dierenboek te maken: „Dieren kijken u aan uit mijn postzegelverzameling!” Er is een overvloed aan materiaal. Het is over de gehele wereld verspreid. En 't is een **interessante** sport om iets van

dat materiaal te bemachtigen voor je verzameling.

Vrijwel alle dieren komen op postzegels voor. Ik weet heus zo gauw geen dier te noemen, dat op postzegels **mankeert**. En heel vaak zijn 't niet eens dure zegels. De afgebeelde zegels zijn haast alle voor een paar centen te koop!

Je begint je verzameling in een **stockboek**, een boek van dunne kartonnen bladen. En op die bladen zijn doorschijnende strookjes geplakt, waar je de zegel tussen kunt steken. Pas als je aardig gevorderd bent, ga je in een album plakken. Denk er om: 't moet een **blanco**, losbladig album zijn, met schroefsluiting of met een klemband. Dan kun je altijd

---

in Nederland niet alleen op! Een groot gedeelte kunnen we uitvoeren naar andere landen, als: zoute haring, in ijs, of bokking.

Wat moeten er toch ontzaglijke grote hoeveelheden haringen in de Noordzee zijn. Je zou zeggen, de zee moest wel eens leeggevisst zijn.

Toch zwemmen elk jaar opnieuw geweldige scholen haringen in de netten van onze vissers.

Die scholen trekken van de ene plek naar de andere om voedsel te zoeken en om geschikte plaatsen te vinden waar het kuit geschoten wordt. Deze laatste noemt men **paai-plaatsen**.

Het haringkuit zweeft niet los in het water, doch wordt op een zandige of steenachtige bodem vastgekleefd. Heel wat kuit wordt verslonden door andere vissen. Er blijft echter nog genoeg over.

Het eerste half jaar lijkt de haring veel op een larve. Na een jaar wordt ze „blik” genoemd. Je kent ze toch wel, die heel kleine visjes?

Na 3 jaar is de haring volwassen. De ouderdom van een haring kun je

aflezen van de schubben.

Net als bij een boom zijn er jaarringen aanwezig. Ouder dan 18 jaar wordt een haring zelden.

De zee moet rijk aan voedsel zijn voor al de onnoemlijke aantallen vissen! Dat is de Noordzee ook! Het water is rijk aan heel kleine plantjes en diertjes. Zo klein, dat je een heel sterk vergrootglas, een **microscop**, moet hebben om ze te kunnen zien. Dit voedsel noemt men het **plankton**. De haring leeft van plankton.

nieuwe bladen invoegen!

Hoe komt het nu dat er zoveel dieren zijn afgebeeld op postzegels? Daarvoor zijn heel wat oorzaken.

Allereerst: Heel veel landen vertellen iets van hun fauna (hun dierenwereld) op postzegels. Waarom ook niet? Wie bekijkt er nu met aandacht een zegel, waar alleen maar een cijfer op voorkomt, zoals b.v. onze Ned. zegels van 1 tot 4 cent, of zoals de Eng. zegels, waar altijd maar weer dezelfde Koningskop op voorkomt? Neen, geef mij dan maar de zegels van Australië! Wat een dierenrijkdom: Kangaroo (afb.), vogelbekdier (afb.), casuaris (soort struisvogel), buidelbeertje, liervogel, ijsvogel, hagedis en zwaan. Liechtenstein gaf een complete „avifauna” uit. (Adelaar, buizerd, havik, zwaluw, meeuw en gier).

Andere landen maken op hun zegel propaganda voor hun nationale producten van dierlijke oorsprong, b.v. Litauen (zijderups), Bulgarije (bijen), New-Foundland (kabeljauw), Rusland (pelsdieren), Argentinië (runder-teelt).

Van Belgisch-Congo is er een uitgave (helaas vrij duur!) ten bate van de diertuin van Leopoldville (maraboe, hert, aap, krokodil en leeuw).

En in Mexico werd ten bate van de strijd tegen de malaria in 1939 een mooie zegel uitgegeven, waarop de gevreesde malariamug staat afgebeeld.

Duiven komen veel voor als symbool van de vrede en als postembleem (postduif). Honden vinden we o.a. op een zegel van St. Pierre et Miquelon. Daar worden honden voor de slede gespannen. Paarden en runderen zijn er in overvloed. Die moet je zelf weer onderverdelen, b.v.: paardenrennen, paarden in de oorlog, paarden voor ploeg, postpaarden, paarden voor ploeg, enz.

Natuurlijk verzamel je soort bij soort. De indeling maak je aan de hand van een dierkundeboek. Ook zijn er twee boekjes, die je daarvoor gebruiken kunt, speciaal voor verzamelaars geschreven: „De Dierenwereld op Postzegels” I en II van Mevr. Bar.esse M. J. van Heerdt-Kolff. Die boekjes kun je bij haar bestellen: adres Eemnesserweg 91, Baarn. In grote plaatsen kun je ook bij een postzegelhandelaar terecht.

Tenslotte: heb je vragen op postzegelgebied, schrijf me dan maar eens. Ik hoop daar dan in deze rubriek op te antwoorden.

P. C. Jongbloed, Muiden.

Een vriend der duisternis

De vleermuis is het enige zoogdier dat vliegen kan.

Dat vliegen is echter maar zo zo! Juister gezegd is het fladderen. Niets minachtends zit hierin, hoor! Want händig is ie! Hij keert en wendt zich onverwachts in de dwaaste bochten. Ook niet met veel lawaai. 't Gaat alles heel geruisloos. Maar van regelmatig vliegen, dóórvliegen als je wilt, zoals bij vogels, kun je niet spreken.

Waarom al die acrobatische toeren? Alleen voor het bemachtigen van zijn buit.

Je weet, dat de vleermuis een insecteneter is. Niemand, ook op het platteland, noemt hem toch nog een „spekmuis”, alsof hij smullen zou van het spek in de boerenschoorstenen? Nee, hij heeft een pracht stel naalden, priemen en dolken in z'n bek, die ons direct verklappen, dat de vleermuis zich enkel voedt met insecten. En flink wat per maaltijd: vliegen, nachtvlinders,

meikevers e.d. Niet ieder insect vliegt hem in z'n wijdgeopend bekje, maar dat is niet erg. Hij heeft een flink vangnet bij zich, n.l. zijn vlieghuid, die hij aan weerszijden van de staart omslaat naar beneden. Razend vlug buigt hij het kopje en peuzelt het insect uit het vangnet op. Heel eventjes maar werd hij in z'n vlucht gestoord en maakte een kleine val.

Waar insecten vliegen, kun je vleermuizen vinden. Boven boomgaarden, stilstaand water enz. Ergens in Amerika werd het leven der mensen bijna ondragelijk gemaakt door een malaria-plaag. Een dokter liet er tientallen vleermuizen heen voeren en in korte tijd was de omgeving van de plaag verlost.

Gerust, de vleermuis behoort tot de zeer nuttige dieren! Wat de dwaze volksmond van dit onschuldig diertje wel heeft verteld, is ongelooflijk. En met boze geesten of heksen heeft

HERSENGYMNASTIEK

Eerst nu maar de antwoorden uit het Mei-nummer.

11. Je maintiendrai = Ik zal handhaven. 12. Johannes Markus. 13. Irak is Mesopotamië. Iran is Perzië. Irian is Nieuw-Guinea. 14. De laatste datum in Augustus is of 28 of 29 Aug. daar Febr., de trouwmaand, of 28 of 29 dagen telt. 15. De vermoorde premier van Iran. 16. Een kwetsbare plek. 17. Tokio, Montevideo, Buenos Aires, Kopenhagen. 18. Daarmee wordt een haring in twee helften, zonder graat, uitelkaar gehaald. 19. Aan Pasteur. 20. Iemand die 'n plafond maakt. 'n Stuwadoor laadt en lost schepen.

Hier volgen de nieuwe:

21. Wat is een barometer?
22. Wat land wordt met Albion bedoeld?
23. Wat is het Appenijns schiereiland?
24. Wat was de laatste dag van de 18e eeuw?
25. Ken je een steensoort, waarvan de naam wordt gevormd door 2 zangstemmen?
26. Wat is het Nederlandse woord voor carillon?
27. Wat heeft de politie nodig om een dief te pakken?
28. Wat is een camera en waar komt dat woord vandaan?
29. Wat is het kleinste bankbiljet?
30. Kun je het getal 1000 met 5 gelijke cijfers schrijven?

hij niets uit te staan!

't Moet toch wel verwonderen, hoe de vleermuis de insecten in het schemerdonker ziet. Men heeft de oogjes onderzocht en opgemaakt uit de bouw van het netvlies, dat de vleermuis helemaal niet scherp ziet. Bovendien zijn de ogen vaak nog met haartjes overdekt. De bekende vleermuizenproef van een Italiaanse natuurkundige heeft duidelijk laten zien, dat een vleermuis, zelfs geblinddoekt, niet tegen draden vloog, die kris-kras door elkaar heen in een donkere kamer gespannen waren. Maar de vleermuis bezit een ander orgaan. Hij ziet de insecten ook niet, maar hij hóórt ze! Toen een ander natuurkundige de óren van de vleermuis dichtstopte, vloog het beestje wél overal tegen aan. Heel lang heeft men over dit vreemde verschijnsel nagedacht.

't Is nog niet eens lang geleden, dat men het antwoord heeft gevonden.

Heb je er wel eens op gelet, dat een vleermuis, als hij rond fladdert, z'n kopje in alle richtingen rond-

GROOTOORVLEERMUIS

draait? Dat heeft z'n betekenis. Met z'n bek, zendt hij n.l. een heel zwak geluid uit! Wij kunnen dat niet horen. Wel is men er in geslaagd deze geluiden of trillingen met heel nauwkeurige instrumenten op te vangen. Wonderlijk toch!

Als de vleermuis rust, zendt hij z'n „stille schreeuw” 5 à 10 maal per seconde uit. Als hij rondvliegt roept hij zo'n 20 tot 30 keer per seconde. Komt hij nu dicht bij een voorwerp — een boom, een vliegende meikever of iets dergelijks — dan stoot hij per sec. zo'n 50 tot 60 geluidjes uit. Maar al deze geluiden worden teruggekaatst en het gevoelige vleermuizenoor vangt de echo's op. O, dat kunstig gemaakte oor! Eigenlijk gezegd, is de vleermuis een vliegende zender en radarinstallatie tegelijk!

De vleermuis gaat op z'n rooftochten nu maar eenvoudig op de echo af. Volgen deze echo's elkaar al sneller en sneller op, dan komt de buit steeds dichterbij. Door oefening weet hij de richting en afstand heel precies te bepalen en... hap... een zoemende meikever met z'n harde schilden wordt even later gekraakt tussen het scherpe insectengebit.

Hebben vleermuizen nu onderling geen last van elkaars „zend-toestellen?” Men heeft nu maar aangenomen dat iedere vleermuis z'n eigen golflengte heeft en z'n neef of nicht elders niet „stoort”!

Zo tegen de langste dag breidt het vleermuizengezin zich uit met 1 of 2 kindertjes. Hangt een vleermuis normaal in rustoestand altijd met het kopje naar beneden, tegen het geboren worden van de jongen, doet het wijfje wat abnormaal. Dan hangt het werkelijk met het kopje omhoog en vangt met de vlieghuid, als in een zeiltje, de jongen op. Dit zijn erg hulpbehoevende beestjes, die wel 4 à 5 weken persé bij moeder blijven en hangend aan haar borst, alle nachtelijke vliegtochten meemaken.

En vertel me nu eens: „Blijven de vleermuizen altijd bij huis?” „Maken ze wel eens een uitstapje?” „Trekken ze misschien ook?”

Ja... deze vragen wist men vóór 20 jaar niet duidelijk te beantwoorden.

Men weet het nu wel. Jullie meenden tot nu toe, dat alleen in de vogelwereld „trekkers” voorkwamen. O, nee, die zitten ook onder hazen, sprinkhanen, vlinders en... heus, ze zitten ook onder de vleermuizen!

Een natuurliefhebber heeft eens duidelijk gezien, dat bij een zwerm zwaluwen verscheidene vleermuizen meevlogen.

En de welbekende ringetjes hebben het zekere bewijs geleverd, dat vleermuizen ook „trekkers” zijn!

In 1937 begonnen in ons land de gebroeders Bels vleermuizen te ringen. In dit geval een heel licht aluminium plaatje, vlak bij de uitstekende duim. Deze heren deden dit in de Haarlemmerhout en brachten enkele naar Maastricht, andere naar Groningen. Na zekere tijd kwamen ze naar Haarlem terug. Verrassende dingen heeft men ontdekt. Wel de grootste afstand is die van een vleermuis, die van Rusland naar Boelgarije vloog en in 2 maanden ruim 400 km. had afgelegd.

't Ligt voor de hand, dat de onderzoekers vooral 's winters hun werk moeten verrichten, als de vleermuizen hun „slaapje” doen. Ja, een lange, hoor! 't Is een winterslaap. Het jasje omgeslagen, de kop naar beneden, terend op het reservevoedsel, hangen ze in oude schuren, kerktorens enz. Heel graag zelfs, vanwege de lekkere temperatuur, in de Zuidlimburgse grotten. Hierheen komen nu de vleermuisjagers. Enkele honderdtallen be-

wusteloze diertjes plukt men met een schepnetje aan een lange hengelstok van de bovenwanden. Men ringt ze en hoopt later zo'n geringd diertje weer eens in handen te krijgen.

Maar waar? Er zijn nu, na 1937, ruim 10000 geringd.

De meest voorkomende vleermuis hier, is de dwergvleermuis. In Limburg leeft de grote hoefijzerneus.

Ook in Indonesië komen ze voor. Maar daar zijn het vruchtenetende: de vliegende hond of kalong, waarnaar

KALONG

Pekalongan genoemd is.

Dan is er nog de vampyr, die, naar men zegt, slapende mensen wel eens bloed afzuigt. „Brr”, denken de meisjes, „wat griezelig!” Wees maar gerust, die komt alleen maar in Zuid-Amerika voor!

Ons werkhoekje

De oplossing van het „bladpuzzeltje” is:

Verticaal: Meimaand.

Horizontaal: 2. kei, 3. klier, 4. stemmen, 5. slaapje, 6. brand, 7. U.N.O.

Voor deze keer een andere puzzle. Horizontaal bestaan alle woorden uit 4 letters.

1. tegengestelde van : goed.
2. tegengestelde van : vroeg.
3. delfstof.
4. woonplaats van de eerste mensen.
5. plaats, waar het eten verteert.
6. meisjesnaam.
7. grote rivier in Afrika.

Verticaal :

1. deel van een plant (meerv.)
8. eveneens deel van een plant.

Je hoeft de oplossing niet in te zenden.

*

Hier is dan de uitslag van de Te-
kenwedstrijd.

Zorgvuldig en nauwkeurig hebben
we jullie tekeningen bekeken, gekeurd
en geschikt. De namen van de geluk-
kigen zijn :

1. Egbert Feenstra, Oosterzee (Fr.).
2. Aart Grinwis, Ouddorp (Z.H.).
3. L. Buter, Vlissingen.
4. Derk Kort, Wirdum (Gr.).
5. Cok van de Heuvel, Ooltgensplaat.
6. Waltje Westerhuis, Minnertsga.
7. Hermien Stegeman, Vriezenveen.

Tekening van EGBERT FEENSTRA

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

„Och dokter”, zegt Brands, „ik geloof, dat u het wat al te somber bekijkt. 't Is ook geen kleinigheid, maar....”

„Brands”, valt de dokter zijn bezoeker in de rede, „Brands, alles goed en wel, maar jouw jongen, Boele..... man, daar heb ik slechts bewondering voor. Weet je wat er gebeurde? Zonder schroom stapt hij op de agent af en zegt ronduit, dat Jaap geen schuld heeft. Hoor je Brands? Na al de verdachtmakingen, welke Jaap Boele in de schoenen schoof — neen, spaar me ze te herhalen — sprong Boele nog voor Jaap in de bres. Jaap had wel hard gelopen met de voetbal onder zijn arm; Klaas de Koning en Boele waren hem gevolgd, hadden Jaap ingehaald, toen Jaap de straat wou oversteken, juist op het ogenblik, dat er een jeep aankwam. Boele's kap van de klomp was er afgesprongen en toen hij zijn evenwicht dreigde te verliezen, stak hij de hand vooruit en toen schoot de bal weg.... Neen Brands, over Boele hoef je heus niet ongerust te zijn”.

„Maar dan is Jaap toch onschuldig, man”.

Aan dat auto-ongeluk, ja. Maar de anderen eveneens. Alleen, neen, ik heb me toch lelijk op Jaap verkeken. Want, nadat Boele het voor hem had opgenomen, hoor je, voor Jaap, die heus niet karig was met zijn verdachtmakingen aan Boele's adres, kon Jaap het nog niet laten Boele te beschimpen. Ik stond er versteld van; paf!”

„Uw jongen, uw Jaap is over zijn zenuwen geweest, dunkt me”, zegt Brands. „Dan zegt zelfs een groot mens wel eens dingen, waarvoor hij zich later schaamt. Ik ben al lang blij,

dat geen der jongens met opzet de bal over de straat gekeild heeft”.

„Dat laatste stem ik grif toe, Brands. Maar over z'n zenuwen, nou. Neen, praat er me niet van; ik zal m'n jonger het wel inpeperen; ik zal....”

„Ho, ho, dokter, stil laten betijen. Je krijgt de kinderen toch niet zoals je ze graag wilt hebben. De zonde wroet in de harten van klein en groot. Ze vreet voort als de kanker, waar geen kruid voor gewassen is. Met boze woorden, met hardhandigheid, met geen stok sla je de zonde er uit. Alleen het zoenbloed van de Heiland reinigt van alle zonde. Dat bloed wist alles uit.... Geen hardheid dokter; geen boze woorden of dreigementen, maar alleen Gods Geest is machtig de harten der mensen te veranderen”.

„Maar ik moet toch....”

Brands staat op. Behoedzaam tipt hij de as van zijn sigaar en zegt: „Natuurlijk dokter, natuurlijk. Doen wat uw hand vindt om te doen. Maar met een biddend hart. Ik laat Boele in veel dingen zijn gang gaan; ik moet hem wel eens bestraffen, maar als ik hem op het verkeerde wijs en met hem praat over de zonde en het boze hart, dan weeg ik mijn woorden, omdat veel woorden alles kunnen bederven. Een teer plantje zet men immers niet in de volle zon en een zieke behandelt men zo zorgzaam mogelijk”.

Als de dokter Brands de hand reikt, zegt hij: „Dank je, Brands, dank je. Ik heb vandaag veel geleerd van Boele en van jou”.

Even later komt Jaap thuis. Ze zijn niet lang op het bureau geweest. Maar toch lang genoeg om aan de weet te komen, dat ze op de rijweg voorzichtig moeten zijn. Boele had een pluim-

pje gekregen omdat hij alles eerlijk had opgebiecht. En Jaap een standje, omdat geen der agenten zijn houding ten opzichte van Boele kon waarden. Het was wel erg jammer, dat hij zijn voetbal niet dadelijk terug kreeg. Dat speelding moest maar een tijdje op het bureau blijven, had een der agenten gezegd.

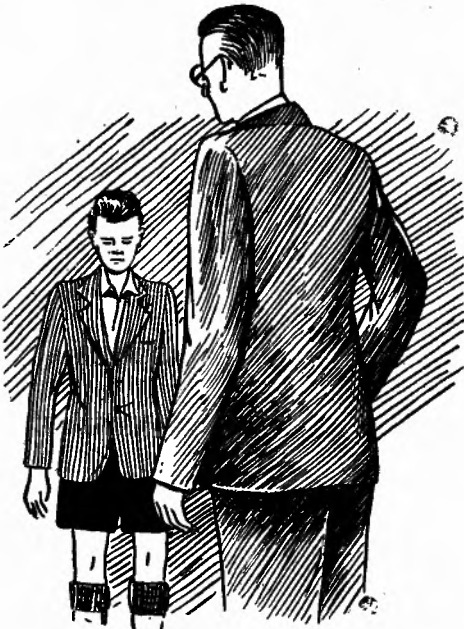
„Zo Jaap”, zegt de dokter, „ben je weer thuis?”

„Ja vader, wat een ongeluk hé?”

„Och, 't is nog betrekkelijk goed afgelopen. De chauffeur zal voorlopig wel in 't ziekenhuis blijven, maar zijn leven is er niet mee gemoeid. Jongen, jongen, was je maar niet zo wild weggehoid. Je ziet nu hoe gevaarlijk het kan zijn onbezonnen over de straat te hollen”.

„Maar vader, Boele....”

„Stil Jaap, niet over Boele praten. Ik weet al lang wat er komen zal. Wil je wel geloven, dat je mij vandaag erg teleurgesteld hebt? Voel je

niet, dat je op een treurige manier probeerde Boele in 't zonnetje te zetten? Zelfs nog toen die fiere knaap het zo voor je opnam? Jaap, jongen, dat deed me pijn. Al die beschuldigingen kwamen uit een hart, dat zijn naaste niet liefheeft...., haat mis-

schien. En al is het zo, dat Boele je soms minder fraai behandeld heeft, al was het nog tienmaal erger, dan nog moet je liefhebben en vergeven. Vergeven jongen, zeventig maal zevenmaal.

„Ja vader, maar....”

Geen maren Jaap. Gehoorzamen om vraagt het van je, niets meer, maar ook niets minder. Hij gaf Zijn leven, Zijn dierbaar bloed uit liefde tot arme zondaren.... tot moordenaars zelfs. Geen maren Jaap; gehoorzamen om Jezus' wil”.

Jaap buigt zijn hoofd.

Zacht legt de dokter zijn hand op Jaaps schouder.

„Jaap, als het zo moeilijk is en zwaar.... Hij wil je helpen, de Heiland, niet een keer, maar altijd opnieuw, zonder ophouden en zonder verwijten. Zo lief heeft Hij zondaren.... ook jou Jaap”.

„Ja vader”, zegt Jaap. „Maar.... maar Boele is mijn vriend niet”.

„Maar wel je naaste. En volgens het grote gebod moet je die liefhebben als jezelf. Omdat Jezus dat vraagt”.

III.

HET KARRETJE.

De herfst met zijn zomerse dagen is gauw vergleden. Guur wordt het buiten en de ruwe stormwind doet zijn best de bladeren van de bomen te rukken en ze op hopen te jagen.

Over het kleine huisje aan het Boenderveld giert de gure wind en zo af en toe klettert een dikke hagelbui tegen de vierkante ruitjes. Boele komt 's avonds dadelijk thuis. Er is in het dorp weinig meer te beleven. Zijn vriend, Klaas de Koning heeft het meestal druk met zijn huiswerk en de andere jongens van school laten Boele links liggen. Sedert het auto-ongeluk is het voetballen afgelopen en het is vreemd, maar de meeste jongens geven daarvan in 't geniep Boele de schuld. Hij merkt het best aan hun houding en gebaren. Klaas de Koning komt meestal voor hem op en zo langzamerhand laten ze ook Klaas aan zijn lot over.

En Jaap van de dokter? Och, die is stiller geworden sedert het auto-ongeluk. Hij speelt wel met de andere jongens mee, maar als die hem, Boele, onheus bejegenen, loopt Jaap weg. Eén keer heeft Jaap het zelfs voor hem opgenomen, toen een paar van de jongens hem bespotten om zijn gelapte broek. Kerel, wat was die Jaap kwaad geworden. De jongens wisten eerst niet, wat ze er van zeggen moesten, maar al spoedig waren ze over de eerste schrik heen en het duurde niet lang, of ze scholden Jaap voor „blikken dominee”. Ze hadden allen een diepe buiging voor Jaap gemaakt en gezegd, dat ze zeer tevreden waren over z'n eerste preek. Toen was Boele kwaad geworden. Met een sprong stond hij tussen de jongens, die zo gemeen waren om Jaaps goede bedoelingen te bespotten.

Ach, het werd er slechts erger door. „Daar heb je de koster!”, hadden de jongens gegild. Klaas de Koning had Boele's vechtlust betoomd en hem meegetroond achter de school.

„Je wou het opnemen voor Jaap?”, vroeg Klaas. „Die redt zich wel en als jij je daar tussen mengt, wordt het er voor Jaap vast niet beter op. Houd je handen thuis en als er toch gevochten moet worden, roep je mij maar. Dan zullen de heren zich eerst nog wel eens bedenken om de handen uit te steken. Bah, zulk gespuis!”

Een enkele keer weet Boele Rie te treffen. Rie is vier jaar en een zusje van Jaap. Maar sedert de dagen zo guur zijn, staat Rie zelden bij de vijver. Het oude horloge, dat hij haar gaf, heeft ze nog steeds en het klinkt Boele als muziek in de oren, als ze zegt: „Daar is Rie al weer, Boele. Kijk eens, zo'n mooie klok. Van jou, hè Boele?”

Een keer is Boele met Klaas de Koning bij Govert geweest. Govert woont naast Klaas in een gezellig huisje met een mooi bloemperkje er voor. Govert had verteld over de tuin van de dokter; over de kassen en de bloemen. Boele had met open mond zitten luisteren en toen Govert een aardigheid over Rie had verteld, was het even geweest, of hij, Boele, met

het kleine ding alleen was geweest in de grote zandbak achter de hoge ligusterheg. En het grote verlangen naar liefde en genegenheid was weer sterker geworden sedert het bezoek bij Govert.

Klaas de Koning en hij hadden van de tuinman een groot platenboek mogen bekijken en ook een jaargang van een geïllustreerd tijdschrift uit de tijd van de eerste wereldoorlog. Toen hadden ze nog even met Govert gesjoeld en voor ze er erg in hadden, had de klok negen geslagen. Van Goverts vrouw hadden ze nog een heerlijke kop chocolademelk gehad en toen waren ze naar huis gegaan. Klaas de Koning had hem tot even buiten het dorp gebracht.

Toen hij langs het Boenderveld liep

en de zwarte lucht een regenbui joeg over de kale heide, had hij zich opeens weer erg eenzaam gevoeld. Thuis wachtte hem z'n vader, die iedere avond druk bezig was met bezems en boenders.

Alleen maar zijn vader....

Moeder... ach... allang gestorven.

En 's avonds, in het stille woonvertrek, waar hij nog had zitten prutsen aan een karretje, dat hij in 't geheim voor Rie bestemde, had zijn vader plotseling gevraagd: „Wat maak je daar eigenlijk, Boele?”

(Wordt vervolgd).

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

*Dinsdag 17 Juli is de
20-jarige Kroonprins
Boudewijn beëdigd als
Koning der Belgen*

*In het volgende num-
mer hopen we hierop
uitvoeriger terug te ko-
men.*

KOMT ER VREDE IN KOREA

25 Juni 1950....
Een jaar geleden. Toen vielen de Noord-Koreanen Zuid-Korea binnen. De aanvallers waren door Rusland zwaar bewapend en goed getraind. Met de veel minder geoefende Zuid-

Koreanen hadden ze niet veel moeite, zodat het er op leek, dat de communisten ook hier overwinnaar zouden worden evenals in China. Maar de V.N. kwamen te hulp. Vooral Amerika deed, wat het kon, om de N.

Koreanen terug te drijven. Dat lukte, totdat duizenden Chinezen, z.g. vrijwilligers, de aanvallers kwamen helpen. Sindsdien wordt er met wisselend succes door beide partijen gestreden.

Een jaar lang dreunt de lucht boven Korea van het kanongebulder. Een jaar lang gieren de granaten door de lucht, ronken de vliegtuigen, wordt de grond er omgewoeld door uitelkaar barstende bommen en granaten.

Een jaar lang is Korea slagveld geweest en eindelijk tot één grote ruïne geworden. De bevolking is heen en weer gejaagd en heeft nergens rust kunnen vinden. Men telt de gevallen bij duizenden. Niet alleen onder de burgerbevolking, maar jonge mannen uit alle landen, die vrijwilligers naar Korea zonden, om te helpen strijden tegen het onrecht, vonden een graf in Koreaanse grond. Hierbij zijn ook Nederlanders. Men schat het totaal aantal gevallen op 3 miljoen.

De aanval werd gestuit, maar nergens vond men een kleine aanwijzing, dat er spoedig een eind aan de strijd zou komen. Hoe lang zou het wel kunnen duren, dat het Chinese millioenenrijk zijn mensenmateriaal had uitgeput? Totdat.....

Plotseling begon de hoop door te breken.

Jakob Malik, de Russische afgevaardigde bij de Verenigde Naties, hield een radiorede in Amerika. Daar in liet hij duidelijk uitkomen, dat er besprekingen zouden kunnen worden gehouden om te komen tot een staaken van het vuren, tot een wapenstilstand. Tot verrassing van de hele wereld noemde hij daarbij geen voorwaarden, die voor andere landen onaanneemelijk zouden zijn. Zou dit voorstel van Rusland ernstig gemeend zijn?

De bevelhebber van de troepen der V.N. in Korea, generaal Ridgway heeft daarop een uitnodiging verzonden aan de bevelhebber der Noordelijke troepen om samen er eens over te praten. Hij stelde voor, dit te doen aan boord van een Deens hospitaalschip in de haven van een Noord-Koreaanse stad.

De bevelhebbers van de Noordelijken en van de Chinese „vrijwilligers” namen die uitnodiging aan, maar stelden voor, de besprekingen te houden in Kaesong. Die stad ligt bij de 38ste breedtegraad, de grens tussen N. en Z. Korea. 't Is het punt, waar de Unotroepen het minst ver gevorderd zijn. Als er besprekingen zouden plaats hebben in de stad, die generaal Ridgway voorstelde, de stad, die tamelijk ver in Noord-Koreaans gebied ligt, zou het immers lijken, alsof zij de overwonnenen waren. En dat mocht niemand denken!

Generaal Ridgway heeft niet lang gearzeld met zijn antwoord. Wilden de communisten een bespreking in Kaesong? Hem best. Hij had daar helemaal geen bezwaar tegen.

En zo werden er regelingen getroffen om op 10 Juli in Kaesong bij elkaar te komen. 't Is alleen de Zuid-Koreanen niet erg naar de zin. Zij willen pas over wapenstilstand praten, als heel Noord-Korea van vijanden gezuiverd is.

't Spreekt vanzelf, dat het de bedoeling is om na de wapenstilstand tot vrede te komen. En ook, dat men zich afvraagt, waarom Rusland plotseling met dit voorstel gekomen is. Verlangt het werkelijk naar vrede? Of wil het niet langer oorlogsmateriaal naar Korea sturen, omdat dit bewaard moet worden voor een ander plan? We zullen afwachten. Als deze krant verschijnt, zullen we misschien weten, of de wapenstilstand gesloten is en welke voorwaarden er opgesteld zijn.

Op dit ogenblik kan ik het je nog niet vertellen. Ook daarover een volgende keer.

Zes jaar

in een bunker

Poolse arbeiders waren bezig een vernielde ondergrondse bunker in de buurt van Gdynia op te ruimen.

Tot hun ontsteltenis kwam plotseling een man te voorschijn met heel lange haren en een lange verwilderde

AANBEVOLEN BOEKEN

„En nu mag je eens een boek vragen voor je verjaardag”.

„Als je slaagt, dan mag je eens een fijn boek uitkiezen”.

„Omdat je....”

Ja, dat hebben jullie wel eens meer

gehoord. Maar.... welk boek moet je dan vragen? Dat is lang niet eenvoudig. Er zijn er zoveel!

Welnu, we willen jullie wat op weg helpen en daarom zal er af en toe in dit blad eens een babbeltje door mij

baard. Vlak achter hem volgde iemand in dezelfde toestand. Beiden werden

door het daglicht volkomen verblind.

Het bleek dat zij de enige overlevenden waren van zes Duitse soldaten, die zes jaar geleden in de bunker opgesloten waren geraakt.

De bunker was een opslagplaats van levensmiddelen. Toen in 1945 de Russen naderden lieten de Duitsers een opslagplaats er naast in de lucht vliegen. Daardoor werd deze bunker geheel afgesloten.

Men wist niet dat in de bunker zes soldaten zaten. Het kon ook niet bekend zijn, want deze heren waren in de bunker gegaan om levensmiddelen,

drank en tabak te stelen.

De opgeslotenen hadden tot heden volop voedsel, sigaretten en lucifers. De voorraad kaarsen was twee jaar geleden opgebraakt. Water was heel schaars. Ze vingden het water op dat door de scheuren in het beton naar binnen sijpelde.

De mannen hadden zich daarom met brandewijn gewassen. Wat ze aan water konden verzamelen hadden ze, met Rijnwijn gemengd, gedronken.

Kort nadat ze ontdekten opgesloten te zijn, benamen twee soldaten zich het leven.

Twee anderen stierven door ziekte. De lichamen werden in meel begraven en bleken daarin te zijn gemummificeerd. In Januari 1947 daalde de temperatuur in de bunker tot 30 graden onder nul. Het is een wonder dat de twee mannen dit overleefden.

De luchttoevoer werkte nog en de voorraden waren zo groot, dat zij het er nog wel 10 jaar hadden kunnen uithouden.

Omwonenden hadden in het begin wel klopsignalen uit de bunker opgevangen, maar er was geen aandacht aan besteed.

Toen ze uit hun bunker werden verlost kreeg de eerste man onmiddellijk een hartaanval, waaraan hij is overleden. De tweede werd naar een ziekenhuis vervoerd, waar hij behandeld werd voor een waarschijnlijk tijdelijke blindheid.

worden gehouden over enkele pas verschenen jongens- en meisjesboeken. En mocht je speciale wensen hebben, schrijf dan maar aan de redactie en prompt zul je antwoord ontvangen.

Daar gaan we dan :

1. W. Broos: „De ridders van de bosruïne”. Uitgave van Ten Brink, Meppel (226 blz., prijs f 3.50).

Zes jongens, een clubhuis in een kelder van een oude ruïne, een wonderlijke vondst, geheimzinnige familiepapieren van een oud adellijk geslacht, de ontdekking van een smokkelaarsbende, een vakantie in Zwitserland, een ongeluk in de bergen..... van dit alles kun je lezen in het spannende boek van de heer Broos.

We kunnen je echt aanraden, jongens, dit boek te lezen. Je zult er fijne uren mee beleven. Ja, die knapen daar in Daldorp hebben wel een massa avonturen beleefd. En die knappe Karol, is dat geen fijn joch?

2. K. v. d. Geest: „Giethoornse vrijbuiters”. Uitgave van Ten Brink, Meppel (190 blz., prijs f 2.90).

In Giethoorn zijn al sinds overlange tijden vechtpartijen geleverd tussen de jongens uit het Noordeinde en het Zuideinde. 't Gaat er soms heet toe.

Jammer is, dat de grens van wat wel en van wat niet mag, niet al te best in acht wordt genomen. Vraag het maar eens aan de dorpspolitie. Een diefstal van een beurs brengt beide partijen bij elkaar. En het mooie is nu dat dan de jongens eens laten zien dat ze ook nog wat anders kunnen dan baldadigheid uithalen. Ze ontmaskeren de dief en vieren een pracht van een zeilwedstrijd in hun handige punters. Een boek vol spanning. Ik zou best eens die Sproetenkoning of de Katvele willen ontmoeten. En jullie? „'t Lange Eind” is maar een min mannetje, daar ben ik niets nieuwsgierig naar.

3. C. E. Potharst-Gimberg: „Grijze Ruiten”. Uitgave van Ten Brink, Meppel (180 blz., prijs f 4.50).

Wat de schrijfster bedoeld met deze vreemde titel moeten de meisjes nu zelf eens lezen in dit voortreffelijk boek. Die Dies uit het weeshuis, het Bakkershofje is een flinke meid die tenslotte haar lievelingswens toch nog

vervuld ziet gaan. 't Is anders een echt droomstertje, hoor. Toch één, die van aanpakken weet. Wat houdt ze ook veel van haar broertje. Beslist lezen hoor meisjes. We lezen persoonlijk in lang niet zo'n goed meisjesboek.

4. M. A. M. Renes-Boldingh: „Maddy zoekt haar weg”. Uitgave Ten Brink, Meppel (252 blz., prijs f 4.50).

Maddy is de oudste dochter van dokter Van Royen. Ze is leerlinge van een huishoudschool. Haar vader neemt het grote besluit om, voor een jaar, naar zijn geboorteland, Indië, te gaan. Dit betekent heel wat voor het gezin en zeker voor Mad. Het roept allerlei spanningen op die de bekende schrijfster op de haar eigen wijze vertolkt. Een goed boek voor wat oudere meisjes

5. Sibe van Aangium: „Drie mannen en een hond”. Uitgegeven door J. Haan te Groningen (178 blz., prijs f 2.90).

Houden jullie van een spannend boek dat ons verhaalt van de woelige dagen uit de tijd van Napoleon? Dan is dit een boek dat naar je zin zal zijn. Het vertelt ons van een smokkelaffaire, van een verrader, van een wanhopige vlucht, maar ook van een vast Godsvertrouwen.

6. G. van Heerde: „De rode marskramer”. Uitgegeven door J. Haan Groningen (140 blz., prijs f 2.90).

Neen, jongens, 't geheim van de rode marskramer mag ik niet verklappen. Lees dit zelf maar. Dan maak je tevens kennis met de tijd waarin roofridders hun schelmenstreken uithaalden. Als je na lezing van dit boek ook niet bent gaan houden van Derick, nu dan... maar dat is eenvoudig onmogelijk.

Is je de keus nog niet groot genoeg?

Dan volgen hier nog drie bekende boeken die in herdruk verschenen. We noemen alleen naam en titel en bevelen ze hartelijk aan :

W. G. van de Hulst: „In 't kraaienest”. Van dezelfde auteur: „Van Hollandse jongens in de franse tijd”. Diet Kramer: „Razende Roeltje”. Alle drie uitgegeven bij de firma Bosch en Keuning te Baarn: prijs f 3.50.

En nu : veel leesgenot.

Een goed boek is een goede vriend.

En heerlijk GERECHT

WETENSWAARDIGHEDEN

„Imperialen 0000”.

Dat is een duister zinnetje, hoor ik je al zeggen. Maar wie die vreemde taal wel verstaat, klakt met z'n tong en geniet!

Imperialen 0000 zijn de dikste, lekkerste oesters, die je kunt krijgen. Wel eens geproefd?

Je weet natuurlijk, dat Ierseke het middelpunt van de oesterteelt is. Echter nog „maar” van 1870 af. Voor deze tijd waren de Schotten de oester vissers van Europa. Dicht bevolkte oesterbanken brachten voor duizenden guldens op. Maar de voortplanting van de oesters — die maar heel langzaam gaat — kon de visserij niet bijhouden. De oesterbanken raakten zelfs uitgeput. Toen zijn de Zeeuwen zelf aan de slag gegaan. Gelukkig dat de Staat hierbij ging helpen. Hoe? Wel, de Oosterschelde — een gedeelte ten

minste — werd aan de vrije visserij onttrokken en in kleine gedeelten (percelen) verhuurd. Leuk was dat! Hier werd dus geen land, maar water verhuurd en iedere vis kreeg de kans een perceeltje te pachten. En evenals er best en slecht bouwland is, zijn er ook rijke en arme percelen. De rijkste brengen per ha. wel f 700 op. Voor het Rijk bedraagt deze opbrengst het aardige sommetje van f 600.000 per jaar. Maar nu zorgt de Staat ook voor veel dingen. Er zijn b.v. 12 poliliebotten, die geregeld controle houden. Ook ligt er op de Ierseke bank een oude kanonneerboot, die met een zoeklicht de Schelde ver kan afspeuren. 't Schijnt nodig te zijn.... om de oesterdieven. Want oesters zijn duur. Kijk het volgende lijstje maar eens aan!

In 1946 was de opbrengst 1.366.000 kg.
De waarde f 3.509.000.

In 1948 was de opbrengst 1.458.000 kg.
De waarde f 3.239.000.

De oester heeft een hele vreemde levensloop. Als een oester ongeveer een jaar oud is, spuit hij als 't ware, een menigte zaadcellen het water in. Heel eigenaardig is het dat deze zelfde mannetjesoester na een bepaalde tijd verandert in een moederoester en eieren voortbrengt. Deze eitjes worden in de mantelkamer bewaard. Met het water mee komt het zaad van andere oesters in de moederschelp binnen en bevrucht daar de eitjes. Uit de eitjes worden nu larfjes geboren, heel klein, het vijfde partje van een millimeter. En op een geschikt ogenblik opent moeder haar huisje en jaagt ze in één

keer zo'n 1.000.000 larfjes tegelijk de deur uit. Met de stroom van het water zwermt de schare uit als deel van het plankton, dat uit talrijke dierlijke en plantaardige wezentjes bestaat. En jullie weten het wel: plankton is er om andere dieven te voeden. Millioenen oesterlarfjes worden verslonden. En dan zijn er ook nog de sterke stromen, die de larfjes wegvoeren naar plekjes, waar er niets van groeien kan.

In 1939 werden er 10.000.000.000.000 oesterlarfjes geboren. Hiervan werd maar $2\frac{1}{2}\%$ volwassen. (hoeveel is dat?); $97\frac{1}{2}\%$ werd opgepeuzeld of weggevoerd en van de overblijvers gaan er bij strenge vorst nog heel wat dood!

Het jaar 1902 kan in de oestercultuur het rampjaar genoemd worden. Na een grote feestmaaltijd ergens in Engeland werden 117 mensen erg ziek en kregen typhus. Je kunt begrijpen, dat toen men hoorde, dat dit door

het eten van oesters gekomen was, men voorgoed de schrik te pakken had. Er werden bijna geen oesters meer verkocht.

Nadien wordt er heel streng controle gehouden. In tientallen jaren is er gelukkig geen vergiftigingsgeval weer voorgekomen.

Zonder gevaar kun je in de vakantie gerust je eerste oesters naar binnen werken.

Veel genoeg in de vakantie!

Smakelijk eten voor je oesterhapje!

OESTERS

Ons werkhoekje

Een allerleukst laddertje met het koddig kaboutertje voor de grote bloem, de vorige maal. Wie kon hem niet vinden? Toch erg eenvoudig?

De oplossing is:

Horizontaal: 1 boos. 2. laat. 3 olie. 4 Eden. 5 maag. 6 Else. 7 Nijl.

Verticaal: 1 bloemen. 8 stengel.

Dan heb ik als laatste voor de vakantie een aardige puzzel voor jullie, en wel: „Per autobus”.

Horiz.: 1 vrije tijd (8). 9 uitstapje (10). 19 grote zaak in auto's (10).

Vertic.: 1 „bepaald hoofdtelw. (4). 4 vreemd woord voor: jaar (4). 8 tegengestelde van begin (4).

9 bekende vrouw uit O.T. (4).

10 vreemd woord voor: geval (4).

11 o.v.t. van het tegengestelde van liefhebben (7). 12 jongensnaam (4).

13 'n Midianietisch vorst uit O.T. (4).

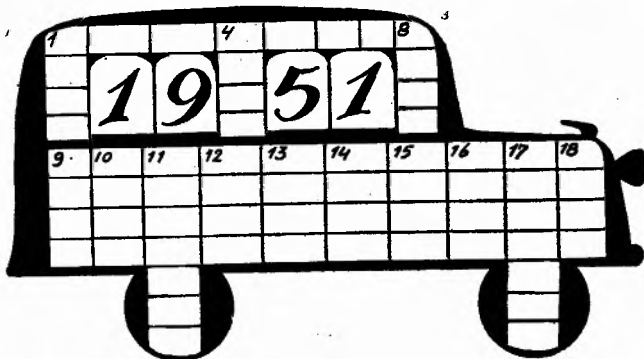
14 deel van 'n kast (4). 15 kleur (4).

16 Mohammedaanse titel v. e. vorst (4).

17 infinitief (7). Een weg....

18 ongezond om in te werken (4).

Er behoeft geen oplossing ingezonden te worden.

Veel scholen hebben reeds vakantie bij het verschijnen van dit nummer. Daarom heeft O. E.K. een dun zomerpakje aangetrokken en verschijnt met slechts 8 pagina's. Het volgend no. verschijnt D.V. 24 Augustus.

Redactie en Uitgever wensen jullie een prettige vakantie.

„ZO'N HEIKNEUTER”

DOOR: WIELAND WOUTERS

„Och, een karretje, vader”.

„Zou je maar niet liever naar bed gaan? 't Wordt zo langzamerhand tijd, vind je ook niet?”

„Dit wieltje nog; 'k ben zo klaar”.

Ze hadden nog een tijdje rustig doorgewerkt, ieder aan zijn eigen werkstuk. IJverig had hij zitten passen en meten. Het zou een fijn karretje worden en de wielen moesten mooi uitgesneden. Echte naven en velgen met een dunne ijzeren band. Nog één wieltje.... Wat zou Rie blij zijn!

Plotseling was zijn vader opgestaan en had het karretje bekeken.

„Dat wordt een aardig ding, Boele. Jongen, je moest bij een timmerman in de leer. Op de ambachtschool zou eigenlijk beter zijn, maar....

Hij had zijn vader aangekeken, vragend.

„'t Kost nogal veel, Boele. Zou je graag naar de ambachtschool willen? Een vak leren, timmerman of zo? Of, neen, als 't enigszins kan, geen bezembinder, jongen. Dat is een schraal be-

staan, ja dat is 't”.

„Maar vader, u is toch ook bezembinder geworden... en... en was u niet gelukkig met moeder?”

„Jongen, moeder!”, zei z'n vader met trillende stem. „Als je me dat vraagt!”

En toen zachter: „Mis jij moeder ook zo erg, jongen? Het leven is hard en het kruis dat God geeft doet pijn. Maar 't is om ons bestwil.... en Jezus is de Goede Herder. Zijn liefde is groot en Hij zorgt voor de Zijnen. Hij zegt het en.... Zijn Woord is de waarheid”.

Met de tanden op elkaar probeerde Boele een gat door de naaf te boren. 't Mocht niet scheef gaan.

„Voor wie maak je dat wagentje? Je bent toch zelf veel te groot voor zo'n speelding. En je hebt er al heel wat uurtjes mee zitten prutsen. Voor de aardigheid, neen, je moet er bepaald 'n doel mee hebben, dunkt me”.

Opnieuw tracht Boele verder te boren.

Hersen-AMNASTIEK

De antwoorden van het 3e tiental vragen zijn:

- 21. luchtdrukmeter. 22. Engeland.
- 23. Italië. 24. 31 Dec. 1799. 25. basalt.
- 26. klokkenspel. 27 een dief. 28 phototoestel. Uit het Italiaans. 29. van f 10, de anderen zijn muntbiljetten.
- 30. 999 9/9.

Als nieuwe:

- 31. Noem 'es 3 plaatsen in ons land, waar een dierentuin is.
- 32. Waar ligt de Vijverberg?
- 33. Waar liggen de Hulemoerassen?

- 34. Wat is een kalong?
- 35. Wie was Achsa?
- 36. Wat betekent een rood driehoeksbord, waarvan de top naar omlaag?
- 37. Vad. Gesch. Zeg eens vlot, wat er gebeurde in 1500 en 1600, in 1588 en 1688.
- 38. Wat is het kleinste vogeltje ter wereld?
- 39. Noem de eerste en laatste gouverneur-Generaal van N.O.-Indië.
- 40. Wat is het verschil tussen: conserveren en converseren?

„Ja, bepaald een aardig ding”, zei z'n vader. „Je moet het mooi groen verven met een gele bies. Ik heb nog wat lakverf op zolder staan. Hier, zal ik dat gat even boren? Geef maar aan”.

Later hadden ze samen het karretje afgemaakt. Boele had het glad geschuurd en toen had hij heel voorzichtig met een klein kwastje er een dun laagje verf op aangebracht. Als de verf gedroogd is, zal vader er een geel biesje op trekken.

't Is een prachtig ding geworden en de groene verf glimt als een spiegel. Wat zal Rie daar blij mee zijn. En het geheim van het karretje bewaart hij trouw. Het geeft hem elke dag op nieuw plezier. Zelfs zijn vader heeft hij 't niet gezegd.... nog niet.

Maar op een avond, als de lucht zwart is van zware wolken, als de wind spookt over de heide, guur en wild, als zo nu en dan een scherpe sneeuwjacht over het veld zweept, zoekt Boele de gele verf op. Hij zal het maar wagen. Van oom Berend heeft hij 'n penseel gekregen; 'n sleep-penseel. Oom Berend is vroeger schilder geweest. Vooraf trekt hij met potlood en lineaal keurige rechte lijnen. 't Wordt een heel karwei, maar 't moet lukken.

Dan komt vader binnen.

„Jongen Boele, voorzichtig hoor. Dat gaat niet zo gemakkelijk als je misschien denkt. Laat eens kijken. Hm, ja z o kan 't. Nou ga je gang maar”

Wat is Boele ijverig aan het werk. Heel voorzichtig, met een klein drupje verf aan het penseel, trekt hij de gele bies op de groene kleur. Wat wordt dat mooi.

„En”, vraagt plotseling z'n vader, „voor wie is nou dat fijne karretje? Of is het een geheim?”

Boele krijgt een kleur. Zal hij het zeggen. Bij zijn vader is het geheim veilig. Dat is vast.

„Niet dat ik het zo graag weten wil, hoor. En als je 't liever niet zegt, even goede vrienden”.

Voor een heel klein meisje, vader. Rie heet ze. Een lief meisje”.

„Een klein meisje zeg je, Boele. En ze heet Rie? Dat is een leuke naam. Ja, dat is 't. Maar nu weet ik eigenlijk nog niets. Of moet ik het verdere nu maar raden?”

„'t Is Jaaps zusje, vader. Jaap van de dokter”.

Och, ineens valt er een dikke klodder gele verf op een der wielen. Dat is jammer. Hoe krijgt hij die klad er weer af. Zijn vader weet raad. Met een doekje wist die de verf er weer af. Dan een klein beetje benzine en de zaak is gezond.

„Zo Rie”, zegt Brands. „Dat is aardig van je. Doe maar flink je best, Boele. Dat kleine hummeltje zal erg in de wolken zijn met zo'n mooi karretje”.

Eindelijk is het klaar.

„Zet het maar op de kast, Boele. Dan kan ik er ook zo af en toe eens naar kijken. 't Is werkelijk de moeite waard. En weet je wat? Mettertijd zal ik wel een boodschap voor je verzinnen naar de dokter. Misschien mag je het Rie zelf wel geven. Hoe lijkt je dat?”

Boele knikt en kijkt vol trots naar het mooie werkstuk. De verf glimt als een spiegel.

Wat zal Rie blij zijn... en... en neen, dan zal die nuffige dienstbode hem zeker geen schooier meer noemen.... (Wordt vervolgd)

7e JAARG., No. 5 — AUG. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garralsweer
J. Buihuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Dit is een 10-jarige Amerikaanse jongen, die trots is op de kabeljauw van 38 pond die hij op zijn eerste vistocht gevangen heeft

(1).
Als kwajongen van 11, 12 jaar heb ik vaak vol spanning staan kijken

naar het afgraven van een terp. Met begerige vingers kneep ik de kluiten terpaarde kapot en o, als er dan 'es

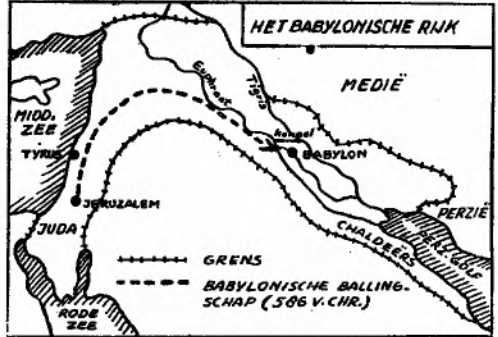
enkele oude munten en scherven te voorschijn kwamen of zelfs eenmaal mensenbeenderen uit een massagraf, dan gingen als vanzelf de gedachten terug naar die mensen, die eeuwen geleden de terpen bevolkten.

Hoeveel te groter zal de belangstelling zijn van die geleerden, die zich bezighouden met het opgraven van steden, die eens heel beroemd waren. De oude rijken rondom de Middellandse Zee: Egypte, Assyrië, Babylonië, 't Medisch-Perzische Rijk, hebben toch een beschaving gekend, waarover we ons nu verbazen. Het O.T. noemt ons deze namen dikwijls, maar is in het vertellen over de hoge beschaving, die daar toen heerste, heel sober.

Reeds in het eerste Bijbelboek wordt van Mesopotamië, de bekende landstreek tussen Eufraat en Tigris, gesproken. Als de Here Abraham in Zijn genade verkiest, dan roept Hij hem uit Ur der Chaldeëen. Dicht bij het samenvloeien van de grote rivieren, moet Ur gelegen hebben. Hij gaat wonen in Kanaän. Maar Mesopotamië komt terug. Abrahams knecht zoekt hier een vrouw voor Izaäk. Jakob zoekt, na z'n bedrog, een veilig heenkomen in Mesopotamië. In de geschiedenis van de Koningen van Israël komt Mesopotamië weer op het toneel in de Assyriërs en Babyloniërs. De gevreesde Tiglath-Pilezer (of Pul) strekt z'n veroveringstochten in wijde omtrek uit. Salmanasar, Sargon en Sanherib zeggen ons niet veel, maar het zijn de Napoleons geweest uit de Oude Tijd. Samaria heeft gesidderd en is gevallen. Jeruzalem beefde ook, maar... Gods machtige hand verloor de stad! Slechts voor een tijd! Want in het Assyrische Rijk begon het te broeien. Een jong energiek volk, de Babyloniërs, grijpt naar de heerschappij. Het O.T. vertelt ons hoe Merodach-Baladan, de koning van Babel, in het geheim zoekt naar bondgenoten en ook bij Hiskia komt met brieven en geschenken (2 Kon. 20:12).

Als dan het machtige Ninevé, de hoofdstad van Assyrië bezwijkt, is het met de glorie van dit rijk gedaan en komt de tijd van de Baby-

lonische heerschappij, met o.a. Nebukadnezar. Weldra betekent dit de ondergang van andere rijkjes, ook van het 2 stammen-rijk Juda. Jeruzalem wordt veroverd in 597 voor Chr. en in 586 v. Chr. tot een ruïne gemaakt, de tempel Gods inclusief. 70 bange jaren heeft het volk Gods in het Twee-

stromenland doorgebracht en hoe droevig de stemming was onder het volk, moet je 'es lezen in Ps. 137.

Natuurlijk zijn er meerdere plaatsen in de Bijbel die spreken van Mesopotamië, maar hoe het leven van elke dag reilde en zeilde, hoe de huizen en tempels gebouwd waren, hoe men schreef en wat men at, dat vind je niet in de Bijbel. Dát heeft de spade van de archeoloog ons geopenbaard.

Wonderen van bouw en beeldhouwwerken, maar ook bibliotheken, straten, leslokalen, huiskamers en keukens zijn blootgelegd. En wie over wat fantasie beschikt, verplaatst zich, staande tussen de bouwvallen, in een tijd verder vóór Christus, dan wij er nu na leven.

Wat een boeiend verhaal vertellen die stomme muren en kleurige tempelpoorten. Alleen maar... je moet er oog voor hebben!

Wat ijverige kinderen zie je zitten op lemen banken. Naast hen staat een rond bakje van aardewerk met water gevuld. Ze houden een kleitablet voor zich en menige leerling kost het zweetdruppels, om het lesje in het moeilijke spijkerschrift in te schrijven. Alleen maar... je moet het zien!

En wie niet in de gelegenheid is, naar het Nabije Oosten te reizen, kan volop genieten van de oude cultuur, uitgestald in de musea te Parijs, Londen en Berlijn.

TROONSVERWISSELING

Belofte maakt schuld!

Op de voorpagina van de vorige krant staat een foto van de vorige Boudewijn, die nu koning der Belgen geworden is. Er stond bij: In het volgende nummer hopen we hierop uitvoeriger terug te komen. Dat zullen we dan nu maar eerst gaan doen.

't Is eigenlijk een droeve geschiedenis met die troonswisseling in België. Om alles te kunnen begrijpen, moet je eerst weten, waarom Boudewijns vader, koning Leopold III afstand heeft gedaan.

In de laatste oorlog, toen de Duitsers Nederland en België onder de

Nu nog een vraag. „Waar zet een opgraver zijn spade?” „In de grond natuurlijk!” Ja, maar luister eens! Meestal begint het opgravingswerk in een heuvel. Dat zijn niet gewone zandheuvels, maar puinheuvels. Een Arabier noemt ze: tell. Meestal, zeg ik, waar er zijn ook wel heel toevallig prachtige vondsten gedaan.

Zo moesten in 1933 b.v. enige Arabieren een graf delven en stootten daarbij op een beeld. Bij dieper onderzoek bleek, dat men groef in de puinhopen van de stad Bari, aan de rechteroever van de Euphraat. Ja, sterker nog, men was terecht gekomen in een stadswijk, waarin zich het koninklijk paleis bevond.

Opzettelijk graafwerk begint dus in een heuvel. Deze heuvels bestaan zelden uit één, meestal uit 3, 4 of meer „cultuurlagen”. We moeten eerst maar eens onthouden, dat de huizenbouw niet zo solied was als bij ons. De huizen waren opgetrokken uit modder en riet. Bezweek een huis, dan bouwde de bewoner op dezelfde plaats op het puin van de vorige, z'n nieuwe woning op. Daarbij kwam dan, dat alle vuil en afval gewoon buiten het huis werd gededoneerd. Na een eeuw lag de hele stad dus enkele decimeters hoger.

En als er dan nog oorlog kwam en een stad werd ingenomen, dan werden de woningen leeggeplunderd, de bewoners weggevoerd en.... heus, letterlijk, de stad verwoest!

En over deze puinhopen legde de wind een laagje fijn woestijnzand en de „tell” vertelde, dat hier een stad had gelegen.

Begrijp je nu, dat een puinheuvel uit meerdere beschavingslagen bestaat? De moeilijkheid van het afgraven bestaat nu hierin, dat de archeoloog de cultuurlagen uit elkaar moet houden en ze weet te benoemen.

Men kan nu tamelijk nauwkeurig afdalen tot ongeveer 3000 jaar v. Chr.

Een rijkdom van gegevens is gevonden!

't Is niet alleen interessant, maar bovenal leerzaam om met deze vondsten eens nader kennis te maken.

voet liepen, was koning Leopold opperbevelhebber van het Belgische leger. Om zijn manschappen niet allemaal te doen sneuvelen, gaf hij zich met zijn leger over.

Een deel van zijn volk neemt hem dit erg kwalijk. Volgens hen heeft hij zich te vroeg overgegeven.

Een tweede grief was, dat koning Leopold hertrouwde met een dame, die niet van adel was. Zijn eerste vrouw, koningin Astrid, was bij een auto-ongeluk om het leven gekomen. Van haar had het Belgische volk gehouden. Maar zijn tweede vrouw was de dochter van iemand, van wie men vertelde, dat hij met de Duitsers geheid had.

Zo'n koningin wilde men niet!

Ook nam men het de koning kwalijk, dat hij zich met zijn soldaten krijgsgevangen had laten nemen en niet, zoals koningin Wilhelmina, uitgeweken was naar Engeland. Daardoor was hij in de bezettingsjaren niet in staat zijn volk te regeren en aan te moedigen.

Na de bevrijding verbood men hem daarom voorlopig zijn bevoegdheden uit te oefenen. Zijn broer Karel werd prins-regent. Na heel wat onaangenaamheden werd er een volksstemming gehouden, om het volk te laten uitspreken, of men Leopold als koning terug wenste of niet. De meerderheid (57%) stemde voor zijn terugkeer. Dat is nu al meer dan een jaar geleden. 't Was een heel verkeerde gang van zaken. Door die stemming bleek duidelijk, dat de Belgen er van uit gaan, dat de koningen regeren door de wil van het volk, en niet zoals het

is, bij de gratie Gods.

Na de volksstemming werd de verbanningswet opgeheven en kon koning Leopold terugkeren. Maar de socialisten wilden hem niet. Zij maakten zoveel onrust door demonstraties,stakingen en bedreigingen, dat de regering zwichtte voor deze onbloedige revolutie. Koning Leopold III zou tot de meerderjarigheid van Kroonprins Boudewijn zijn bevoegdheden tijdelijk aan kroonprins Boudewijn overdragen, om daarna afstand te doen van de troon.

Dat is nu de vorige maand gebeurd.

't Waren ontroerende ogenblikken, vooral toen de aftredende vorst zich tot zijn zoon wendde en zijn vertrouwen uitsprak in de wijze, waarop Boudewijn zijn taak zou vervullen. De jonge prins hield geen lange rede, maar zei enkel, diep ontroerd: „Lieve vader, ik ben zeer bewogen door de zo edele woorden, die U tot mij hebt gericht. Ik beloof, al het mogelijke te zullen doen om een waardig zoon van U te zijn”.

De volgende dag legde Boudewijn de eed op de grondwet af en werd hij Boudewijn I, Koning der Belgen.

Al gaven de Koningsgezinden op alle mogelijke manieren uiting aan hun blijdschap, toch was het niet de waarachtige vreugde, maar de weemoed, die overheerste.

België heeft weer een koning, maar men zal nooit kunnen vergeten, dat men zijn vader aan de kant geschoven heeft.

Dat is in werkelijkheid niets anders dan revolutie.

NOG IETS OVER...

PERZISCHE OLIE.

In het nummer van April heb je kunnen lezen, dat er onenigheid is ontstaan over de nationalisatie van de Perzische olievelden.

Na de moord op premier Razmara hadden alle parlamentsleden vóór de

nationalisatie gestemd. Engeland nam dit niet, en deed zijn best nog te redden, wat er te redden viel. De Anglo-Iraanse Oliemaatschappij had immers tot 1993 het recht om olie te winnen in Perzië. Bij de grote raffinaderijen in Abadan en op andere plaatsen stonden Engelsen aan 't hoofd van 't bedrijf,

terwijl er verder nog een paar duizend Britten op meer of minder belangrijke posten in 't oliebedrijf werkzaam waren.

Intussen was er in plaats van de vermoorde Razmara, een nieuwe premier benoemd. 't Is Mohammed Mossadeg. Een benijdenswaardige betrekking heeft hij niet. Als je weet, dat je voorganger door moordenaarshand gevallen is, en dat er in 't land mensen genoeg zijn, die je zelf ook graag uit de weg zouden willen ruimen, is er wel enige durf voor nodig om dit baantje aan te nemen.

De nieuwe premier merkte dit al gauw. De één ging hij te ver, de ander niet ver genoeg. Hij ontving anonieme brieven, waarin hij met moord bedreigd werd. Daarom is hem op zijn verzoek toestemming verleend, om in het streng bewaakte parlamentsgebouw te wonen.

En konden de Engelsen het met deze premier vinden? Maar heel slecht. Hij stond op dit standpunt: 't Is Perzische olie en Perzië alleen heeft daarover te beschikken. De onderhandelingen tussen de Perzische regering en de Anglo-Iraanse Oliemaatschappij verliepen dan ook niet vlot. De Perzen eisten 75% van de olieopbrengst vanaf 20 Maart, toen de wet op de nationalisatie werd aangenomen. Eerst als de maatschappij deze eis had ingewilligd, wilden ze verder praten. De maatschappij deed een ander voorstel. Perzië had geld nodig. Welnu, voorlopig zou zij aan de Perzische regering 10 miljoen pond sterling schenken, dan kon men verder praten. De Perzen wezen dit aanbod af en de besprekingen werden afgebroken.

Intussen werden met behulp van militairen allerlei installaties door de

Perzen overgenomen. De nationalisatie werd doorgezet. De naam „Anglo-Iraanse Oliemaatschappij” werd veranderd in „Nationale Perzische Oliemaatschappij”.

Vroeger zou Engeland een leger gestuurd hebben om daar in Perzië orde op zaken te stellen. Maar nu niet. Want als Engeland in 't Zuiden troepen aan land zou zetten, zouden de Russen de Noordgrens overtrekken om de „verdrukte” Perzen te helpen. Dat zou een derde wereldoorlog kunnen worden en daarom houdt Engeland alleen troepen gereed om zijn onderdanen in Perzië te helpen, als hun leven gevaar zou lopen. Een gedeelte van de vrouwen en kinderen is al vast vertrokken.

Het Britse personeel heeft unaniem besloten, niet voor de Nationale Oliemaatschappij te werken. Dus: Perzen of andere buitenlanders moeten straks hun taak overnemen. En vooral deskundigen, die leiding moeten geven, heeft Perzië veel te weinig.

Daar komt nog iets bij. In de oliehaven Abadan lagen tientallen tankschepen om de olieproducten te vervoeren. De kapiteins weigerden echter het ontvangstbewijs te tekenen, waarin verklaard werd, dat ze de olie hadden ontvangen van de Nationale Perzische Oliemaatschappij. De reeds geladen olie werd teruggepompt en de tankschepen verlieten Abadan. Wie moet nu de olie vervoeren? Perzië zelf heeft hiervoor geen tankschepen. 't Was dan ook te voorzien, dat de olieraffinaderijen in Abadan gesloten zouden worden wegens gebrek aan deskundige leiding en aan vervoersmiddelen.

Engeland heeft het geschil voorgelegd aan het Internationaal Gerechts-

EEN OLIE-GESCHIEDENIS

SCHOKLAND

Een gedeelte van de vakantie bracht ik dit jaar door in de Noordoostpolder. Dit wijde, vlakke landschap heeft zijn eigen schoonheid. Onafzienbare korenvelden golven zacht in de zomerwind. Langs de rechte wegen staan de boerderijen in 't gelid, als soldaten op het exercitieterrein. De rode daken blikkeren in de zomerzon.

We kunnen het ons moeilijk indenken, dat we hier staan op de bodem van de zee. Een tiental jaren geleden klotsten hier de golven. Voeren de schepen boven deze grond en wierpen de vissers hun netten uit.

Nu, een wijde vlakte van 48000 ha, waar het brood uit de aarde spruit. Een ideaal-land voor de boer. Grote vlakke stukken land, waarop de machines ratelen om de oogst te verzamelen.

Het is ook het enige geluid, dat de stilte verbreekt.

Als een smalle heuvelrug ligt in dit

landschap het vroegere eiland Schokland. Geen zee, die nu meer de kusten beukt en afbrokkelt. Een zee van reeds rijpend graan omringt het nu.

Langs een wagenpad met diepe sporen wandelde ik naar de Zuidpunt van het oude eiland. Een sprong over een klein slootje en ik was op Schokland.

hof te Den Haag. De rechter moest dan maar uitspraak doen. En wat was de uitspraak? Het Hof gaf enkel aanwijzingen tot voorlopige maatregelen, waarvan Perzië direct gezegd heeft, dat het die aanwijzingen aan zijn laars lapt.

Perzië hield dus voet bij stuk en liep daardoor het gevaar, dat alle Engelsen met hun materiaal zouden vertrekken. Er zou, vooral de eerste jaren, dan maar een gedeelte van de vroegere hoeveelheid olie gewonnen kunnen worden. 't Zou niet te verwonderen zijn, als Rusland de taak van Engeland zou overnemen. En dat wilden ook de meeste Perzen niet graag.

Engeland en Amerika zaten er over in zorg, of de Perzische olie voortaan nog naar het Westen zou worden uitgevoerd. Want 't zou een lelijke tegenvaller zijn, als Rusland daar straks ook nog mee zou gaan strijken.

Premier Mossadeg scheen niet te bewegen de Engelsen ook maar iets

toe te geven.

Er kwam echter enige hoop, toen Amerika zich met het geschil ging bemoeien.

President Truman zond een bekwame man om als bemiddelaar op te treden. Zijn aankomst in Teheran leek in 't begin wel olie in 't vuur. In de hoofdstad ontstonden botsingen tussen betogers, die protesteerden tegen de komst van Harriman, en de politie. Maar Harriman liet zich niet zo gauw uit het veld slaan. Met voorzichtige gesprekken heeft hij het zo ver weten te krijgen, dat de Perzen er in toestemden weer met de Engelsen te gaan onderhandelen. Op dit ogenblik is men nog druk bezig. Misschien is er een overeenkomst bereikt, als jullie de krant leest.

Dit is wel zeker, dat de nationalisatie van de olie gehandhaafd blijft. 't Gaat nu alleen nog om, op welke voorwaarden de Engelsen er genoeg mee nemen.

Vlak voor me schijnt een klein bos van kreupelhout te zijn. Eens even kijken! Hé, het is een ruimte, omgeven door een wal, waarop bomen groeien. Je kunt er binnengaan. Wat een prachtig plekje om te rusten en te dromen. Kleine roosjes bloeien en geuren. Bijen zoemen van bloem tot bloem. Op dit plekje stond eenmaal een kerk. De fundamenten zijn blootgelegd. De vorm van de kerk kun je duidelijk zien: het portaal, het schip, de steunberen. Om de oudste kerk liggen de fundamenten van een grotere kerk. Een klinkerpad loopt om de gehele kerk heen.

Op dat bankje daar, ga ik eens even zitten. Wat is het hier stil! En kijkend naar de oude fundamenten is het net of het verleden gaat leven. Langs dit klinkerpad kwamen 2 à 3 eeuwen geleden 's Zondags de mannen en vrouwen en kinderen. Hoor, de klok luidt! Groter wordt het aantal mannen met gegroefde ernstige gezichten en vrouwen in kleurige klederdracht. Met rustige, stevige stap gaan ze het portaal binnen. Straks zwijgt de klok. Maar dan klinkt een psalm, gezongen door oud en jong. Dan een stem, die predikt het Woord van God! En daar buiten ruist de zee!....

De mensen van toen zijn al lang verteerd. Hun kerkgebouw verdween. Alleen de fundamenten wijzen op dit stille plekje nog de plaats aan. Maar.. het Woord Gods blijft!

* * *

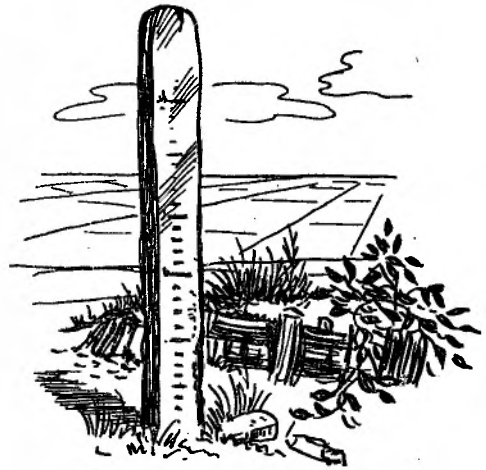
Eeuwen geleden was Schokland een vrij groot eiland. Te midden van stromen en plassen lag het onbedijkt. De mensen woonden op terpen. Het water bedreigde het eiland en daarom begonnen de Schokkers het te bedijken. De dijken waren echter te zwak voor de grimmige zee. Ze werden weggeslagen. Na de stormen, legden de bewoners nieuwe dijken aan, meer naar binnen. Het eiland werd dus kleiner.

Grote gedeelten van de oude nederzetting Emelwaarde of Emelwerth verdwenen. In de 14de—15de eeuw moest een gedeelte van Ens worden prijsgegeven aan de zee. (Je ziet dat de oude plaatsnamen van Schokland

in de plaatsen Emmeloord en Ens in de N.O.P. worden bewaard).

De opgeworpen terpen moesten herhaaldelijk worden opgehoogd, met riet en mest, klei en zeewier.

De terpen werden voorzien van een krans van palen, soms ook van lagen turf, om de kustrand te beschermen. 'k Zag nog aan de rand een oude paal met een peil-schaal. Hoe dikwijls

zullen de bewoners met zorg hebben gekeken naar deze paal. Het water klom steeds hoger. De zee knaagde aan de kust, rukte soms palenrijen uit de grond, trok lappen veen weg. Bovendien holde de paalworm het hout uit.

Nog in 1842 werd in het vroegere Emmeloord 'n Rooms-Katholieke kerk gebouwd. Schokland bestond toen uit twee buurtschappen: Emmeloord en Ens, een Rooms-Katholieke parochie en 'n Hervormde gemeente. Typisch is ook, dat het kleine Schokland twee bewindhebbers had. Emmeloord ressorteerde onder Amsterdam en Ens onder Overijsel. Zelfs werden op dit kleine stuk grond twee dialecten gesproken.

In 1858 werd het eiland ontruimd. De Regering achtte het niet langer verantwoord, dat de Schokkers er bleven wonen. De bevolking en een deel der woningen werd naar Vollenhove en Kampen overgebracht.

Bergen puin rondom het oude eiland herinneren ons nu nog aan de strijd van de Schokkers om hun geboortegrond te beschermen tegen de zee.

EX-KROONPRINS WILHELM

Toen in 1918 de revolutie in Duitsland losbrak, vluchtte de Duitse keizer Wilhelm naar ons land. De machtige keizer, die nimmer een minuut behoefde te wachten, moest bij de grens zijn auto verlaten en wachten in het eenvoudige douane-kantoor.

Onze regering wees hem „Huize Doorn” als verblijfplaats aan. Als baneling mocht hij in ons land leven. Hij moest zich houden aan de bepalingen, die onze regering hem oplegde. Stipt heeft hij er zich aan gehouden. Als vergeten burger heeft de vroegere keizer Wilhelm hier een kleine vijf en twintig jaar geleefd.

Zijn zoon, kroonprins Wilhelm, kwam ook naar Nederland. Hij werd geïnterneerd op het toenmalige eiland Wieringen. Dikwijls was hij daar bezig in een smederij wat werk te verrichten.

In 1923 „vluchtte” hij naar Duitsland en werd daar weer toegelaten.

Na de laatste wereldoorlog leefde hij zeer eenvoudig in Duitsland. Hij had slechts één dienstmeisje en één dienstknecht. Zijn bezittingen was hij grotendeels kwijt. Ze lagen in Oost-Duitsland! De ex-kroonprins heeft daarom ook uit alle macht geprobeerd Huize Doorn in handen te krijgen. Zijn vader was in 1941, dus in de bezettingstijd, overleden. Het landgoed was in het testament aan de ex-kroonprins vermaakt.

De erfenis was heus de moeite wel waard. Huize Doorn werd geschat op 2 miljoen gulden. Hij kreeg het niet, want hij was onderdaan van een vijandelijk land. (’t Is nu nog maar enkele weken geleden, dat de minister van Buitenlandse Zaken bekend heeft gemaakt dat de staat van oorlog tussen Nederland en Duitsland is beëindigd).

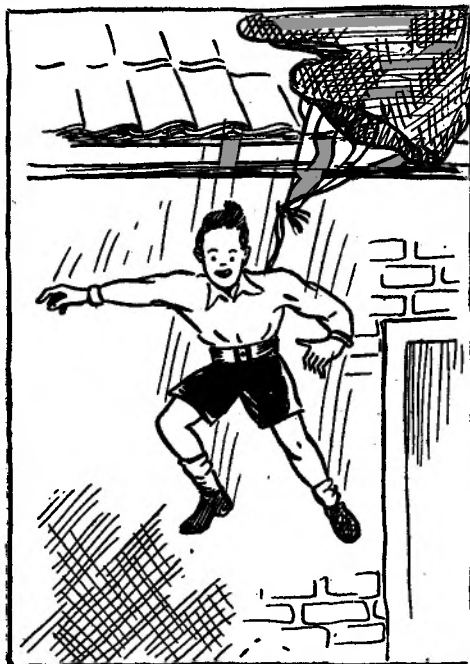
De vorige maand is de „gevangene van Wieringen” overleden te Heckingen in Württemberg. Hij werd 69 jaar. Met grote praal is hij begraven. In de begrafenisstoet schitterden de

oude parade-uniformen van het oude Duitse keizerlijke leger. Over de kist lag de keizerlijke standaard gespreid met het opschrift 1870. Dit is het jaar waarin de Frans-Duitse oorlog uitbrak.

In het ontredderde Duitsland zag men nog even weer iets van de voorbijgegane glorie.

PARACHUTE- SPRINGEN

’k Herinner me nog levendig, hoe ik als jongen, eens in Drachten een man met een parachute uit een vliegtuig zag springen. ’t Gebeurde niet uit nood, maar alleen voor de sensatie. Als schooljongen vonden we het iets geweldigs! Een jongen wilde dit spel nadoen. Hij maakte thuis een parachute van een zak. Klom op het dak van een schuurtje en waagde de sprong. Naar beneden kwam hij wel en snel ook! Tijdens deze spannende gebeurtenis had hij het puntje van de tong tussen de tanden. De schok op

de grond was wat onzacht en .... hij beet het puntje van zijn tong er af. Na die tijd was de lust voor het valschermspringen er totaal uit! Proberen jullie dit grapje dus maar niet.

Het valschermspringen is meer een militaire bezigheid. Men moet een in brand geschoten vliegtuig kunnen verlaten. Ook moeten manschappen op iedere willekeurige plaats kunnen worden afgezet.

Het zal wel nooit zo worden, dat iedere luchtreiziger een valscherme krijgt. Ongelukken met passagiersvliegtuigen gebeuren bijna altijd in de start of bij het landen. Niemand heeft dan gelegenheid om er uit te springen. Van de springerij van een gewoon reiziger zou ook weinig terecht komen.

Valschermspringen moet worden geleerd.

In Amerika worden parachutisten in 5 week met de geheimen van het vak bekend gemaakt.

Het eerste dat ze moeten leren is het besturen van de parachute.

De leerlingen hangen dan aan parachutebanden aan de zoldering van het schoollokaal. Ze proberen hun lichaam in allerhande bochten te wringen. Straks, aan een echte parachute, zullen ze het ook zo moeten doen, als ze uit het luchtruim naar de aarde dalen. Zo kunnen ze de valscherme nog

wat van richting doen veranderen en de val dus min of meer kunnen beheersen.

Dan komt het springen uit een 10

m. hoge toren. De eerste 5 meter is een vrije val, maar dan wordt de val gebroken door een verende kabel waaraan de springer blijft hangen. Hij krijgt zo een idee, wat hem zal overkomen als hij later uit het vliegtuig springt met het valscherme op zijn rug, dat even later als een mooi golvend gewelf boven zijn hoofd zal hangen.

Nu gaat hij naar een 75 m. hoge springtoren. Met valscherme en al wordt hij naar boven gehesen.

Hij springt van deze toren af, maar bij de eerste sprongen blijft de parachute aan de bovenzijde aan een kabel bevestigd. Kan de springer het zo goed, dan mag hij „vrij” uit deze toren springen.

De laatste week wordt hij met de „Vliegende Vrachtkist” naar boven gebracht om zijn eerste werkelijke valschermsprong te maken. Iedere leerling moet 5 echte valschermsprongen maken. Dan behoort hij bij de paratroopers.

Diamanten?

Het is een wonderlijk verhaal, maar 't kan waar zijn. In 1923 ging een Limburgse kellner mee op een olifantjacht in de Belgische Congo.

Plotseling zag hij een olifant. Hij nam het dier onder schot, trok af... maar het geweer ketste. Nu zag het er voor onze kellner slecht uit. De olifant stormde met geheven slurf woedend op zijn belager af. De man vluchtte zo snel hij kon. Na een lange tocht ontkwam hij. Bij een beekje kon hij zijn dorst lessen. Toen hij zich over het water boog zag hij in het beekje glinsterende stenen liggen. Hij stak er enkele in zijn zak.

In Nederland teruggekeerd, liet hij zijn stenen zien aan diamantexperts te Amsterdam. Deze beweerden, dat het echte diamanten waren.

De mooie stenen kan hij nu niet meer tonen. Ze waren door hem opgeborgen in een doos. Bij een schoonmaak was de doos meegegeven met...

WETENSWAARDIGHEDEN

DE 100-JARIGE NEGERHUT

Wij schrijven 1851.

Ergens in Noord-Amerika schrijft een vrouw een feuilleton, getiteld: „Uncle Tom's Cabin”. Met steeds groter enthousiasme wordt door de lezers van de krant naar het verhaal gegrepen. Er komt meelevens en meelijden met Oom Tom, met Eliza, met Harry. Maar ook diepe verontwaardiging over de wreedheid van de sla-venhandelaars en -houders.

Wanneer het feuilleton uit is, is ieder het er over eens, dat er in Amerika nooit spannender verhaal is geschreven, dan dit.

Natuurlijk verschijnt het weldra in boekvorm. Dat wordt dan de zege-tocht, die de „Negerhut van Oom Tom” vanuit Amerika over de wereld begint.

Weinig boeken zijn zo snel gedrukt en verkocht. De eerste oplage bestond uit 5000 exemplaren en reeds

op de eerste dag werden er 3000 van verkocht. De volgende week werd een nieuwe uitgaaf opgelegd en voordat een jaar om was, waren er 300.000 ex. verkocht. Binnen weinig jaren was de „Negerhut” in 23 talen, ook in het Nederlands, verkocht.

Niet alleen uit Amerika, maar bijna uit alle landen ter wereld, kreeg de schrijfster de meest hartelijke brieven, vol instemming en dankbaarheid.

Een bekend dichter uit die tijd, noemde het verschijnen van dit boek zelfs een van de allergrootste triomfen, die in de letterkundige geschiedenis gemaakt waren. Om de mooie taal alleen? O, nee. Vooral, doordat het de ogen van duizenden mensen geopend had voor een grote zonde, die in de wereld, inzonderheid in Amerika, heerste: de slavernij.

Wie was die vrouw, die van het armzalige leven van slaven had ver-

de Maastrichtse reinigingsdienst! De diamanten verdwenen dus spoorloos. De Amsterdamse diamanten-experts, (het waren Joden) zijn, volgens de kellner, tijdens de bezetting om het leven gekomen.

De kellner wil zijn geheim verkopen voor het prijsje van 5 miljoen Belgische francs.

Hij heeft nu zijn hoop gevestigd op de jonge koning Boudewijn. De streek, waar de schatten moeten liggen, is namelijk het persoonlijk eigendom van de Belgische koning.

De jager-kellner heeft per aange-tekende brief koning Boudewijn aangeboden, aan deskundigen de plek te wijzen waar de edelstenen liggen.

Aan 5 mill. francs houdt hij vast!

Een antwoord heeft hij vandaag nog niet ontvangen.

teld, zó ontroerend, zó bezielend, dat er maar één kreet in de wereld opsteeg: „De slavernij moet verdwijnen?”

Dat was Harriet Beecher Stowe.

Harriet Beecher trouwde op 24-jarige leeftijd met professor Stowe, die heel jong z'n eerste vrouw had verloren. Voortaan heette zij dus Harriet Beecher Stowe. (Niet anders om, hoor!).

In de jaren die Harriet in Cincinnati doorbracht, kwam zij van heel dichtbij in aanraking met de slavernij.

In de Zuidelijke staten van Noord-Amerika werkten bijna 3 miljoen slaven op de suiker- en katoenplantages. In de Noordelijke Staten werden geen slaven gehouden. De stad Cincinnati lag juist op de grens van Ohio en Kentucky. Hartverscheurende tonelen speelden zich soms af. Wie van de slaven maar enigszins de kans zag te ontsnappen, deed dit. En gelukkig waren er veel mensen, die zich het lot van de slaven aantrokken. Deze vrienden — waaronder veel kwakers — verborgen voortvluchtige slaven overdag in hun huizen en hielpen ze 's nachts verder naar een ander, veilig onderdak. Deze tehuizen werden stations genoemd van de onderaardse spoorweg. En één van deze stations was de woning van Mevrouw Harriet Beecher Stowe. Haadden de slaven maar eenmaal Canada bereikt, dan waren ze veilig, omdat Engeland hier de slavernij reeds had afgeschaft.

Zo ver zou het ook in Amerika komen. Toen de Negerhut langzamerhand z'n veroveringstocht in de mensenharten begon te voltooiën, kwam de begeerte werkelijk de slavernij af te schaffen. De tijd was er rijp voor!

Voor het eerst in de geschiedenis werd in 1860 een president uit de Noordelijke staten gekozen: Abraham Lincoln. Een hoogstaand man, die met al z'n kracht zou ijveren voor afschaffing van de slavernij.

De Zuidelijke Staten waren echter niet tevreden met deze presidentsverkiezing en in 1861 brak een 4-jarige burgeroorlog uit. „Zo”, zei eenmaal Lincoln tegen Mevr. Beecher Stowe, „U bent dus die kleine vrouw, die

deze grote oorlog veroorzaakt heeft!” Ja, zo was het in werkelijkheid.

Maar reeds op de eerste Zondag van het jaar 1863 werden alle slaven vrij verklaard. Plechtig werd dit besluit voorgelezen in alle kerken van de Noord-amerikaanse republiek.

In datzelfde jaar, op de 1e Juli, vertelden luide kanonschoten, dat ook in Suriname de slavernij was afgeschaft. 30000 slaven kregen hier de vrijheid!

Ons werkhoekje

Van puzzelen is in de vakantie zeker weinig gekomen? Je zult in werkelijkheid wel eens „per autobus” geweest zijn. Toch zal ik jullie de oplossing van de puzzle maar geven.

Horizontaal: 1 vakantie. 9 schoolreis. 19 (moet staan in uiterste hoekje links onder) autobedrijf.

Verticaal: 1 vier. 4 Anno. 8 eind. 9 Sara. 10 casu. 11 haatten. 12 Otto. 13 Oreb. 14 lade. 15 rood. 16 Emir. 17 inrijden. 18 stof.

Deze keer geef ik jullie geen nieuwe, maar bij gezondheid krijg je in het Sept.no. een echte wedstrijd met prijzen. Dus tot de volgende maal!

HERSEN- GYMNASTIEK

Allereerst de antwoorden van vraag 31 t.e.m. 40 uit het vorig nummer.

31. a. Amsterdam (Artis). b. Rotterdam (Blijdorp). c. Rhenen (Ouweland). d. Emmen (Noorder Dierenpark) e. Arnhem (Burgers Dierenpark).
32. In Den Haag. 33. In het Noorden van Palestina.
34. grote vleermuis, de z.g. vliegende hond, in Indonesië.
35. de dochter van Kaleb, de vrouw van Othniël.
36. U nadert voorrangsweg.
37. 1500 Karel V te Gent geboren. 1600 Slag bij Nieuwpoort. 1588 De Armada verslagen. 1688 Stadh. Koning Willem III steekt over naar Engeland.
38. De Kolibri. 39 Pieter Both; Jhr. Van Starckenborgh Stachöwer. 40 conserveren = inmaken in glas of blik — geconserveerde groente. Converseren = een gesprek met iemand voeren — conversatiezaal.

De nieuwe, die ik voor jullie heb luiden als volgt:

41. Wie regeert nu in België?
42. Noem 'es 4 mannen uit het O.T., wier namen beginnen met een K.
43. Ook 3 vrouwennamen.
44. Wat is de eigenlijke betekenis van 't woord „belhamel“?
45. Wie is de schrijver van „De hut van Oom Tom“?
46. Noem 4 zelfst. nw., die beginnen met Staats.
47. Wat is een vampyr?
48. Waar staat de Chr. Blindenschool „Bartimeüs“?
49. En waar het Chr. Doofstommeninstituut „Effatha“?
50. Wie is Mossadeg?

HIJ VERKOOS DE VRIJHEID.

Prospère, de achtjarige chimpansee in 't Noorderdierenpark te Emmen, die dagelijks met de oppasser een wandeling door het park maakt en ook wel eens een rondje meédraait in de draaimolen, is op een dag in zijn eenje op stap gegaan. Eerst ontmoette hij de gnoe, die door dit onverwachte bezoek in grote opwinding geraakte tot groot vermaak van Prospère. Er kwam een eind aan het spelletje toen de chimpansee de wilde zwijnen ontdekte. Dat waren nog veel leukere dieren. Met een bezem, die hij bij de ren vond, ging Prospère op de var-

kensjacht. Verschrikt stoven de beesten uiteen. In een boom gaf de aap vervolgens een nummertje acrobatië ten beste, waarbij de bezem als trapeze dienst deed. In het wildpark ging hij achter de antilopen aan, die helemaal niet gesteld waren op de vreemde indringer. Vermoeid van het hollen en klimmen vlijde Prospère zich ten slotte in het gras neer, naast de directeur van het park. Wetend dat de aap dol is op autorijden, liet men een auto komen, in de hoop, dat Prospère daar wel in zou stappen. De chimpansee verkoos echter een plaatsje op het dak van de auto, waar hij speciaal belangstelling toonde voor de ruitenwischer. Toen vond de oppasser het genoeg: met een ketting wist hij de aap te pakken te krijgen en naar zijn kooi terug te brengen. Prospère had twee uur van de vrijheid genoten.

BARNSTEEN

Barnsteen is een eeuwenoud sieraad. Men mag aannemen dat het reeds voor 3000 jaren aan de Oostzeekust werd verzameld. Het diende als waardevol ruilmiddel in de landen rondom de Middellandse Zee. Men kreeg er wapens en sieraden voor in de plaats. De Grieken gaven het de naam **electron**. Zij bemerkten dat het barnsteen na wrijving de eigenschap bezat lichte voorwerpen aan te trekken en daarna af te stoten.

Lange tijd heeft men in het onzekerere verkeerd over de vraag hoe het barnsteen is ontstaan. Het is hard geworden hars van een bepaalde soort naaldboom, welke in lang vervlogen eeuwen bij Koningsbergen uitgestrekte bossen vormden. Deze bossen werden door veranderingen in de bodem door de zee overspoeld. Het barnsteen werd door de golven meegevoerd en over uitgestrekte gebieden afgezet.

In het eerste stadium moet barnsteen licht vloeibaar zijn geweest. Dit leidt men af uit de omstandigheid, dat er vaak grotere of kleinere insecten in het barnsteen worden aangetroffen. Vermoedelijk zijn de diertjes in het bos aan de hars blijven vastzitten en werden ze door navloeiende hars overdekt. In Koningsbergen bestond voor de oorlog een barnsteenmuseum, waar men tal van insluitsels kon bewonderen.

Een niet onbetekenende rol heeft het barnsteen gespeeld als geneesmiddel. Het bijgeloof meende, dat het besmettelijke ziekten buiten de deur kon houden. In Italië, en in sommige streken van Duitsland, droeg men het daarom als halsketting. Kleine kinderen, die barnsteenkralen dragen, zouden geen last hebben bij het tandenkrijgen!

Een Griekse arts vond het een uitstekend middel tegen **rheumatiek**, de **gladiatoren** van Rome droegen zelfs

amuletten van barnsteen.

Luther kreeg eens 'n stuk week ondoorzichtig barnsteen ten geschenke als 'n zeer goed middel tegen steenpuisten. Zelfs de Chinees geloofde aan de „toverkracht” van het barnsteen.

Nog op dezelfde wijze als duizend jaar geleden wordt het barnsteen gewonnen. De bewoners van de **Samlandse** kust trekken na elke hevige

storm naar het strand en zij letten goed op waar de donkere zeewiermassa's aanspoelen, want deze voeren het barnsteen met zich mee. Soms kan een stormachtige nacht een winst van vele duizenden guldens opleveren. Ook vaart men wel met kleine bootjes de zee op en schept men „de strandzegen” op. Een lichte beweging van het water kan namelijk de barnsteen al naar boven doen komen.

Barnsteen kan in meer dan 200 soortenvoorkomen. **Industrieën** hebben er zich op toegelegd er luxe voorwerpen van te vervaardigen, zo b.v. tabaksdozen, schalen, heiligenbeeldjes etc. En zelfs daarbij is het niet gebleven. In een van de paleisvertrekken van de vroegere Russische tsaar was een gehele zaal te vinden met barnsteen overtrokken en van barnstenen ornamenten voorzien, een bewijs dat men ook in vroeger jaren wel mooie dingen wist te waarderen! „Trouw”

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

IV. OP DE GROTE VEENPLAS .

Het heeft een paar nachten behoorlijk gevoren. Op het kanaal ligt al een flinke laag ijs. Alleen een sterke stomer weet nog de ijsvloer te breken. Dat is jammer. Doch spoedig vriezen de ijsschollen weer aan elkaar. De volgende morgen proberen de jongens met grote kluiten bevroren aarde en met halve bakstenen hoe sterk het ijs is in de geul, die de stoomboot gemaakt had. Het valt danig mee. De stenen veroorzaken grote sterren in de ijsvloer, maar er door gaan ze geen van alle. Een enkele, die met de punt op het ijs ploft, boort er een klein gaatje in. Soms blijft een steen recht op staan met de hoekpunt in het ijs.

Aan de kant bij de hoge wal is het ijs al sterk. Een paar waaghalzen laten zich voorzichtig bij de walbeschoeiing neerglijden en scharrelen behoedzaam tot aan de geul, die de boot gisteren gemaakt heeft. Verder durven ze in geen geval. 't Kanaal is diep en het water is koud.... brr!

Het is maar een halve schooldag en het ijs heeft de jongens al zodanig te pakken, dat ze die morgen slecht op letten. Meester Holwerda moet menig standje geven. Vooral Jaap is erg onoplettend. O, hij houdt zoveel van schaatsenrijden en hij kan het! Wat heeft hij de vorige winter een pret gehad. Op zijn verjaardag heeft hij nieu-

we schaatsen gekregen. Wie weet hoe spoedig hij ze proberen kan. Wat zal hij een streken zetten. Lang en recht. Klaas de Koning kan ook uitstekend schaatsen, maar tegen hem, Jaap, heeft die snuiter geen schijn van kans.

En Boele?

Och, die kan er niet veel van. Meestal moet Boele zijn vader helpen met rietsnijden op de grote veenplas. Boele, hm. Neen, Jaap bemoeit zich zo weinig mogelijk met die vreemde jongen. Hij heeft een hekel aan hem. Niet, dat hij meedoet met de plagerijen van de andere jongens. Sedert de geschiedenis van het ongeluk met de jeep is daarin wel iets veranderd. Maar.... neen, Boele is zijn vriend niet....

Jaap weet best waar de schoen wringt. In school doet Boele knap zijn best en de meester hoeft hem nooit te verbieden. En het is vreemd, maar de meester schijnt goed op de hoogte te zijn van het auto-ongeluk en ook van de houding, die hij tegen Boele heeft aangenomen. Neen, meester Holwerda praat er niet rechtstreeks over, maar zo nu en dan laat hij zich een woord ontvallen... en een goed verstaander heeft maar een half woord nodig. Dat prikkelt Jaap en... en... Is hij jaloers op Boele? Is het haat?

Als de school uitgaat en de joelende kinderen haastig de speelplaats verlaten, blijft er een groepje jongens bij het hek staan. Jaap in het midden.

Hij heeft het hoogste woord. Boele staat meer naar achteren, min of meer afwezig, de handen diep in z'n zakken.

Hoor Jaap eens: „Vannacht vriest het bakstenen. De lucht is helder en de wind is pal Oost. Vanmiddag de schaatsen nakijken, het leerwerk en de riemen. Ik doe mijn witte trui aan”.

„Morgen?” schreeuwt een van de jongens. „En vanmiddag zijn we immers vrij. We gaan dadelijk!” Het is Jan Seegers, een echte waaghals. „Wat morgen! Het ijs houdt al best, jongens. Het is zo taai als leer. We gaan vanmiddag naar de grote veenplas”.

De andere jongens vinden het plan veel te gewaagd. Een paar van hen gaan gauw naar huis. Zij mogen niet op het ijs en zij doen het ook niet.

„Bangerds!” schreeuwt Jan Seegers.

„Ik geef ze gelijk”, klinkt het beslist. Het is Boele die dit zegt. En verder: „Het is veel te gevaarlijk. Maar als je met alle geweld een nat pak wilt halen, mij best hoor. Ik doe niet mee, vast niet”.

Het schijnt dat Boele's woorden indruk maken, want dadelijk vallen anderen hem bij: „Boele heeft gelijk, jongens. Het is waaghalzerij”.

Jan Seegers zegt: „Boele is een bangerd! Zoet jongetje, hoor”.

Boele zegt niets, maar gaat weg.

„Kruip maar gauw onder de wol!” schreeuwt Jan Seegers. „Dan haal je geen natte voeten!”

Na een poosje is Boele op de Laanweg, waar dokter Pieters woont. De grote vijver is dichtgevroren en het hek voor het bruggetje staat open. Kijk, er is een grote bijt in het ijs gehakt. Dat zal Govert gedaan hebben voor de goudvissen en de karpers. Rie is natuurlijk in de kamer. Zou ze zitten spelen met het oude horloge? Zou ze zeggen: „Van Boele.. ikke..” Misschien mag hij vanmiddag het karretje wel naar het doktershuis brengen. Vader heeft een stel bezems gemaakt voor de dokter. Als ze die nu eens moeten bezorgen. 't Kan best. En dan mag hij mee.... en het karretje.... Misschien mag hij wel even binnenkomen en Rie het wagentje brengen. Als de dokter thuis is, mag het vast. De dokter is een beste man, maar de mevrouw is zo streng en die

nuffige dienstbode.... Nou, die keukenprinses is lang niet voor de poes. 't Lijkt wel of zij ook doktersmevrouw is. Wat zal Rie blij zijn met het mooie karretje. Hij heeft een lange stok aan het draaistel gemaakt. Die heeft hij ook geverfd, groen. En het handvat geel.

Even blijft Boele bij de vijver staan. Kijk, daar stijgen luchtballen omhoog. Zeker een goudvis of een karper, die op zoek is naar voedsel. Het grote witte huis van de dokter staat een heel eind van de weg af. De struiken en heesters in de tuin zijn kaal. Niets mooi meer, hoor.

Plotseling wordt voor een der ramen een gordijn opzij geschoven. Een klein handje tikt tegen de ruit en een lief krullerkopje knikt en lacht. Boele wuift en gooit de pet omhoog van plezier. Dan tast hij in de zak en even later zwaait hij met de zakdoek.

Rie drukt een klein rond ding tegen de ruit. Boele ziet het duidelijk. 't Is 't oude horloge... „Van Boele... ikke...” Maar straks komt het mooiste, het karretje....

Opeens verschijnt er nog iemand voor het raam. Het is de keukenprinses. Ze trekt Rie haastig opzij en... met een ruk gaat het gordijn dicht. Nog even wordt een plooi in het gordijn rechtgetrokken en dan staat daar

het doktershuis weer deftig en voor naam aan de stille Laanweg. Boele kijkt nog even naar de grote ramen. Maar de gordijnen blijven potdicht. Jammer, zopas met de verschijning van de kleine krullebol was het net, of het deftige huis stond te lachen, alsof een zomers zonnetje licht bracht en warmte. Nu lijkt alles weer koud en kil.

Hu, hij huivert. 't Is winter en 't vriest. Ach, wat geeft het, dat hij Rie zo'n mooi karretje heeft gemaakt. Ze mag immers niet eens naar hem kijken. De deftige dienstbode... ze zal misschien gezegd hebben, dat Rie niet naar zo'n schooiertje mag kijken....

En even, slechts heel even maar, heeft Boele spijt, dat hij zoveel werk heeft gehad met het werkstuk. Zal hij het niet liever stil bewaren als een blijde herinnering aan zijn klein vriendinnetje?

Vriendschap.... ach, die langzaam gesmoord wordt....

„Blijf jij nou maar thuis, Boele”, zegt Brands na het middageten. „Of heb je soms andere plannen?”

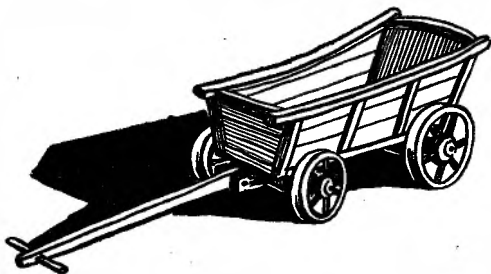
„Nee vader. Moet u nog weg?”

„Ja, ik moet naar het dorp; een paar bestellingen bezorgen en verder loop ik nog even bij oom Berend aan. Tante Lize schijnt nog maar niet op te knappen”.

„Eh... gaat u ook naar de dokter, vader?”

„Nog 'n paar dagen geduld, jongen. Ik kan geen ijzer met handen breken”.

Even kijkt Boele naar het glim-

mende wagentje. Wat zal Rie blij zijn... En toch... als...

„Als jij vanmiddag de werkplaats eens opruimde, Boele. De boel netjes aan kant zetten en het vuil bijeen-

vegen. De zaak moet nodig een goede beurt hebben, wil je? Komt Klaas de Koning nog bij je vanmiddag? Dan kan die je mooi een handje helpen. Zo, komt hij niet?”

„Misschien, 'k weet 't niet”.

„Nou, je redt het wel, dunkt me. Als het je begint te vervelen kom je mij maar afhalen, zo tegen een uur of vier. Maar niet op 't ijs komen, hoor! Veel te gevaarlijk!”

Die middag, als Boele de werkplaats opruimt, lopen er vijf jongens langs het huisje van Brands. Ze gluren nieuwsgierig naar de kleine ruitjes. Maar er valt weinig te zien.

„Een saai boel”, zegt een van de vijf. „Geen wonder, dat Boele zo'n droogpruimer is”.

„Zo dor als de heide”, lacht Jan Seegers.

„Als een bezem”, zegt Jaap. Toch schrikt hij van die woorden.

„Oe—hoe!”, roept Wim Wolters. „Oe—hoe!”

Maar de overigen lopen haastig door. Wim moet maar eens bij Brands kijken. Misschien kan hij het bezembinden nog leren. Een mooi vak.

„Boele!”, zegt er een, „zo'n heikneuter, die moet je stil thuis laten”.

Even later lopen de jongens langs de holle weg in de richting van de grote veenplas. Daar kunnen ze hun hart ophalen. De plas is voor 't grootste deel erg ondiep. Nou ja, er zijn wel diepe gaten, maar die kennen ze op een prik. Ze zwemmen er 's zomers vaak. Nu gaan ze er schaatsenrijden. Langs de rand van de plas is het best te wagen. Wat zullen ze een pret hebben. Jan Seegers kwam van morgen op het idee en dadelijk vond het plan bijval. Ze zouden bij de molen samenkomen. Maar toen ze zopas op de tochtige hoek bij de molen stonden te praten, kwamen er slechts vijf.

„Mocht jij?”, had Jaap aan Wim gevraagd.

„Als jij meeding, mocht ik ook. Kreeg jij maar zo toestemming?”

„Ik! Ja, van mezelf”.

„Jô”.

„Och, heel gewoon. Vader was naar z'n patiënten en moeder is naar de stad”.

(Wordt vervolgd).

7e JAARG., No. 6 — SEPT. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Gargelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Glsorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

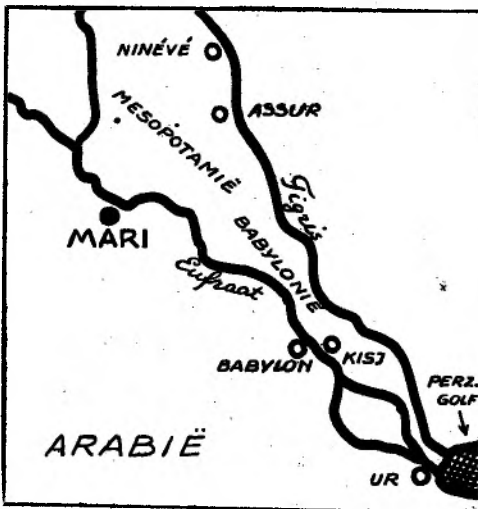
In het land van de 2000-jarige verheft zich majestieus
de 300 meter hoge Eiffeltoren.

Der eeuwen getuigenis

II.

Zo gaan we dan nu samen eens nader kennis maken met de vondsten uit de Oude Wereld. Natuurlijk maar met iets en dan nog met het allerbelangrijkste. Want in werkelijkheid is er zoveel gevonden, dat er boeken over volgeschreven kunnen worden. En echte archeologen worden we toch niet gauw!

Een heel gelukkige, maar zeer toevallige vondst, was die van de stad Mari, in 1933, toen enkele Arabieren ergens, aan „de grote rivier” een graf moesten delven.

Zo ongeveer 2000 jaar voor Christus is Mari een stad van grote betekenis.

De handel bloeit. Grote karavanen komen vanuit Klein-Azië en brengen het Cretensisch aardewerk op de markt in Mari. Maar ook uit het verre Zuid-Oosten nemen ze koopwaar mee, die hier, aan de oevers van de Eufraat, wordt verhandeld.

De stad heeft zich uit de macht van grote heersers, als Sargon van Akkad e.a. weten te bevrijden. Als koning is

opgestaan een zekere Jachdunlim. De inwoners van Mari behoorden, evenals hun koning, tot de Amurru, die in het O.T. Amorieten worden genoemd.

Er gebeurt echter iets ergs. Jachdunlim wordt vermoord en 'n vreemde deling zwaait weer z'n scepter over Mari. Maar niet voor altijd.... Want een zoon van de vermoorde koning, Zimrilim, komt op de troon.

Dán breekt een tijd van de grootste bloei voor Mari aan. Je zou kunnen zeggen: dit is de gouden eeuw van Mari.

Prachtige bouwwerken verrijzen, het paleis wordt vergroot en versfraaid en schilders en beeldhouwers hebben handen vol werk.

Lange en gelukkige jaren heeft Zimrilim met de inwoners van Mari beleefd. Maar het geluk is op aarde niet volmaakt en eeuwig.

Dreigende wolken pakken zich samen. De gevreesde Hammurabi, veroveraar en wetgever in Babylonië, met een naam, die nu nog vol bewondering genoemd wordt, richt z'n begeerige ogen.... óók naar Mari. Het ene volk na het andere onderwerpt hij. Zimrilim weet het: Mari zal niet blijven bestaan. Wel heeft hij alles op alles gezet, om het onheil af te wenden, maar 't is hem niet gelukt.

Hammurabi verschijnt plotseling!

Mari wordt verwoest. Zó snel en goed, dat er geen tijd overblijft om veel te redden. Als bij een vulkaanuitbarsting, zó heftig en onverwacht is de val van de vermaarde stad Mari gekomen.

En juist dáaraan is het te danken, dat we van Mari zo veel weten. Onder de puinhopen liggen de huizen en paleizen, de beelden en het schilderswerk bedolven. En de opgravers, die altijd zo voorzichtig te werk gaan,

leggen een stad bloot, zoals die er zo'n 2000 jaar v. Chr. uitzag.

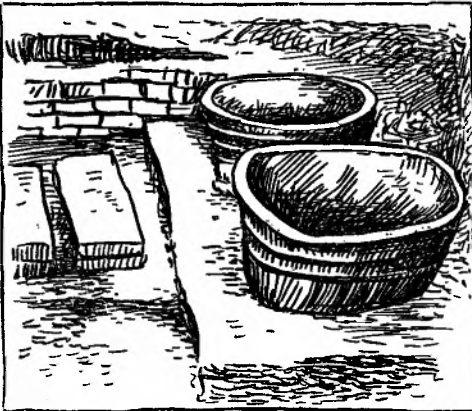
Daar ligt het grootse paleis, met een binnenhof van 49 bij 33 m. Rondom liggen de grote en kleinere ver-

IN HET PALEIS

trekken. Ofschoon nog maar het vierde gedeelte van het paleis is blootgelegd, telde men reeds 260 vertrekken. De koning heeft dus wel keus gehad!

Daar zie je een badkamer, met twee badkuipen, één voor koud en één voor warm water. Ook een soort wa-

DE BADKAMER

tercloset. Ja, een prima stel rioleringsbuizen zorgde voor afwatering.

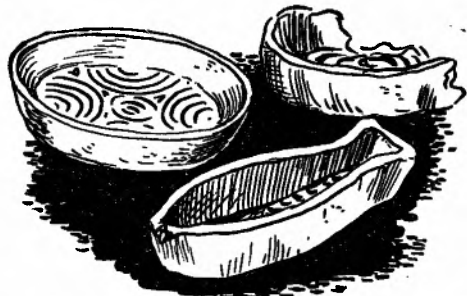
Een Franse archeoloog vertelt in één van zijn boeken iets over de deugdelijkheid van deze afwateringsbuizen. Eens werden de opgravers overvallen door een zware stortbui. Zou straks alles weer dichtgespoeld zijn? Och, toen de bui uitgewoed was, bleek het water keurig afgevoerd door de eeuwenoude riolering.

Daar zie je een keuken met twee ovens, waarvan de gewelven niet meer aanwezig zijn, en een afvoerkanaal voor het spoelwater. Aan deze keuken verbonden, zit een provisiekamer, waarin 4 grote aarden kruiken van ongeveer 1 m. hoog, die dienden voor

DE PROVISIEKAMER

bergplaats van wijn, zout, olie en koren. En als er pudding gemaakt werd voor de grote maaltijden, dan gebruikten de koks allerlei leuke puddingvormen: ronde, ovale, vierkante en visvormige.

PUDDINGVORMEN

In Kaesong werd onderhandeld over een wapenstilstand op Korea. O, als dat eens lukte, als daar de kanonnen eens gingen zwijgen!

In Perzië onderhandelden de Engelsen met de Perzische regering over de nationalisatie van de olie. De Amerikaanse bemiddelaar, Harriman, was een bekwaam man. O, als het hem eens lukte, de partijen tot overeenstemming te brengen!

Er begon hoop te komen in de wereld, verwachting van rust en vrede in 't Verre Oosten en in 't Midden-Oosten. Vol spanning luisterde men naar de radio-berichten, volgde men het nieuws in de krant.

In Kaesong ging het wat stroef. Men kon het niet te goed eens worden over de plaats, waar tijdens de

wapenstilstand, beide legers tegenover elkaar moesten blijven liggen. De Amerikanen wilden blijven, waar ze waren. De communisten wilden de Uno-troepen terug hebben over de 38ste breedtegraad.

Daarop kwamen er al meer strubelingen. Men had afgesproken, dat in en rondom Kaesong geen soldaten gelegerd zouden zijn. Geen gevechten daar, maar een **neutraal, gedomilitariseerd** gebied.

Eerst brak toen generaal Ridgway de besprekingen af, omdat Chinese soldaten de **neutraliteit** van dat gebied schonden, door gewapend langs 't gebouw van de onderhandelingen te trekken.

Daarop kwamen de Noord-Koreanen met dezelfde beschuldigingen te

Dan zijn er de verblijven voor de hofdames. Tegenwoordig zijn er vrouwen, die heel wat zorg en geld besteden aan allerlei schoonheidsmiddelen. Sla de Bijbel maar eens op over Izebel, wat die al deed om zich mooi te maken. Of lees eens wat Jesaja, in hoofdstuk 3, vol verontwaardiging zegt van de dochteren Sions.

Doch de dames uit het paleis van Mari waren nog rijker voorzien. Rozenolie, keurige spelden voor kapsels, zwartsel voor de oogranden, **schmink** voor het gezicht en potjes met allerlei welriekende oliën, stonden in grote verscheidenheid klaar voor de hofdames.

Niet de minst belangrijke vondst, was die van de paleisbibliotheek. Zo'n 20000 brieven en andere belangrijke stukken heeft men daar ontdekt. Nu zijn deze **kleitabellen** niet allemaal even belangrijk, maar hierdoor heeft men ontzettend veel leren ken-

nen van het dagelijks leven in Mari.

Hoe **interessant** dit alles ook mag zijn, toch word je telkens er aan herinnerd, dat alles op deze wereld maar tijdelijk is.

Grote rijken, machtige steden, heerszuchtige veroveraars!

Maar hun glorie is voorbij.

Blijvend is alleen het Woord van de levende God, Die de hele wereld-geschiedenis voortstuwt naar de grote dag der voleinding!

gen de Uno troepen. Weer werden de besprekingen afgebroken. Nog meer protesten kwamen er van de communisten. Vliegtuigen van de Verenigde Naties zouden bommen hebben laten vallen in Kaesong, men zou zelfs geprobeerd hebben de leider van de onderhandelingen, generaal Nam Il, op die manier om te brengen, enz. 'k Weet niet, hoeveel nota's over beweerde schendingen van de neutrale zône ze zo wel naar generaal Ridgway hebben gestuurd....

De wereld begon het te begrijpen: de Noord-Koreanen en Chinezen willen geen vrede. Het voorstel van de opperbevelhebber van de Uno-troepen, om de besprekingen dan maar op een andere plaats te houden, wazen ze minachtend van de hand.

En intussen duren de gevechten op Korea voort.... De verwachtingen zijn niet meer zo hoog gespannen. Wie gehoopt had op een spoedig einde van de strijd is teleurgesteld.

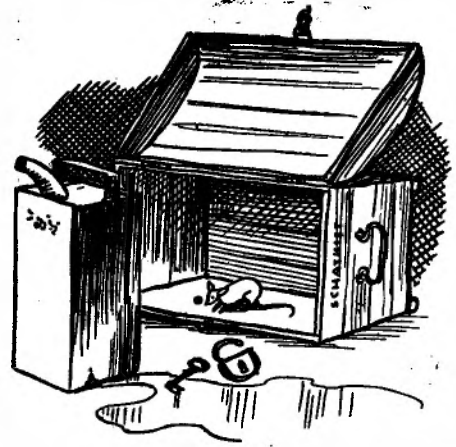
Zullen de onderhandelingen nog weer hervat worden?

***

Ook in Perzië (en dat was teleurstelling no. 2) ging het niet naar wens. Alles, wat de Engelsen en de Amerikaan Harriman voorstelden, stuitte af op de stijfkoppigheid van premier Mossadeq. De Engelsen wilden niet graag onder de Perzen werken. Ze wilden graag zelf de olie blijven verkopen, al zou de winst dan grotendeels aan Perzië komen. „Nee”, zei Mossadeq, „'t is Perzische olie, de Nationale Perzische Oliemij. is eigenaar. Engeland kan zoveel olie kopen als het voor eigen behoeften nodig heeft, maar niet meer. Het zal geen Perzische olie met winst aan andere landen verkopen. Dat doen we zelf”.

De besprekingen werden opgeschort....

Op zulke voorwaarden wilden en konden de Engelsen niet ingaan. De Engelse onderhandelaar vertrok naar Londen. Harriman bleef om te proberen de brokken weer te lijmen en de onderhandelingen weer op gang te brengen.

Intussen raakt Perzië's schatkist leeg. Er moet olie gewonnen, geraffineerd en verkocht worden. Maar door wie? En aan wie?

Dat zijn problemen, die de Perzen op moeten lossen. Ze hebben de technici van de Anglo-Iraanse Oliemij nodig. Mossadeq weet dat, maar hij blijft koppig volhouden.

In zijn boosheid heeft hij de Engelsen een ultimatum gezonden. Binnen vijftien dagen moet Engeland de besprekingen hervatten, en anders... ja, anders worden alle 350 Britse technici, die nog in Abadan zijn achtergebleven, het land uitgezet.

Zo probeerde Mossadeq tegen de zin van heel veel Perzen Engeland te dwingen, hem zijn zin te geven. Maar Engeland heeft nog te veel eergevoel om zich door dreigementen te laten dwingen.

Hoe dit alles zal aflopen?

Ik weet het nog niet. Er zal nog wel gelegenheid komen om jullie er meer van te vertellen. Engeland heeft van zijn kant al verschillende regelingen, die gunstig waren voor Perzië, ingetrokken.

Dit is wel zeker, dat ook hier de verwachtingen op een gunstige regeling van het geschil, op teleurstelling is uitgelopen.

Gaat Engeland er nu helemaal uit in Perzië? Moet Perzië, door de geldnood gedwongen, straks zijn toevlucht gaan zoeken bij Rusland?

Stalin zal zich lachend in de handen wrijven!

SAN FRANCISCO

Vredesstad

't Was er gezellig druk in San Francisco in de eerste dagen van September. Een groot aantal buitenlandse gasten was uit alle delen van de wereld naar deze prachtige stad, aan de Westkust van Noord-Amerika, gekomen.

Nu heeft San Francisco een bevolking, die erg gemengd is. Er wonen Chinezen, Japanners, Italianen, Duitsers, Ieren, Mexicanen, Zweden en Russen. Een rijke verscheidenheid dus.

Maar nu kwamen er mensen uit wel 52 landen der wereld. Je kunt begrijpen, dat dat een drukte gaf in de stad en dat de inwoners haast niet uitgekeken raakten. Maar je zult ook begrijpen, dat men iedere vreemdeling niet direct kon „thuisbrengen”, d.w.z., dat men zich vaak afvroeg, uit welk land die of die nu wel zou komen.

Al die gasten waren genodigd. 't Waren afgevaardigden uit al die verschillende landen. Zij waren gekomen om het vredesverdrag met Japan te ondertekenen en zo een einde te maken aan de staat van oorlog, die er nog altijd was met dit land. Want al had Japan zich ook 6 jaar geleden al onvoorwaardelijk overgegeven, toch was de vrede nog nooit getekend.

Dat zou nu gebeuren in San Francisco, ook wel eens genoemd: het venster op Azië. (Waarom?) De heren hadden wel een minder mooie stad kunnen treffen. San Francisco ligt aan een ruime baai, die door de Gol-

den Gate (Gouden Poort) in verbinding staat met de Grote Oceaan.

Over deze Golden Gate ligt een beroemde brug, met een zeer grote doorvaarthoogte.

Men had alle landen, die met Japan in oorlog waren geweest, een uitnodiging gestuurd, om afgevaardigden te zenden en bijna alle hadden ze die invitatie aangenomen. Zelfs (en dat verwonderde bijna iedereen) Rusland! Zeer waarschijnlijk hadden Amerika en Engeland daar niet op gerekend. Rusland is immers zo ongeveer overall tegen, waar de anderen vóór zijn. Men was al bang, dat de Russen proberen zouden, de zaak zo lang mogelijk tegen te houden, door redevoeringen, voorstellen enz.

Maar Engeland en Amerika hadden zich voorgenomen om zich door niets te laten afleiden. Door maandenlange onderhandelingen tussen de verschillende diplomaten hadden ze al een vredesverdrag opgesteld. En nu lieten ze weten: Rusland noch een der andere landen zal er nog iets aan kunnen veranderen. Men komt naar San Francisco om dit vredesverdrag te tekenen, en niet om het te wijzigen.

Rusland, geholpen door Polen en Tsjecho-Slowakije, wilde het evenwel toch proberen. Er waren immers wel meer landen, die het niet helemaal eens waren met alles, wat in het vredesverdrag stond. Misschien, dat die landen over te halen waren om de verschillende punten nog eens nader met elkaar te bespreken.

Ook dat hebben de communisten niet voor elkaar kunnen krijgen. Het Amerikaanse voorstel, dat o.m. inhield, geen amendementen in het vredesontwerp aan te brengen, werd met grote meerderheid van stemmen aangenomen. Elk land kreeg een uur gelegenheid om nog iets van 't verdrag te zeggen, maar dat veranderde aan de zaak niets meer. Hadden de Rus-

Hersen-MASTIEK

De antwoorden op de vragen uit het Aug.-no. zijn :

41. Boudewijn. 42. Kain, Korach, Kis, Kaleb. 43. Ketura, Kozbi, kerenhappuch. 44. De aanvoerder van een kudde schapen, met een bel om z'n hals. 45. Harriet Beecher Stowe. 46. Staatsbosbeheer, Staatsmijnen, Staatsspoor, Staatsexamen. 47. Grote vleermuis in Amerika. 48. Zeist. 49. Voorburg. 50 Minister-president van Perzië (Iran).

De nieuwe vragen zijn:

51. Hoeveel % van de aardoppervlakte is land? En hoeveel % zee?
52. Je steekt 6 kaarsen aan en blaast er 4 van uit. Hoeveel houdt je over?

53. Welke eilanden lagen er in de vroegerè Zuiderzee?
54. En nu in het IJselmeer?
55. Noem eens de vrijsteden in het land Kanaän.
56. Noem eens 4 betekenissen van het werkwoord „aanslaan”.
57. Kun je het verschil zien, tussen een vliegende reiger en een vliegende ooievaar?
58. Hoe heten de paaltjes, waaraan men de touwen van een tent spant?
59. Wat betekenen de volgende afkortingen: d.a.v. — o.i. — t.z.t. — n.b. — L.S.?
60. Hoe komt men aan de naam alfabet?

sen gehoopt de conferentie wel een maand te kunnen doen duren, dan hadden ze zich deerlijk vergist.

Binnen één week was alles in kanen en kruiken. 49 van de 52 landen hadden toen de vrede met Japan getekend. Welke drie deden dat niet? Precies geraden, Rusland, Polen en Tsjecho-Slowakije.

Japan heeft niet te klagen. Als het alles had moeten betalen, wat het in de oorlog vernield heeft, dan zag het er niet te best uit. Maar 't meeste heeft men de verslagen vijand kwijtgescholden, want men wil graag de ze vroegere vijand tot vriend hebben om in het Verre Oosten Rusland een beetje voorzichtig te doen worden. Amerika heeft direct met Japan een verdrag gesloten, waarbij de Amerikanen het recht krijgen troepen in Japan te hebben. Zolang de Japanners zelf geen leger hebben, is dit gebied dus niet weerloos.

Zo hebben de volkeren geprobeerd

om de vrede in 't gebied van de Stille Oceaan te verzekeren. Maar weer: zonder rekening te houden met een God, Die de oorlogen kan doen ophouden.

Zes jaar geleden, in 1945, was men in 't zelfde gebouw bijeen. Toen werd daar de Uno in 't leven geroepen, als 't begin van een nieuwe tijd, waarin door eensgezindheid vrede en rust zouden heersen in de wereld.

Alles is op een teleurstelling uitgelopen. 't Is alles onvrede, onrust, waar men ook kijkt.

Daarom moet men ook van dit vredesverdrag niet al te hoge verwachtingen hebben. Uit de Bijbel weten we het, dat oorlogen en geruchten van oorlogen niet zullen ophouden.

DE 2000 JARIGE . . . .

*Een vriend van O.E.K. ging op reis.
Wie reist kan veel verhalen! We kregen van deze vriend onderstaande beschrijving.*

Wie is dat....? 'k Zal het jullie verderop vertellen.

..... Reeds uren lang daveren die wielen over de ruim 500 kilometer lange spoorrails.....

'k Was 's morgens al heel vroeg wakker, want de grote reis zou 7 uur in de morgen beginnen. Terwijl de zon nog maar nauwelijks door een zwak schijnsel z'n komst in het Oosten had aangekondigd, had ik al tweemaal door een kiertje van het gordijn gekeken, of het nu nog geen dag werd.

Een verre haan kraaide.... en voor een tweede hem antwoord kon geven was ik m'n bed uit, gooide de tuindeuren open en kraaide terug, tot stomme verbazing van haan „twee”, die zich juist stond op te winden om haan „één” deftig van antwoord te dienen.

Verontwaardigd keek hij mij aan en stapte minachtend weg.

Vandaag zal het lang verwachte gebeuren. 't Is wel een lange reis naar de 2000 jarige...., 9 uren sporen..., maar 't is dan ook niet een gewoon bezoek. Een 2000 jarige heeft veel beleefd en kan veel vertellen.

.... En nu zit ik in de trein, reeds vele uren. De Nederlandse grens is reeds lang gepasseerd. 'k Heb ons land in regen achtergelaten en ook België weent, om voor mij onbekende reden, dikke tranen.

Vol belangstelling kijk ik door de grote ramen van de internationale trein naar het heuvelachtig landschap.

't Is interessant, te reizen in zo'n deftige internationale trein. Vele nationaliteiten zijn daarin vertegenwoordigd.

Vertrokken van Amsterdam stopt hij alleen aan de stations den Haag, Rotterdam en Roosendaal. In Rotterdam stappen de douaneambtenaren en marechaussees reeds in. De eersten vragen naar mijn deviezenboekje, ('k heb voor 'n 6-daags verblijf in Frankrijk officieel Fr. fr. 30.000 van de Bank ontvangen) en contrôleren of frauduleus goederen de grens overgaan.

De contrôle is spoedig verricht. 't Zijn vakmensen en zij zien wel direct „wat vlees zij in de kuip” hebben. Daarna komen de marechaussees die de paspoorten contrôleren. Het portret in het paspoort wordt opgemerkt en vlug vergeleken met de persoon die het aanbiedt, ook de echtheid is door hen zo gecontrôleerd. Ik zou mij heus niet prettig gevoeld hebben als ik wat op m'n kerfstok zou hebben. Politie-register en politie-opsporingsblad zijn voor mensen die iets op hun geweten hebben, geen leuke prentenboeken. Dit onderzoek van de gehele trein gebeurt gedurende de reis Rotterdam-Roosendaal. In Roosendaal stappen de Nederlandse ambtenaren er uit en komen hun Belgische collega's binnen. Ook de Nederlandse spoorwegambtenaren verlaten de trein. De locomotief wordt vervangen door 'n Belgische. Ook nu weer contrôle paspoort en op eventueel verboden invoer. Mijn reisbiljet geeft aan dat ik naar Frankrijk reis, zodat zij contrôle van mijn bagage overlaten aan hun Franse collega's straks, doch de reizigers, die in België zullen uitstappen,

moeten de inhoud van hun koffers laten zien.

Aan het station Brussel vindt weer hetzelfde plaats als in Roosendaal. De Belgische ambtenaren er uit en nu komen de Franse er in. In België zal de trein niet meer stoppen. En zo al contrôlerend wordt de reiziger geleid van het ene land naar het andere tot aan de bestemming. Vroeger moesten de reizigers urenlang met hun bagage en papieren wachten aan het eerste station van binnenkomst, tot alles was gecontrôleerd. Door een internationale douane-overeenkomst is deze stagnatie opgeruimd. Hoe de contrôle nu werkt heb ik jullie hier voor verteld. Feitelijk gaat men nu ongemerkt de grenzen over, natuurlijk, mits de reiziger de zaak in orde heeft, anders wordt hem dit wel aan z'n verstand gebracht.

Inmiddels dendert de trein maar door. We zijn reeds een groot deel van België gepasseerd en de Franse grens ligt niet zo ver meer weg. Het landschap is heuvelachtig. Meest korenvelden en weiland. Het zou de Nederlandse boer, en speciaal de Groningse, hier maar matig bevallen. Ach, wat is dat koren schraal en kort en waar zijn de malse weiden? 't Is ook geen Fries stamboekvee dat hier graast. Zij doet mij meer denken aan de koeien uit de droom van Farao, zo mager. Ook is het een vreemd gezicht dat alle koeien spierwit zijn. Men behoeft geen boer te zijn, om te zien, dat de grond hier schraal is en dat België en Noord-Frankrijk niet kan wedijveren met de Nederlandse zuivelbedrijven. Ook de boerderijen, die tegen de heuvels zijn aangebouwd, zien er niet erg welvarend uit.

De regen heeft opgehouden en de zon beschijnt de gele golvende korenvelden. Ik bedenk, dat ook België en zeer zeker Frankrijk, ernstige pogingen doen, om zoveel mogelijk in eigen onderhoud te voorzien. Elk mud koren van eigen bodem betekent toch dat een mud koren minder van uit Amerika behoeft te worden ingevoerd. En ik denk aan onze grondwinning door drooglegging van de oude Zuiderzee, het in cultuur brengen van de woeste

veengronden van Drente, over de planning tot inpoldering van de Waddenzee en de oliewinning in Twente en 'k ben toch wel een beetje trots op dat kleine landje van ons. Alles wat eigen bodem opbrengt, behoeft niet in het buitenland te worden gekocht. Kopen in het buitenland betekent toch, schuld aan dat land en schuld maakt afhankelijkheid. Terwijl ik zo aan het mijmeren ben is de trein niet stil blijven staan, doch de grote, Franse locomotief, die inmiddels de Belgische heeft vervangen, trekt ons met grotere snelheid door het nu met bossen bedekte landschap. Hier en daar is de spoorlijn in de heuvels uitgehouwen en 'k zie duidelijk dat de bodem rotsachtig is. We naderen Compiègne. Ik herinner mij uit mijn geschiedenisboek, dat hier omstreeks 1430 de Maagd van Orleans door de Engelsen werd gevangen genomen. Dat in het bos van Compiègne, 11 Nov. 1918, in een spoorwegcoupé de wapenstilstand tussen Duitsland en de Entente werd gesloten. En wie herinnert zich niet dat Hitler in 1940 in die zelfde spoorwegcoupé „de smaad van Duitsland”, zoals hij het noemde, wegnam, Frankrijk tot onvoorwaardelijke overgave dwong? Doch nu is er niets te zien dat nog aan nare dingen herinnert. Blauw is de lucht en feestelijk kleuren de bloemen in de perkjes van de lichtgekleur-

de huisjes, die daar liggen als door een reus gestrooid tegen de zonnige heuvels. 't Is, of het Franse landschap zich op haar mooist vertoont voor de door alle Fransen zo geliefde 2000-jarige.

Geen wonder dat het in Holland regent. Alle regenwolken zijn van hier weggeschoven naar „de lage landen aan de zee”.

En 't is, of de zware locomotief met z'n duizenden paardekrachten reeds z'n stal begint te ruiken. In duizelingwekkende vaart trekt hij de lange sleep van wagons langs de heuvels, over viaducten, terwijl links van ons de oude, trouwe Seine ons vrolijk begeleidt. Deze rivier weet ons doel, ons eindpunt. Daar waar zij iets verder een eilandje heeft gevormd, reeds vele eeuwen geleden, heeft nog voor onze jaartelling, de wieg gestaan van de jarige, het 2000 jaar oude Parijs. En daar gaan we heen en zal ik jullie van vertellen.

We naderen Parijs. Ik sta op en ga vol verwachting naar de loopgang, waar reeds meerdere reizigers vanuit de geopende ramen van de voortsnelende trein staan uit te zien.

Ik voeg mij daarbij.... en ja.... in de verte zie ik, hoog uitrijzend boven de omgeving, de monumentale kerk, de Sacré Coeur (Het Heilig Hart), gebouwd op een 130 meter hoge heuvel, midden in Montmartre „de bult van Parijs”, één van de oudste delen van Parijs. Dit machtige, in Romaans-Byzantynse stijl gegoten bouwwerk, geheel wit, maakt een machtige indruk tegen de blauwe hemel. Vanaf deze afstand kan ik jullie nog geen bijzonderheden van deze dom vertellen. Dat doe ik, als ik er straks zelf vlak voor sta. Inmiddels zie ik ook de Eiffeltoren, het tweede wereldwonder. Een Frans jochie roept: „Tiens Maman, la Tour Eiffel”. Daar staat hij, 300 meter hoog, gebouwd door Ir. Eiffel in 1889 voor de wereldtentoonstelling, die in dat jaar te Parijs werd gehouden.

Een bezoek aan dit geweldig stalen geraamte staat natuurlijk op het programma van elk die Parijs bezoekt, dus jullie krijgen hierover meer te

horen. Daar zie ik ook reeds het „Panthéon”, de prachtige dom, gebouwd op een heuvel op last van Koning Lodewijk XV, toen hij bang was te zullen sterven en Genoveva, beschermvrouwe van Parijs, genezing afsmeekte, onder belofte, dat zij van hem een tempel zou krijgen.

De trein stoomt door en stoort zich niet aan een reiziger die bij het naderen van dit historisch middelpunt van de Franse geschiedenis vele tafereelen daaruit aan zijn geestesoog ziet voorbij gaan. De strijd van de Hugenoten, Bartholomeusnacht, de oorlog van Lodewijk XIV, de Franse revolutie, onthoofding Lodewijk XVI en Konin-

LODEWIJK XVI

gin Maria Antoinette, Napoleon's op en ondergang, enz.

De hoge huizen van Parijs benemen mij het uitzicht en herinneren mij er aan, dat het eindpunt spoedig is bereikt. 'k Ga m'n coupé weer in voor m'n bagage. De trein mindert snelheid en langzaam glijden we het grote station binnen.

Het is een geweldige drukte op het Gare du Nord. 'k Verlaat het station en ga eerst met de ondergrondse trein mij verfrissen in m'n hotel. Straks ga ik er op uit en vertel jullie daar nog veel interessants van.

AANBEVOLEN BOEKEN

Wij lezen dit maal :

„Zo leven de dieren”, oorspronkelijk in 't Frans geschreven door Ernest Pérochon, in onze taal vertaald door C. E. van Meurs. Het boek telt een 467 bladzijden, bevat een groot aantal zeer aardige tekeningen en is uitgegeven door de firma C. A. Spin & Zoon te Amsterdam. Je vindt er een 10-tal kostelijke verhalen in. Het mooiste en meest spannende vond ik : „Met de ratten de wereld rond”. Op zeer smakelijke wijze wordt ons in dit boek verteld over het leven van allerlei dieren. Denk nu niet, dat het een soort van dierkundeboek is waarin allerlei wetenswaardigheden in samengeperst zijn, neen, het geheel is zeer spannend in aantrekkelijke verhaalvorm geschreven. Je zult er vaak om moeten lachen en een keer uitgelezen, zet je het boek vast niet in een donker hoekje van je kast. Ik wed dat je het vooraan zet, want je wilt het stellig nog eens lezen.

„Aidsjoe, de jongen uit het oerwoud”, door M. C. Capelle. Dit boekje werd uitgegeven door het Zendingscentrum te Baarn. Jullie hebben natuurlijk al wel eens eerder een zendingverhaal gelezen van dezelfde schrijver. Dit verhaal vertelt ons van een negerjongetje dat weggevoerd en als slaaf verkocht werd. We zeggen er alleen dit van: lees het en de zending zal aan jou weer een nieuwe vriend gewonnen hebben.

„De A.T. reeks”. Al eens van gehoord? De uitgeversmaatschappijen v. Ditmar en de Wereldbiblioth. te Amsterdam willen jullie een grote serie verhalen aanbieden, die spannend en

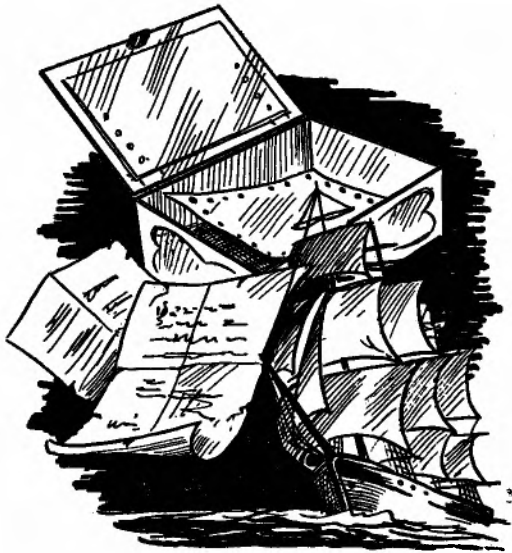
boeiend geschreven, toch niet te duur mogen worden. De „A” uit de A.T. reeks betekent: avontuur en de „T”, techniek, want elk verhaal zal een belangrijk avontuur tot onderwerp hebben of de techniek zal er een rol in spelen. De prijs van ieder boekje is f 0.50 en maandelijks verschijnt een nieuw deeltje. Op dit ogenblik heb ik de eerste 20 nummers voor me liggen. Alle titels opnoemen wil ik niet, ik noem alleen de eerste vijf om een voorlopige indruk te geven: „Met Kapitein Scott naar de Zuidpool”, door N. G. Hazelhoff; „Een strijd op leven en dood”, verhaal van een miereninvasie door Carl Stephenson; „Robs avontuur met de P.H. T.C.E.”, een vliegverhaal van Leonard de Vries; „De goudkever”, een raadselachtig geheimschrift wijst de weg tot de vondst van een verborgen schat, door Edgar A. Poe en als vijfde nummer verscheen „Spionnen”, een verhaal, hoe twee flinke jongens in het nauw gebracht werden door een dievenbende, geschreven door Dick de Vilder.

Je ziet, het belooft een mooie reeks te worden. Alleen: het is neutrale lectuur en ik zou jullie en mezelf willen waarschuwen om onder het lezen van deze soort verhalen nooit te vergeten, hoe innig dankbaar wij mogen zijn, dat aan ons geleerd is, dat in ogenblikken van uiterste nood en levensgevaar ons niets kan overkomen buiten Gods wil om.

*Deze rubriek wordt verzorgd door
W. P. v. d. Blink,
Hoofd „Jultanaschool, Rotterdam*

Allerlei

Twaalf mannen en twee vrouwen zijn uit Engeland vertrokken, op zoek naar de schatten van de **legendarische** kapitein Kidd. Het doel van de reis werd uiteraard strikt geheim gehouden, maar de leider van het gezelschap heeft al wel verklapt dat de erfenis van deze Britse piraat „ergens op een

eiland” in de Chinese zee moet zijn begraven.

De schatten van kapitein Kidd, die 250 jaar geleden in Londen werd opgehangen, hebben 's werelds gelukzoekers al sinds jaar en dag getrokken. De vorige eeuw is men er inderdaad in geslaagd een kistje met juwelen ter waarde van 150.000 gulden op te sporen, maar de mensen, die het doen en laten van de zeerover nauwkeurig bestudeerd hebben, beweren dat de gevonden juwelen slechts 'n fractie van de totale buit uitmaken. Op de Kanarische eilanden en „in de Chinese zee” zouden zich andere geheime schuilplaatsen moeten bevinden.

Nu is er enkele jaren geleden een oude zee-kapitein overleden, die de sleutel tot de schatten van kapitein Kidd heette te bezitten. De man, die in een afgelegen huis aan Englands

Zuidkust woonde, verzamelde namelijk zeeroversattributen en bemerkte op een goede dag dat „de **plunje**-kist van kapitein Kidd” een vernuftig aangebrachte dubbele bodem bezat. Volgens het verhaal lagen er een paar vergeelde documenten in de schuilplaats, waarop kapitein Kidd de weg naar z'n geroofde buit eigenhandig had uitgestippeld.

De rustende zee-kapitein vond zich zelf te oud om de schatten van de geduchte Engelse piraat op te sporen. Hij nam zich voor een en ander aan zijn erfgenaam op te dragen en bewaarde zijn geheim zorgvuldig. Pas na zijn dood lekten er bijzonderheden uit en zijn veertien Engelse mannen en vrouwen bezig z'n opdracht uit te voeren.

Geheel zonder gevaar schijnt zij niet te zijn, want alle leden der **expeditie**, inclusief de vrouwen, hebben zich voor hun vertrek **intensief** met pistoolschieten beziggehouden. De verborgen schatten van de Britse zeerover Kidd schijnen dan ook in een gebied te liggen dat nog steeds onveilig wordt gemaakt door Chinese piraten.

***

Pasen viel dit jaar op de vroegste datum in de gehele tweede helft van de twintigste eeuw. Niet vóór 2008 zal Pasen nog vroeger vallen, n.l. op dezelfde datum als in 1913: 23 Maart.

De vroegste datum waarop Pasen kan vallen is 22 Maart, de laatste 25 April. Op 22 Maart is Pasen 't laatst gevallen in 1818 en pas in 2285 zal

Onze September- wedstrijd.

Hallo, jongens en meisjes !

Hier heb je de beloofde wedstrijd ! Niet „zwaar” ! Door iedereen te vinden ! Maar nu moet je ook allemaal meedoen.

Op de rij van de kruisjes komt een zin te staan, waarin twee namen van een en dezelfde maand (van boven naar beneden, wel verstaan !) Verder bestaat ieder woord, horizontaal uit 5 letters.

Bij het inzenden van je oplossing, moet je om het volgende denken :

1e. Schrijf je naam en voornaam voluit op je blad.

2e. Schrijf duidelijk je volledig adres.

3e. Zend de oplossing in z'n geheel op. De letters op de kruisjeslijn kun je misschien wel door gekleurde inkt laten uitkomen.

Er worden 10 prijsjes uitgelooft.

Vóór 8 October moeten de inzendingen binnen zijn bij de Weled. heer J. Bultuis, H.d.S., Ten Post

het opnieuw op 22 Maart Pasen zijn. In 1943 was het op 25 April Pasen en niet vóór 2038 zal Pasen opnieuw op die datum vallen. In 1940 is het op 24 Maart Pasen geweest. Dit zal niet meer voorkomen voor 2391.

De datum, waarop Pasen valt is volgens een besluit van het concilie van Nicea in 325 de eerste Zondag, nadat het op of na 21 Maart volle maan is geweest. Dit jaar was het volle maan op Vrijdag 23 Maart. De eerste Zondag daarna was dus 25 Maart.

1.	.	.	.	.	×
2.	.	.	.	.	×
3.	.	.	.	.	×
4.	.	.	.	.	×
5.	.	.	.	.	×
6.	.	.	.	.	×
7.	.	.	.	.	×
8.	.	.	.	.	×
9.	.	.	.	.	×
10.	.	.	.	.	×
11.	.	.	.	.	×
12.	.	.	.	.	×
13.	.	.	.	.	×
14.	.	.	.	.	×
15.	.	.	.	.	×
16.	.	.	.	.	×
17.	.	.	.	.	×
18.	.	.	.	.	×
19.	.	.	.	.	×
20.	.	.	.	.	×
21.	.	.	.	.	×
22.	.	.	.	.	×
23.	.	.	.	.	×
24.	.	.	.	.	×

1. Sterk dier, waar de Germanen graag jacht op maakten.
2. Vrucht in de nazomer.
3. Vrucht, heel gezond voor kinderen.
4. Gebruik je thuis en op school.
5. Plaats, enkele jaren geleden bij Nederland gekomen.
6. Altijd.
7. Ander woord voor ooievaar.
8. Plaats in Duitsland, ook uit de Vad. Gesch. bekend. 1629.
9. Een van de Germaanse goden.
10. Zeer begaafd mens.
11. Gebouwen met veel bezienswaardigheden.
12. Plaatsje ten N. van Groningen.
13. Soort rendier.
14. Plek, waar je het liefste bent.
15. Een van de Germaanse goden.
16. Trekdier.
17. Moet volgen op een overtreding.
18. Plaats in Utrecht.
19. Roofdier.
20. Huishoudelijk artikel.
21. Snijbloem.
22. Plaats in Nederland, bekend om z'n hoge ligging.
23. Viervoetig dier (schuw).
24. Tegengestelde van begin.

Doe je best ! Veel succes !

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

„Hm”, had Wim geantwoord, „dan heb jij wel geboft”.

Dat vond Jaap ook en toch was het net geweest, of hij op verboden grond kwam, zo pas bij de holle weg.

Toen hij vanmiddag stilletjes zijn schaatsen voor de dag haalde en in het schuurtje een paar riemen op scharrelde, stond Rie plotseling naast hem. Ze had hem aan z'n broek getrokken en gevraagd: „Jaap spele... met Rie spele...? Ikke,.. kom nou Jaap. Spele met de bal? Mooi hé?”

Hij had haar lelijk afgesnauwd. En Rie had een pruillipje getrokken. En juist toen hij haastig een riem door het leer van de ene schaats trok, was

de andere op de stenen vloer gekletterd.

„Jaap gaat op het ijs! Rie mee, toe Jaap, ikke...” Stevig had ze zich aan zijn been vastgeklemd. Maar wild had hij zich losgescheurd en was op een holletje de schuur uitgerend.

De koude Oostenwind waait over de heide, maar het vijftal loopt in de luwte van de holle weg. Spoedig hebben ze de plas bereikt. Ze lopen door het hoge oeverriet en even later staan ze op het gladde ijs.

„Eerst proberen of het sterk genoeg is”, zegt Wim.

Maar Jan Seegers lacht om die voorslag, gooit de schaatsen neer en begint meteen te dansen. Even kraakt de ijsvloer; de jongens springen verschrikt achteruit. Maar als er verder niets gebeurt, vatten ze weer moed. Ze gaan met z'n allen dicht opeen staan. Het ijs kraakt niet eens meer.

„Zie je wel, dat 't sterk genoeg is?”, snoeft Jan Seegers.

„Ja maar”, zegt Wim, „ik ben bang, dat...”

„Ha, ha, ha, hij is bang! Het ijs zal je heus niet in de benen bijten. Vooruit jongens, op de schaats!”, schreeuwt Jan.

Eerst rijden ze langs de rand van de plas. Jan Seegers en Jaap voorop. 't Gaat best. Het ijs is glad en er gebeurt niets, dat de jongens verontrust. De gladde baan kraakt niet eens.

„We gaan krijgertje spelen”, zegt Jaap na een poos. „Vooruit, ik ben h'm!” Wild stuiven de anderen weg langs de rand van de veenplas. Het is een leuk spel; het werkt opwindend. Jaap kan hard rijden en spoedig heeft hij dan ook Wim getikt. Deze doet op zijn beurt alle moeite

een der anderen af te tikken. Jan Seegers schiet telkens met snelle vaart voor Wim langs, maar als deze hem meent af te tikken, zwenkt Jan met een snelle draai voorbij. Eindelijk gelukt het een der anderen Jan Seegers te verrassen. Een luid hoera klinkt op. Jaap trekt een lange neus en lacht het luïdst.

„Dat zal je berouwen”, zegt Jan en als de wind zet hij Jaap achterna. De schaatsen krassen over het ijs. Vliegenschvlug gaat Jaap er vandoor. Niet voor niets is hij een van de snelste ridders en Jan Seegers zal het moeten opgeven. O wee, er ligt een dikke rietstengel. Jaap merkt het niet en plotseling glijdt zijn rechterbeen met en ruk opzij. Bom, daar ligt hij.

„Ha!”, schreeuwt Jan Seegers, „nou ben je er bij!”

Haastig krabbelt Jaap overeind en als Jan zijn hand uitsteekt, schiet zijn prooi haastig weg. Dan begint de wilde achtervolging opnieuw. Jaap voorop, en Jan vlak er achter.

„Vlugger, vlugger!”, hamert het in Jaaps hoofd. „’t Nooit opgeven!”

En in het heetst van de strijd, let Jaap er niet op, waar hij rijdt. De plas is groot en het ijs is sterk. Vooruit, ontsnappen zal hij. Zijn eer als hardrijder staat op het spel. Al verder raken ze van de oever af. Wim Wolters, die ’t merkt, roept: „Niet verder, Jaap! ’t Is veel te gevaarlijk!” Maar Jaap noch Jan luistert naar Wims waarschuwing.

„Jaap! Jaap!”, schreeuwt Wim nog eens. ’t Geeft niets. Al verder snelt Jaap de plas op en vlak achter hem aan rijdt Jan Seegers, de rug gekromd en z’n armen zwaaiend als molenswieken.

O Jaap, let toch op! Je denkt zeker, dat het ijs op de plas overal even sterk is; dat er nergens gevaar schuilt. Hier heeft geen motorboot het ijs gebroken, zoals in het kanaal. Dat denk je misschien, Jaap. En daarom rijd je al maar verder, zonder erg. Maar weet je dan niet jongen, dat, als het wintert, een koppel wilde eenden het water lange tijd

open kan houden? En dat er dikwijls een troep ganzen huist in de buurt van de veenplas? Zie je niet aan die vuiligheid op het ijs, dat hier ganzen geweest zijn? En die strijken maar niet voor de aardigheid neer op zo’n kale ijsvlakte. Die zoeken immers water. Ze zijn er geweest, gisteren nog, maar de wind en de koude hebben hen verjaagd en het grote wak ligt nu toegevroren met ijs van één nacht. Je rijdt er vlak op aan. Merk je niet, dat het ijs robbelig wordt? Keer terug, Jaap! Het kan nog; het moet! Met een snelle zwenking kun je Jan nog best ontwijken en naar de veilige oever rijden. Recht voor je dreigt het grootste gevaar.... Waarom doe je dat nu niet, het kan nog net.... Neen, nu is het te laat. Kijk maar, het ijs beweegt.... het golft; net baren. Rijd nu maar door, misschien, misschien gaat het nog goed. Niet stilstaan, als je ’t gevaar merkt. Toe Jaap, rijden! Niet talmen!

Merk je nu pas het grote gevaar, waarin je verkeert? Doorrijden! Als je stil blijft staan, botst Jan Seegers boven op je en dan is er geen houden meer aan.

Toch....

De schrik slaat Jaap in de benen, als hij merkt, dat de ijsvloer beweegt.

„Jan!”, schreeuwt hij, „gevaar!” Te laat.... Als Jaap plotseling blijft staan, botst Jan Seegers met een vaart tegen hem aan. In een ommezien ploffen ze op en over elkaar, geen seconde later breekt het ijs en daar liggen de waaghalzen in het ijskoude water.

„Help! o help!... o... o...!”, klinkt het over de plas.

„Help! Help! Heèèèlp!”

Na enige vergeefse pogingen gelukt het beiden de rand van het ijs te grijpen. Maar als ze zich omhoog trachten te werken, schieten hun benen zo raar onder het ijs op. Soms brokkelt het ijs af en dan begint het gespartel opnieuw. De koude trekt in hun benen; in hun lijf.... De angst verlamt hen bijna en hees klinkt hun hulpgeroep: „Help! help! o, help!”

Even zijn de andere jongens hun bezinning kwijt. Maar dan beginnen ze eveneens uit alle macht om hulp te roepen. Snel rijden ze naar de onheilsplek, al maar roepend om hulp. Het gevaar, waarin hun kameraden zich bevinden, is ontzettend. De plas is daar diep en.... o, waarom bleven ze niet bij de kant van de plas? „Help! Help! Help!”, klinkt het door de ijle winterlucht.
„Help!”

V.

ZO'N HEIKNEUTER.

Terwijl Boele bezig is de werkplaats op te ruimen en voor het stof, dat hij bij het vegen opwarrelt, het raam openzet, hoort hij plotseling stemmen....

Jongens?... Neen, dat kan toch niet. Wie komen er nu met deze koude naar het Boenderveld? Neen hoor, verbeelding. Juist zal hij de bezem opnieuw ter hand nemen, als er weer stemmen klinken.

„Een saaie boel.... Boele zo'n droogpruimer... dor als de heide...”

Ze hebben het over hem. Wie zijn het? Zal hij eens naar buiten gaan? Stil... „Oe—hoe!... oe—hoe!” Dat is Wim Wolters. Maar dan is Jaap er natuurlijk ook bij. En dan klinken er plotseling bijtende woorden: „Heikneuter.... neen hoor, laat die maar blijven, waar hij is”.

Die woorden steken hem. Wat heeft hij hun toch misdaan? Waarom mag hij slechts per gratie meespelen? Ach ja, hij is immers het zootje van een bezembinder... een arme heikneuter.... Maar waarom loopt hij dan

zo gezwind naar de zijdeur om de jongens na te kijken? Daar gaan ze... Ze hebben schaatsen bij zich.

O wee! De veenplas.... Ze gaan natuurlijk schaatsenrijden. Hm, laat hen. Maar dat Jaap meegaat en Wim, neen, dat begrijpt Boele niet. Jan See-gers, nou ja.... een echte waaghals. En hij? Een heikneuter... een droogpruimer... Zei Jaap dat niet?

Neen, hij zal het karretje zelf maar houden. Jaap zal hem uitlachen als hij hoort, wie het wagentje gebracht heeft. Misschien.... ach hij weet het niet.... hij zal Rie toch het karretje maar geven.

De jongens zullen nu wel op de ijzers staan. Och, de plas houdt best. Nou ja, in het midden.... maar daar zullen ze niet komen... te gevaarlijk. Meestal houdt een troep eenden of ganzen in het midden een gat open. Gisteren... als... als ze dan toch te ver gaan? Ach kom, ze kennen de plas op hun duimpje. Ze zullen wel uitkijken. Maar toch.... 't blijft gevaarlijk. Zal hij?... Hm, ze zullen hem zien aankomen. Uitlachen zullen ze hem om z'n zorg... hem, de heikneuter....

Boele gaat weer aan 't werk. Een poos later meent hij iets te horen. Maar als hij verder niets verneemt, gaat hij door met zijn arbeid. Hij zal zich iets verbeeld hebben. Toch waren er gisteren nog eenden; een hele troep. En ganzen.... Boele is niets rustig. De plas.... en....

Stil, door hoort hij toch iets..... Met een sprong is Boele bij het open raam.... de eenden.... het wak....

(Wordt vervolgd).

7e JAARG., No. 7 — OCT. 1951

Onze Eigen Krant

Redactie: L. Meijer, Garrelsweer
J. Bulthuis, Ten Post - Tj. Schaafsma, Kampen
Administratie-adres: „Drukkerij de Vries”
Siddeburen - Tel. No. 40 - Girorek. 139559

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN DER CHR. SCHOLEN
VERSCHEIJNT DE DERDE VRIJDAG VAN ELKE MAAND

Karel Druksa met vrouw en kind. (Zie artikel „Ontvlucht”)

WERELDGEBEUREN IN 'T

KORT

**DE ENGELSE KONING
GEOPEREERD.**

Er heerste zorg in Engeland de af-

gelopen maand. Zorg over hun Koning.

En geen wonder, want Koning George VI moest geopereerd worden.

Als er in een gezin zoiets voorkomt, is er de spanning, de vrees. Zo is er ook zorg in een land over een Koning of Koningin, die een operatie moet ondergaan. Och, aan de dokters zou het niet liggen. De bekwaamste chirurgen stonden ter beschikking en de beste medische instrumenten konden worden gebruikt. Maar... een operatie blijft altijd een gevaarlijk ding. Er kunnen zoveel complicaties zich voordoen.

Ons leven, ook dat van vorsten, is in Gods hand. Daarom wordt er in onze gezinnen gebeden om bewaring, om herstel als er ziekte is. Zo is er ook in Engeland gebeden om herstel van de koning.

Wat koning George precies mankeerde? De dokters verklaarden alleen, dat er longresectie nodig was, d.w.z. dat er een gedeelte van een long moest worden weggenomen. Je begrijpt natuurlijk wel, dat zoiets erg zorgelijk is. Veel zorgelijker dan bijv. een blindedarmoperatie. Het hart en de longen behoren immers tot de edelste organen.

Vooraf in en om Buckingham-Palace was de spanning groot. Koningin Elizabeth moest onverwacht haar verblijf in Schotland afbreken en kroonprinses Elizabeth met haar man, de hertog van Edinburgh, stelden hun voorgenomen reis naar Canada een paar weken uit. Ook de jongste dochter van de koning, prinses Margaret Rose, bleef in het paleis vol spanning de uitslag afwachten.

En buiten het paleis wachtten zeker wel 5000 mensen om zo spoedig mogelijk wat van 's konings toestand te horen. Ze lieten zich niet afschrikken door de druilerige regen, die de hele sfeer nog somberder maakte.

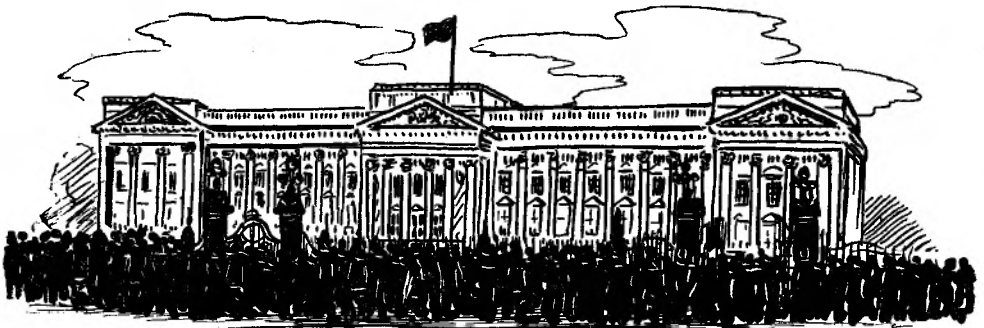
De operatie had plaats in een daarvoor speciaal ingerichte kamer van het paleis. Een paar uur waren de chirurg en zijn helpers met de koning bezig. Alles had een gunstig verloop en na een paar uren gaven de dokters het eerste bulletin uit, waarin meegedeeld werd, dat de operatie geslaagd was.

Dit bulletin verbrak de spanning buiten het paleis bij de wachtende menigte. Hier en daar hoorde men snikken van blijdschap. Een vrouw zette aarzelend in het: „God save the King”, het Engelse volkslied, dat direct door allen werd meegezongen.

Een paar geestelijken knielden op de stoep voor het paleis neer en baden om behoud van de koning.

Latere bulletins meldden langzame vooruitgang, geleidelijke terugkeer van krachten en eetlust. Al blijft er nog altijd enige reden tot bezorgdheid, toch kan het Engelse volk dankbaar zijn, dat tot dusver alles naar wens verlopen is.

Toch heeft de koning, op advies van de geneesheren, afgezien van zijn plan, om het volgend jaar naar Australië en Nieuw-Zeeland te gaan. Dat bezoek zal nu worden gebracht door Kroonprinses Elisabeth en de hertog van Edinburgh.

BUITEN HET PALEIS WACHTTE DE MENIGTE.....

ONTVLUCHT

Weten jullie wat er bedoeld wordt met het „IJzeren Gordijn”? Neen? Dan zal ik proberen het jullie te vertellen.

Je hebt thuis vermoedelijk wel gordijnen voor de ramen. Met een vreemd woord spreekt men ook wel van vitrage. 's Avonds als de lamp opkomt, komen daarvoor nog de overgordijnen dicht. Dan is het helemaal onmogelijk om vanaf de straat naar binnen te kijken. Niemand ziet dan meer, wat er binnen gebeurt.

Gordijnen dienen dus mee om iets af te sluiten. Nu begrijp je al wel, dat het „IJzeren Gordijn” ook iets moet afsluiten. En omdat ijzer helemaal ondoorzichtig is, blijft alles, wat daarachter gebeurt, onbekend en geheim.

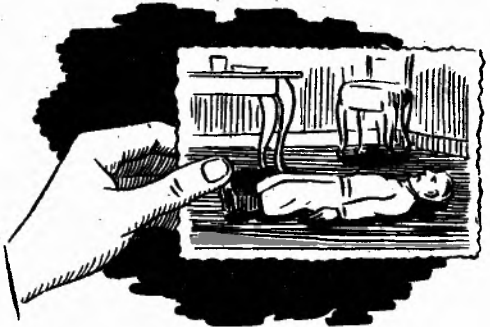
Omdat het nu ontzettend moeilijk is om er achter te komen, wat zich afspeelt in het Oosten van Europa, zegt men daarom: „Tussen Stettin en Triëst hangt een IJzeren Gordijn”. De Russen dulden geen nieuwsgierige potentiekijkers in het gebied, waar zij de macht bezitten en zij sturen niet meer berichten de wereld in, dan zij zelf verkiezen.

Die berichten dienen er dan voor om de wereld te vertellen, hoe goed het gaat bij de communisten en hoe goed zij het met de overige wereld vóór hebben.

Toch gelukt het zo nu en dan een enkele oor uit het communistisch gebied door het IJzeren Gordijn heen te breken naar het Westen. Zulke mensen vertellen dan, hoe treurig de toestanden in Oost-Europa zijn. 't Is weinig eten, weinig kleren en hard werken voor de staat. Men kan wel meer krijgen, de winkels hangen vaak vol, maar dan is het zo vreselijk duur, dat bijna niemand het betalen kan.

'k Las kort geleden nog het vol-

gende mopje: Een Rus, die jaren lang in het buitenland had gewoond, besloot naar het „arbeidersparadijs” terug te keren. Zijn vrienden waren natuurlijk benieuwd te weten, hoe het er in Rusland voorstond. Maar omdat ze wel wisten, dat hij hun toch niet de waarheid zou kunnen schrijven, (alle brieven naar het buitenland worden gecensureerd) spraken ze met hem af, dat hij hun een foto zou sturen. Als het hem in zijn vaderland beviel zou hij staan, maar wanneer hij wel graag naar zijn vrienden terug wilde, zou hij zich in zittende houding laten fotograferen. Na geruime tijd ontvingen zijn vrienden eindelijk de beloofde foto....

Hij lag!

En nu de ontvluchting, waar ik het over wilde hebben.

't Was al meermalen gebeurd, dat vluchtelingen bij nacht de grens overkwamen. Ook dat piloten met een vliegtuig in Hongarije of Tsjechoslowakije opstegen, om dan niet op de hun aangegeven plaats te landen, maar met vliegtuig en al over het IJzeren Gordijn in veilig West-Europa neer te strijken. Maar wat onlangs gebeurde, was wel een heel sterk staaltje van durf en vindingrijkheid.

Een Tsjechoslowaakse machinist was het leven onder communistisch bewind meer dan moe. Hij wist, dat men hem niet vertrouwde, en dat hij waar-

schijnlijk binnenkort gevangen zou worden genomen. Nu maakte hij een plan, om met zijn gezin naar 't Westen van Duitsland te vluchten. De trein, waarop hij machinist was, onderhield een dienst tussen Praag en een plaatsje aan de Duitse grens. Even verder dan dit plaatsje waren de rails versperd. Het IJzeren Gordijn!

Tot verbazing van de stationschef stopte op zekeren dag de trein niet bij dit plaatsje, maar denderde met een vaart van 90 km. in de richting van de grens!

Een tweede machinist sprong hier van de bijna tot stilstand gebrachte trein, ruimde vliegensvlug de versperring op en voert ging het weer, de grens over, de vrijheid tegemoet.

Toen de trein in de Amerikaanse

zône van Duitsland stopte, bleek het, dat de machinist vóór het vertrek uit Praag, alle noodremmen onklaar had gemaakt, zodat niemand van de 102 passagiers de trein ontijdig kon doen stoppen.

Of hij zijn vlucht, met trein en al, ook goed had voorbereid!

77 van de inzittenden voelden zich ontvoerd en wilden naar Tsjecho-Slowakije terug.

Maar de overigen, waaronder onze machinist en zijn vrouw, vroegen vergunning om in West-Duitsland te mogen blijven.

De machinist, Karel Drukša is zijn naam, heeft nu het plan te emigreren.

Zou hij nog te dicht bij de communisten zitten om zich veilig te voelen?

KLEINTJES

IN KOREA is de strijd weer opgeblaaid. Eerst is er tijdens de wapenstilstandsonderhandelingen heel wat geconfereerd in Kaesong. Daarop waren de Chinese en Noord-Koreaanse officieren boos uit Kaesong weggelopen. Ze beschuldigden hun tegenstanders er van de neutraliteit van Kaesong te hebben geschonden door bomaanvalen van Amerikaanse vliegtuigen.

Ten einde raad heeft generaal Ridgway, de opperbevelhebber van het leger der V.N., een andere plaats van onderhandelen voorgesteld, waar het gevaar voor nieuwe incidenten minder groot was.

't Is nu zover, dat verbindingsofficieren van beide partijen te Pan Moen Djom bijeen zijn om regelingen te treffen voor een hervatting van de onderhandelingen.

Intussen bulderen de kanonnen, barsten de bommen en vallen de doden..

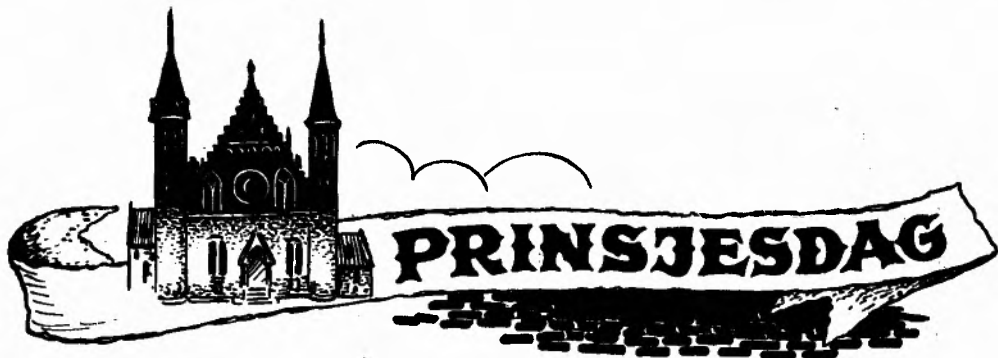
ENGELAND. 't Engelse Rijk is

erg machtig geweest. In Amerika, Afrika, Azië en Australië bezat Engeland een gebied, waarbij het vroegere rijk van bijv. koning Nebucadnezar, niet in de schaduw kon staan.

Langzamerhand begint ook de macht van dit imperium te verzwakken. De V.S. bijv. zijn al het moederland boven 't hoofd gegroeid. De dominions hebben zelfbestuur, al zijn ze dan nog met Engeland door een losse band verbonden.

Voor-Indië moest Engeland prijsgeven, zijn invloed in 't Verre Oosten is aanmerkelijk minder geworden. En nu komt daar het betrekkelijk zwakke Perzië en neemt Engelands invloed op een machtig oliegebied praktisch weg. Dat is voor Engeland een zware slag.

Maar nog schijnt het onweer voor de Engelsen niet afgelopen. Nu begint het in Egypte te rommelen. Egypte wil het verdrag met Engeland opzeggen, dat eigenlijk pas in 1956 afloopt. Bij dit verdrag is bepaald, dat Enge-

Over ons land regeert Koningin Juliana. Wij zijn blij dat we een koningin hebben, een vorstin uit het Oranjehuis.

Oranje en de vrijheid horen bij elkaar. Onze gehele geschiedenis spreekt daarvan.

Wij geloven ook dat de Koningin regeert bij de gratie Gods. Elke wet van Nederland begint met de aanhef: „Wij Juliana, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden...”

Alleen kan de koningin het volk niet regeren. Ze wordt daarbij geholpen door de Minister. Iedere Minister heeft een bepaald „vak”, een portefeuille noemen we dat. Probeer maar eens alle Ministeries te vinden uit de kranten.

De Koningin regeert maar niet willekeurig. Zij is gebonden aan de grondwet door Haar eed. Zij regeert over een mondig volk en overlegt daarom ook met het volk. Nu kan Ze niet naar alle tien miljoen stemmen en stemmetjes luisteren. Dat is jullie wel duidelijk. Een gehele klas in de school kan ook niet tegelijk aan het woord!

Daarom kiest het volk mannen en

vrouwen, waarmee de regering kan overleggen. We noemen hen samen de Staten-Generaal. Deze Staten-Generaal bestaat uit twee kamers. De Eerste Kamer met 50 leden en de Tweede Kamer met 100 leden. De beide Kamers spreken voor het gehele volk, zij vertegenwoordigen het volk.

Willen de Ministers nieuwe wetten maken, dan komen ze daarover praten met de Kamers.

Op de derde Dinsdag in September komt de Koningin naar de vergadering van de Staten-Generaal. Dan begint weer een nieuw jaar. Net zoals er voor ons een volgende klas begint. Nu leest de Koningin in die vergadering een stuk voor, waarin de plannen voor het komende jaar worden opgesomd. Een werkprogramma dus voor een geheel jaar. Deze rede heet de „Troonrede”.

De plechtige opening van de Staten-Generaal op de derde Dinsdag in September heet **Prinsjesdag**.

Prinsjesdag! Dat betekent voor de meeste Hagenaars een dag extra vacantie. Het is een dag van vlaggen en feestvreugde. Ze brengt duizenden mensen op de been om de schittering

land troepen mag hebben bij het Suezkanaal. Ten Zuiden van Egypte ligt de Soedan. Dat staat onder gemeenschappelijk Brits-Egyptisch bestuur. Ook hieraan wil Egypte een eind maken en koning Faroek van Egypte uitroepen tot koning van de

Britten protesteren tegen deze, maar het Perzische geval de Egyptenaren blijkbaar moed. Britse leeuw brult wel, maar bijt

en slaat blijkbaar niet meer. Er zal nog wel over gepraat worden, maar als de Egyptenaren voet bij stuk houden, zal Engeland ook hier wel weer toe moeten geven.

t Gehele Midden-Oosten wil blijkbaar van Engeland niet meer weten. Ook Irak wil herziening van 't verdrag met Engeland.

We zullen afwachten, wat Engeland tegen dit alles gaat doen en er de volgende keer wat meer van vertellen.

van die dag te zien.

De Koningin en de Prins rijden in de Gouden Koets van het Paleis

naar de Ridderzaal. Elke minuut klinkt de doffe dreun van een saluutschot. Er is paardengetrappel en gejuich. Schitterende uniformen met rood en goud en groen. Jubelende mensen!

Het bezoek aan de Staten-Generaal duurt maar kort. De terugtocht is opnieuw een zegetocht langs een dicht te haag van juichende mensen.

Op de eerste gewone vergadering komt de Minister van Financiën met de begroting voor het komende jaar. Daarin vertelt de Minister hoeveel geld hij denkt te ontvangen en uit te geven. De bedragen lopen in de miljoenen. Het is dan ook de **Millioenennota**.

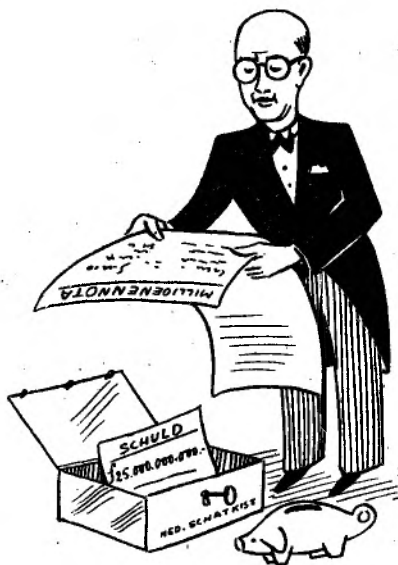
Wil je eens een paar getallen zien?

De Regering denkt in 1952 uit te geven f 5.200.000.000!

De belastingen moeten opbrengen f 4.458.000.000. Dat is per gezin gemiddeld f 1785.00.

Ons land heeft een schuld, groot f 25.000.000.000. Dat betekent per gezin f 10.000.

Brrr, wat sommen! Krijg zulke sommen nu maar eens goed uit. Dan mag je wel een knap rekenmeester zijn!

TELEVISIE

We hebben telefoon en telegraaf. Twee woorden met tele = ver. Daar komt nu nog bij televisie. We kunnen nu verspreken, verschrijven en versien.

Bij alle uitvindingen zijn in de eerste tijd veel fouten te verbeteren. Zo gaat het ook met de televisie. Ze staat nog in de kinderschoenen.

Op 2 October j.l. stond er met grote letters in de krant: **Nederland heeft televisie!**

De zender te Lopik zond het eerste programma uit. Er was grote belangstelling voor deze proefneming.

Het is ook iets geweldigs! Bij de radio horen we alleen de spreker. Nu ziet men op het televisie-scherm hem ook. Er was nog wel eens een storing. Soms was het beeld niet scherp en duidelijk. Het sneeuwde, zegt de vakman.

We mogen wel aannemen dat de fouten steeds meer worden verbeterd. Zo gebeurde het ook bij de radio. Vergelijk maar eens een oud toestel met een modern!

De uitvindingen zijn mooi, maar... ontzettend gevaarlijk. Da Costa zei

DE 2000 JARIGE . . .

Ik zit met m'n bagage in de ondergrondse trein, op weg naar m'n hotel. De officiële naam voor deze trein is „Metro”. Deze Metro is een heel wonderlijk ding voor ons, Nederlanders. Bovengronds zie je in heel Parijs niet één tram rijden. Parijs is gebouwd op rotsachtige grond en ondermijnt door kilometers lange tunnels. Behalve de tunnels voor de Metro, lopen onder Parijs ook ondergrondse kanalen voor de riolering. Deze kanalen zijn zo breed dat er gemakkelijk bootjes, zo groot als een roeiboort, doorheen kunnen varen. Naast deze kanalen lopen paadjes, waarover de werklieden van de gemeentereiniging, en dat zijn er duizenden, lopen, die steeds werkzaam zijn om het ingewikkelde kanalenstelsel van deze riolen te laten functioneren. Je moet n.l. weten dat Parijs heuvelachtig is. Zouden deze werklieden in staking gaan, dan zouden al heel gauw de laag gelegen delen van Parijs onder water staan.

Maar nu de Metro. De Metro-tunnels lopen kris-kras over elkaar heen en zelfs op verschillende plaatsen onder de Seine, die dwars door Parijs stroomt, door.

Dat de aanleg van deze tunnels een ontzag'lijk werk is geweest, kunnen jullie wel begrijpen. In 1898 is men ermee begonnen. De totale lengte is 165 km. Men moest 10 miljoen ku-

bieke meter grond weggraven. Per dag vervoert de Metro ongeveer 4 à 5.000.000 reizigers. In dit bedrijf werken ongeveer 20.000 mannen en vrouwen. Ja, daar hadden jullie geen idee van, hè, dat er onder een stad zo veel beweging kon zijn.

Ik kan jullie wel vertellen, dat ik, voor ik mij in de Metro waagde, eerst goed de plattegrond heb bestudeerd. Er zijn in totaal 13 lijnen en ongeveer 200 haltes. Ik heb wel, om van een bepaalde plaats in Parijs naar een andere te komen, een uur in de Metro gezeten, waarbij ik nog verscheidene keren moest overstappen. Lange trappen en loopgangen brachten me van het ene perron naar het andere. In het grote ondergrondse station is een Metro-plan aangebracht. Op dit plan zijn de lijnen uitgebeeld door kronkelende glazen buizen, die alle een verschillende kleur hebben. Onder het plan is een toetsenbord, met eraan naast, de namen van de haltes. Je staat bv. in het ondergrondse station onder de Eiffeltoren en je moet naar de Notre Dame. Je drukt dan op de knop van het toetsenbord, waar de halte Notre Dame staat aangegeven. Floep, de glazen buis, die de route aangeeft waaraan de stopplaats Notre Dame is gelegen, is plotseling verlicht en je kunt aflezen welke lijn je moet nemen en welke haltes je passeert.

---

van de uitvinding der boekdrukkunst: „Een reuze stap ten hemel — en ter hel!”

Dat blijkt bij bijna iedere vinding.

De boekdrukkunst deed Gods Woord komen onder ieders bereik. Maar dezelfde boekdrukkunst wordt door de duivel ook gebruikt voor

zijn verdervende lectuur.

De radio? Precies hetzelfde.

Bij de televisie zal het niet anders gaan.

Elke dag zullen allerlei films zo in de kamer kunnen worden gezien. In Amerika weet men nu al wel, wat dat met zich meebrengt!

Zo, dat was dan een praatje over de ondergrondse trein, de Metro.

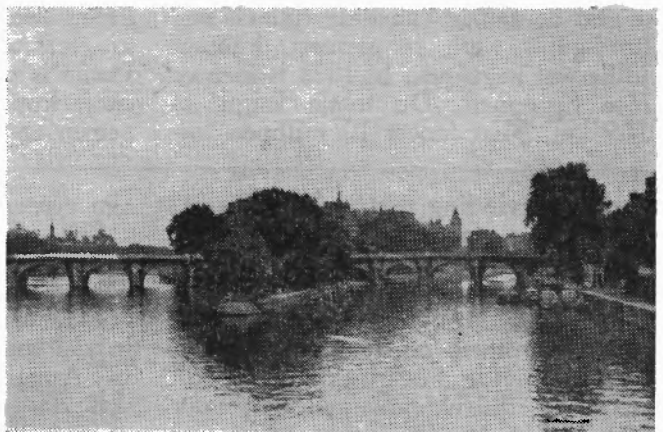
En nu sta ik, na trappen te zijn afgedaald, op 't perron van de Metro. Het lange perron is verlicht en links en rechts gapen de donkere tunnel-ingangen. Plotseling twee vurige ogen en vanuit de tunnel schiet de Metro te voorschijn en stopt voor het perron. **Automatisch** gaan de schuifdeuren open. Vlug uit en instappen. De deuren sluiten binnen een minuut weer automatisch. Pas op voor de slijp van je jas. Snel schuift de trein weer de donkere tunnel in. Bij de zevende halte moet ik uitstappen, dus opletten op de passerende stations. Op elk stationperron staat de naam aangegeven. In de trein hangt aan het **plafond** een grote kartonnen kaart, met de hele route en de namen van de tussenliggende stations. Na een kwartier is mijn station bereikt. Nu opgelet naar de gang die naar de uitgang leidt, want verschillende gangen leiden naar andere lijnstations.

Trappen op — en plotseling sta ik op één van de drukste **boulevards** van Parijs, Boulevard St. Michel. Nu vlieg naar het hotel en me op de kamer verfrist. Na een half uur ben ik weer beneden, te midden van het ontzaggelijk drukke Parijse verkeer. Het autoverkeer is evenals in Nederland, rechts. Wát opvalt, is de grote snelheid, waarmee de auto's over de boulevards vliegen. Het inhalen is al helemaal **komisch**. In ons land haalt men uitsluitend links in, doch de Parijzenaars doen dat links en rechts, net zo als hen dat het beste uitkomt. Hier en daar staat op de hoek een agent, met een witte stok van plm. 40 cm. in de hand, een fluitje hangt aan 'n riempje om z'n hals. Als voetgangers moeten over steken fluit hij 'n lange

toon, steekt de stok omhoog, het autoverkeer stopt en de overtocht begint. Niet zodra zakt de witte stok, of de auto's stormen weer vooruit. Het verkeer **reageert** zeer snel op de „witte stok” en niet eenmaal zag ik het verkeer in de soep. Ik wandel in de richting van het City „eiland”. De Seinebrug over en in de schaduw van de Notre Dame bezie ik het drukke verkeer, de oude gebouwen en denk aan de geschiedenis van dit oudste plekje van het 2000-jarig Parijs.

Ik zit op het Ile de la Cité (eiland van de stad). De geschiedenis vertelt, dat, al lang voor Julius Ceasar in de wieg werd gelegd, dus lang voor de Romeinen naar het Noorden kwamen, er een jonge Keltische visser met vrouw en kinderen de Seine op kwam varen. Hij trof hier een geschikt eiland aan om er een hut te bouwen. Overal in de bossen was wild in overvloed en de Seine zat destijds stampvol met vis. Een **ideale** plaats voor onze Kelt. Een eilandje te midden van bossen, veilig in een dal gelegen. Hij vestigde zich hier en Parijs was geboren. Er kwamen nog meer Kelten in bootjes, stapten ook aan wal, bouwden hutjes, kregen kinderen en zo ontstond er een nederzetting. Op de plaats, waar nu de Notre Dame staat, heeft men nog 'n altaar ontdekt, waarop de Kelten offerden aan hun goden. De Kelten noemden hun nederzetting Lutèce en zichzelf noemden zij: Parisii. Zij woonden daar rustig tot 52 voor Christus. Toen kwamen de Romeinen. De Kelten sloegen op de

Spplitsing van de Seine. De Seine loopt hier om de oorsprong van Parijs, waar destijds, 2000 jaar geleden, vissers zich vestigden. Thans staan er o.a. de Notre Dame, Hotel de Ville (Raadhuis). Het grote ziekenhuis, de oudste kapel van Parijs.

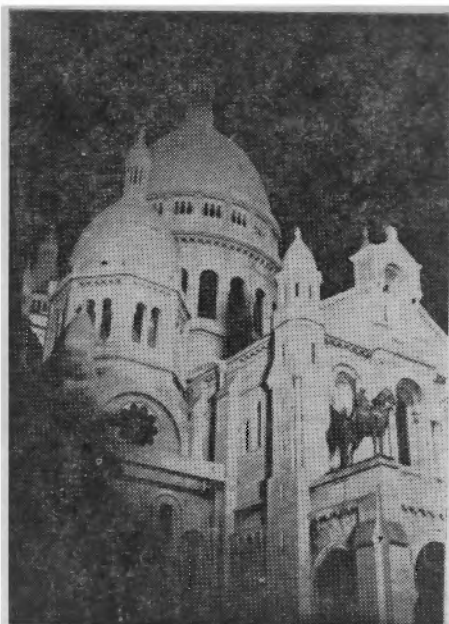
vlucht. Op hetzelfde eilandje bouwden de Romeinen een vesting. **Strategisch** een prachtige plaats, omdat de Seine aan beide zijden langs het eilandje stroomt. Later keerden de in de bossen verblijvende Kelten naar Lutèce terug en vermengden zich met de Romeinen. De naam Lutèce werd veranderd in het meer Romeins welkuidende, Parijs (Párie).

Een 400 jaar later kwamen de Franken. In 496 werd Clovis de eerste christelijke Koning van Frankrijk. De naam Parijs bleef.

De Notre Dame is een machtig **gotisch** bouwwerk. Men begon er aan te bouwen in 1163 en heeft er 167 jaar aan gewerkt. Het is één van de zeven wereldwonderen. Helaas heb ik geen ruimte deze rijk gebeeldhouwde **kathedraal** te beschrijven. De grootste kunstenaars der Middeleeuwen en de bekwaamste beeldhouwers uit de 12e, 13e en 14e eeuw hebben aan de bouw en inrichting hun leven gewijd. Het **interieur** is 130 m. lang, 48 m. breed en 35 m. hoog. Er is plaats voor 9000 kerkgangers. In deze kathedraal werd Napoleon I gekroond. Jullie kent die geschiedenis wel, hoe Napoleon zelf de kroon opnam en deze op zijn hoofd plaatste. Hij kon de uitvoerige **ceremonie** niet afwachten, dat hij door de Paus zou worden gekroond.

De volgende morgen ga ik naar het Montmartre, „de bult van Parijs”.

Hier hadden de Romeinen, onder beschutting van de vesting op het eiland, een nederzetting gebouwd. En nu staat boven deze „bult” van 130 m., hoog de Sacré Coeur. Deze machtige, geheel in witte steen gebouwde kerk heeft prachtige koepels. Om de heuveltop te bereiken, moet ik eerst verschillende brede trappen bestijgen. Aan deze zijde van de heuvel zijn prachtige **terrassen** en parken aangelegd. Vanaf de top heb ik een ruim overzicht over Parijs. De ingang van de kerk bereik ik door nog een brede marmeren trap te bestijgen en dan, op het bovenste terras, staan twee machtige ruitersstandbeelden van de Heilige Lodewijk en Jeanne 'd Arc. Drie fraaie bronzen deuren geven toegang tot de kerk.

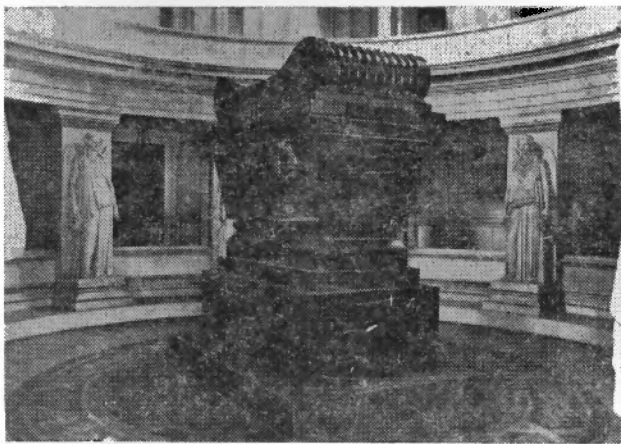

*Sacré Coeur (Heilig Hart)
met schijnwerpers*

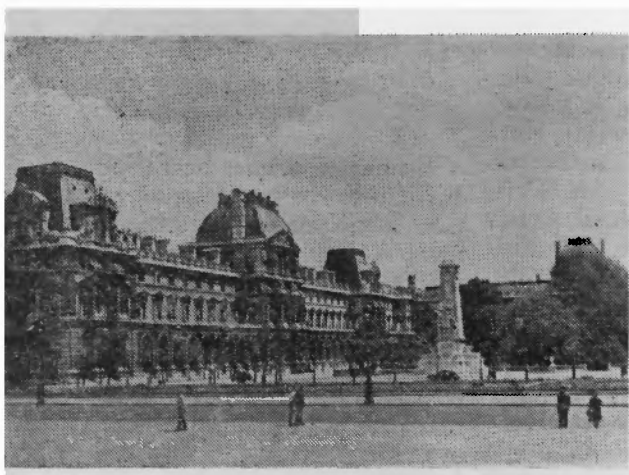
En nu ga ik naar de Eiffeltoren. De Eiffeltoren is het tweede wereldwonder. 'k Ga met de lift omhoog. Tweemaal moet ik overstappen en dan sta ik 300 m. boven Parijs. 't Is prachtig helder weer en 'k heb een uitzicht van 80 km. ver. Ik hang over de **balustrade**. Heel diep liggen de boulevards en straten. 't Is een grote blokkendoos met heel, heel kleine blokjes. De mensen zijn miertjes en als een mierenhoop krioelt het verkeer door elkaar. De Eiffeltoren werd gebouwd door **ingenieur** Eiffel, ter gelegenheid van de wereldtentoonstelling in 1889. Ir. Eiffel wilde het bewijs leveren van de deugdelijkheid van **ijzerconstructie** en hij is hierin zeer geslaagd. Bekijk jullie de foto op de **frontpagina** van O.E.K. van de vorige maand nog maar eens. Het gevaarte weegt 7.000.000 kilo en bestaat uit 12000 metalen delen, die met 25.000.000 klinkbouten aan elkaar zijn gehecht. De vier poten staan 129 meter uit elkaar. Hij leeft dus wel op grote voet.

Jongens en meisjes, jullie **redacteur** zegt mij dat ik moet eindigen met schrijven en ik had nog graag willen vertellen van de Dome des Invalides met het graf van Napoleon, van de

Arc de Triomph, waarmee Napoleon zich wilde „ver-
 eeuwigen”, van het Louvre, 't machtige en **dramatische**
 paleis van de Koningen van Frankrijk, van het paleis te
 Versailles, gebouwd in op-
 dracht van Lodewijk XIV,
 waarbij hij voor de aanleg
 van het uitgestrekte park,
 grote bomen uit alle delen
 van Frankrijk liet uitgra-
 ven en vervoeren, van de
 Place de la Concorde, waar
 de **Obelisk** staat van een
 Farao uit de tijd van Abra-
 ham, Ramses II, van de Con-
 ciergerie, gebouwd door

Graftombe van Napoleon.

Stechts een klein gedeelte van het Louvre.

Philips de Schone, waar tij-
 dens de Franse revolutie
 honderden mensen hun einde
 op het schavot afwachten,
 het voorhof van de tempel
 des doods. Waar de ongeluk-
 kige Maria Antoinette, de
 koningin van Frankrijk ge-
 vangene zat en vanwaar zij
 naar de guillotine werd ge-
 redene, onder het gekrijs
 van het gepeupel van Parijs.
 Och, er is nog zoveel te ver-
 tellen van de 2000-jarige,
 de stad met de meest bewo-
 gen geschiedenis. Maar 'k
 moet eindigen, misschien
 dat ik later zo nu en dan
 hierover iets mag schrijven.
 P. H. L.

Zo rijdig als.....

Niet griezelen! Ook niet in gedach-
 ten met een ragebol op dit wonder-
 lijke beestje los! Liever gewapend
 met een loupe... En dan straks vol
 verwondering dingen opmerken, waar-

in je iets ziet van de grootheid van
 de Schepper, die alles met wijsheid
 heeft gemaakt!

Als je met dit stralende herfstweer
 de bossen intrekt, heb je over d

rijkdom van gele, rode en bruine kleuren heen, allicht zien hangen de zilverdraden van een spin. Tere weefsels, gespannen van tak tot tak, ragfijne draden zwevend in de lucht, wegsliërend met de wind. Alle gemaakt door een spin, een grote of een kleine!

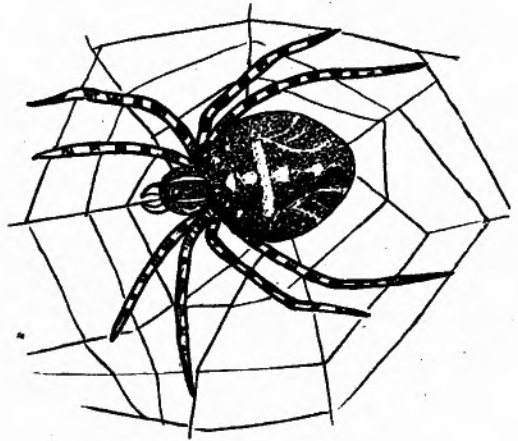
Er horen heel wat leden bij de grote spinnenfamilie. Wel 30.000. En vooral die kleintjes kunnen er wat mee! Daar zitten zelfs „trekkers” onder. Ja, niet alleen onder de vogels, of onder de vleermuizen — weet je nog? —, maar ook onder de spinnen. Kruipend? Dat kan niet. Vliegend? Och kom, ze hebben toch geen vleugels? Nee, ze doen het met een zweefvliegtuig.

Kijk me daar zo'n handig klein spinnetje 'es bij een plant omhoog kruipen. Het steekt het achterlijf de lucht in en... gaat draden maken. Luchtig zwaait het dunne draadje mee met de wind. Zie je het al langer worden? Het spinnetje houdt zich krampachtig vast aan de plant. De lengte — en de kracht — van de draad is weldra zó groot, dat het spinnetje opgeheven wordt.

't Heeft ook haast géén gewicht. Zo'n 3 à 0,04 gram. De zweeftocht gaat beginnen. Naar warmer streken. Het Zuiden in! Veel gevaarlijke dingen moet de luchtreiziger voorbij: bomen, huizen, torens, waaraan hij licht vastkleeft. Maar dat is ook nog niet erg! Gebeurt het, dan maakt onze „trekker” een nieuw zweeftoestel klaar. En moedig aanvaardt hij z'n verdere reis. Je begrijpt het wel, die mislukte zweeflijnen zijn de draden, die je soms zo lekker in je gezicht kunnen kriebelen. Er wordt verteld, dat deze spinnetjes ook kunnen dalen, eenvoudig door de draad korter te maken.

Is dit nu alles maar fantasie? O, nee! De grote natuurkundige Darwin voer eens tientallen km. van de kust op zee, toen ineens, overal op het dek, kleine, rode spinnetjes gevonden werden.

Dat waren trekkende wolfsspinnetjes. Het is door het instinct, dat in het voorjaar op dezelfde wijze, met gunstige wind, de terugreis wordt gèzweefd.

DE KRUISSPIN

Natuurlijk kunnen de zwaardere spinnen dit niet doen!

Wel maken verreweg de meeste spinnen een web. Wat is dat kunstig!

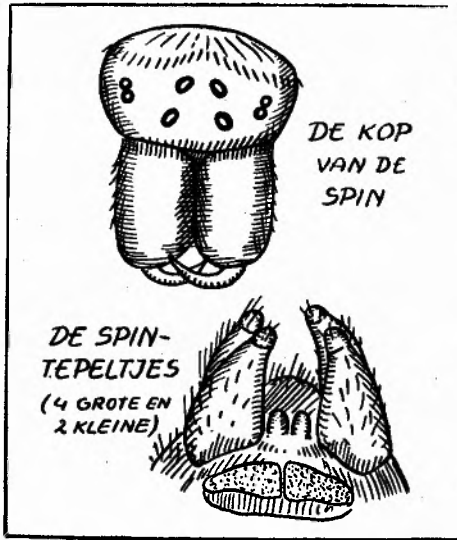
Nu moet de loupe er even bij! Opgepast, een spin er onder!

Bij de insecten is het lichaam, als ik me niet vergis, in drie stukken verdeeld. Is 't goed? Noem die 3 delen dan eens? Bij de spin is het eerste met het tweede deel vergroeid tot het kopborststuk. Daar zit het achterlijf aan vast. Kijk 'es naar de kruisspin, hoe prachtig dat achterlijf getekend is.

Is de spin nu een insect? Nee, een insect heeft 6 poten en de spin 8, die alle aan het kopborststuk bevestigd zijn. Misschien zul je zeggen: „Ik tel er 10!”. Ho, ho. Die voorste twee „poten”, zitten aan de kop en zijn dus geen poten. Dat zijn de z.g. **kaaksprietten**. Geduchte wapenen, die de gevangen buit doorboren en.... vergiftigen.

En zie je op de kop wel die stippen, als kraaltjes zo zwart? Dat zijn z'n ogen, 8 enkelvoudige ogen. En toch is de spin helemaal niet een scherpkijker!

Nu leggen we de spin 'es op z'n rug. Want daar was het ons juist om te doen. In het achterlijf bevinden zich n.l. de **spinkliertjes**. Duidelijk zie je een zestal verhevenheden, die **spintepeltjes** genoemd worden. In ieder zitten wel 100 tot 400 openingetjes, waaruit het vocht, uit de klieren te

voorschijn komt. Dat is toch wel kunstig mooi! Al die dunne draadjes verenigen zich tot een enkele draad en worden hard!

En nu gaat de architect aan 't bouwen. De spandraden worden gelegd. Het raam wordt gemaakt, waarin de „spaken” komen. Bij spaken hoort een naaf, is 't niet? Dat is dus het middelpunt van de hele web. Hierom heen komt een spiraal of cirkelvormige versterkingsgordel. Dan pas

wordt de vangdraadgordel gemaakt. Dat is in werkelijkheid het echte net. Op kleine afstanden van elkaar, worden op dit net kleverige druppeltjes neergelegd, waarvan de spin zelf geen hinder heeft, maar waarmee hij z'n prooi des te gauwer te pakken krijgt.

Bijna is het vangnet nu klaar. De signaaldraad ontbreekt nog tussen net en „woonhuis”. Ergens dichtbij is het holletje van de spin, z'n schuilhoekje. kun je zeggen, van waaruit de spin haastig zal toeschieten, zodra de signaaldraad hem vertelt, dat een slachtoffer in het net is gevlogen.

Kijk, een dikke bromvlieg is in de val gelopen. Als een pijl van de boog, schiet de spin toe, valt z'n prooi aan, brengt hem enkele gevaarlijke steken toe en spint de brommerd razend vlug in. Enkele slagen nog over de kop, onderwijl wordt een nieuwe draad om de buit getrokken en... de maaltijd kan beginnen.... Een wrede moordenaar, die spin!

Er zijn ook spinnen, die het zonder net doen — zoals de vogelspin — en zo hun prooi te pakken krijgen. Meest in het buitenland!

In ons land echter hebben we met ongevaarlijke en nuttige spinnen te doen, al zijn ze nog zo nijdig als....

Ons Werkhoekje

Dat was me een werkje, om al die enveloppen open te snijden! Gelukkig waren er ook scholen, waarvan ik alle oplossingen tegelijk in één enveloppe toegezonden kreeg, soms 20 of 30 tegelijk. Die hadden meteen heel wat geld aan postzegels bespaard!

Nu de oplossing. Soms kon er ook een ander woord staan. Bijv. voor Soest, Zeist. Dat is natuurlijk ook goed gerekend.

1. oeros, 2. eikel, 3. appel, 4. atlas, 5. Elten, 6. immer, 7. erber, 8. Wezel, 9. Donar, 10. genie, 11. musea, 12. Adorp, 13. eland, 14. thuis, 15. Freya, 16. paard, 17. straf, 18. Soest, 19. otter, 20. emmer, 21. anjer, 22. Vaals, 23. hinde, 24. einde.

En nu de prijswinnaars. Hier komen ze, de 10 gelukkigen:

1. Piet Sinke, Koudekerke.
2. Roelie Daalder, Oosterend (Texel).
3. Nico Vink, Overschie.
4. Geertje Bruintjes, Kamperzeedijk.
5. Gerrit Wallet, Nijkerk.
6. Corrie Bonestroo, Hoevelaken.
7. Wim den Boer, Dreischoor (Zld.)
8. Roely Mossel, Schildwolde.
9. Jaap de Vent, Kleinbredenbroek.
10. Biny Bouwman, Kroddeburen.

Gefeliciteerd, jullie!

En de anderen: Moed houden maar, wie weet behoren jullie een volgende keer bij de prijswinnaars.

***

Om op smaak te blijven, heb ik hier 10 zinnestjes voor jullie.

In de eerste 5 zitten bekende Europese riviernamen verborgen. In het tweede vijftal namen van plaatsen,

eveneens uit Europa.

Zoek ze maar uit. Je hoeft geen oplossing in te zenden.

1. Uitgehongerd sprong het roofdier op het fel begeerde vlees toe.

2. Jan, rij naar de apotheek en haal de medicijnen.

3. Warm dat het was! 'k Heb roomijs gehad!

4. Er hing een zware damp over het veld.

5. A.s. Donderdag ben ik jarig.

6. Na een korte, hevige brand, stortten dak en muren met veel lawaai in.

7. „Lui kereltje dat jij bent!”, riep riep Vader uit.

8. Ik neem Menthol bij verkoudheid.

9. Morgen vliegt hij naar de Oost en de volgende week naar Australië.

10. Hij heeft moeite met het dragen van één volle emmer; ik draag er met gemak twee.

HERSENGYMNASTIEK

Dan eerst maar weer de antwoorden op vraag 51 t.e.m. 60.:

51. Van de aardoppervlakte is 29 procent land en 71 procent water.

52. 4, want die 2 andere branden op

53. Wieringen, Marken, (Pampus), Urk, Schokland.

54. Marken.

55. Hebron, Sichem, Kedes, Golan, Ramoth in Gilead en Bezer.

56. Blaffen, schatten, aanraken (toon), salueren.

57. Reiger vliegt met ingetrokken, ooievaar met gestrekte hals.

58. Haringen.

59. Daaraan volgende, onzes inziens, te zijner tijd, nota bene, Lectori Salutem = den lezer heil.

60. Van alpha en beta, de twee eerste letters in het Grieks.

Nu volgen de nieuwe:

61. Hoe heetten de 2 vrouwen van Ezau?

62. Wanneer werd Nederland een Koninkrijk en wie was onze eerste Koning?

63. Wat is het tegengestelde van: export, emigrant, egoïst?

64. Wat bedoel je met het woord Lekkerkerkerkerkerkerker?

65. Waar is de Dom, de St.-Bavo, de Eiffel, de Niagara?

66. Wat ligt Zuidelijker: Kaap de Goede Hoop of de Zuidpunt van Zuid-Amerika?

67. Wat versta je onder de Javaanse woorden: wajang en gamelan?

68. Wat betekenen de afkortingen: z.o.z., Sr. en Jr., t.a.v., S.J. en e.a.?

69. Welke Europese Koning heeft kortgeleden een ernstige operatie moeten ondergaan?

70. Noem 'es in goede volgorde: Jan de Wit, Dr. H. Colijn, Clovis, Thorbecke, Jacoba van Beieren en Joh. van Oldenbarneveldt.

„ZO'N HEIKNEUTER”

DOOR: WIELAND WOUTERS

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Jaap Pieters, het zoontje van de dokter, heeft een hekel aan Boele Brands, omdat diens vader maar bezembinder is. Vaak laat hij Boele dat merken. Boele heeft voor Rie, Jaaps vierjarig zusje, een karretje gemaakt. Daar wil hij haar mee verrassen. Bij het schaatsenrijden op de grote veenplas zakken Jaap en Jan Seegers door het ijs. Boele hoort thuis geschreeuw.

Zonder zich langer te bezinnen, holt hij naar de schuur, grist een lang eind touw van een haak, bonst de deur open en snelt naar de holle weg. Hij merkt niet eens, dat hij z'n klompen niet heeft aangetrokken. 't Ging ook zo snel. Pas als hij op een harde bonk

bevoren aarde trapt, voelt hij het. Enfin, 't loopt sneller zo. En dat is nodig ook, want steeds sterker klinkt het angstgeroep. Er dreigt gevaar.... levensgevaar.

Vooruit, met een sprong staat hij op de hoge kant van de holle weg. Vlak voor hem rijst de dichte rietzoom van de veenplas, welke het hem onmogelijk maakt te zien, waar de ongelukkigen zijn. Maar Boele kent de plas en zonder zich te bedenken, stort hij zich in de rietkraag. De hal-

men breken; de ijsschilfers rond de stengelvoeten knisteren. Doch sterker is het hulpschreeuw, dat klagend klinkt en vol angst: „Help! Help!”..

Intussen hebben de andere jongens hun best gedaan om de drenkelingen te helpen. Ze zijn tot aan de rand van het wak gereden. Wim Wolters heeft zich zelfs verder gewaagd, maar de angst, dat ook de dunne ijslaag zou bezwijken, joeg hem terug. En hoe Jaap en Jan ook probeerden om op het ijs te komen, steeds weer faalden die pogingen. En het ijskoude water verlamde hun ledematen. Nog hielden ze zich krampachtig vast aan de rand van het ijs, hoewel ze geen gevoel meer in hun vingers hadden.

„De riemen!”, hijgde Wim. „De riemen uit de schaatsen; vlug!” In een oogwenk kletterden de schaatsen

op het ijs en vliegensvlug knoopten ze de riemen aan elkaar.

„Houd je taai!”, schreeuwden ze. „Nog even vol houden!”

Wim had de lijn opgerold en met alle kracht gooide hij het eind naar de drenkelingen. Hoe zou 't gaan? Jammer, de eerste poging faalde dadelijk. De wind blies de lijn opzij....

„Bind een schaats op 't eind!”, schreeuwde een der jongens. Dat was een idee.... Maar toen ze de schaats, waaraan de lijn, naar het zwarte gat, waarin de dood loerde, keilden, bleek de reddingslijn te kort....

„Zakdoeken!”, commandeerde Wim „Jassen!”, riep een der anderen.

En steeds klonk boven alles uit het angstgeschreeuw, hees en vertwijfelend....

„Ik kan niet meer”, hijgde Jaap... „Ik... ik...” Meteen zakte zijn hoofd opzij. „Ik...”, mompelde hij nog. En dan niets meer. Een pikzwarte duisternis leek hem te omsluiten. Zijn vingers zaten als vastgevroren aan de scherpe ijsrand, maar....

Plotseling gebeurt het... Jan Seegers, die, ondanks de koude, zich nog opricht boven de scherpe ijsrand, ziet iemand naderen, vliegensvlug....

„Help!”... schreeuwt Jan schor. „Jaap, nog even geduld!”

Wim Wolters ziet dadelijk wie de helper is. „Boele!” schreeuwt hij. „Jaap! Jan! Boele met een eind touw! Houd je vast!”

Vaag dringt het nog tot Jaap door.... Boele....

Dadelijk bindt Boele een schaats aan de lijn. Hup, daar gaat hij. Ha! Jan Seegers grijpt het eind.

„Trekken!”, schreeuwt Jan. „Ik sleep Jaap wel mee!”

Het gaat moeilijk en zwaar. Telkens als Jan halverwege de ijsrand is, breekt deze af en dan ploft hij met Jaap opnieuw in het zwarte water. Maar Boele geeft het niet op. En eindelijk gelukt het hun de beide drenkelingen op het ijs te sjoeren.

„Voorzichtig nu!”, commandeert Boele. Langzaam halen ze de drenkelingen naar zich toe. Eindelijk, eindelijk zijn ze aan de rand van het wak. Boele reikt Jan de hand.

O wee! Hij gaat te ver. Het ijs kraakt en opnieuw gulpt het ijskoude water over de drenkelingen. Ook over Boele... Maar het touw is er nog. Proestend komt Boele boven. „Trekken!”, schreeuwt hij. Werkelijk, het gelukt.... Hu, Boele huivert. Hij kijkt naar Jaap en Jan, die roerloos op het ijs liggen. Neen, Jan Seegers beweegt zich nog, maar Jaap.... zou die.....?...

Meteen rolt Boele Jaap op zijn buik, tilt hem op. Er komt een grote gulp water uit Jaaps mond.... nog eens.... „Leeft hij nog?”, vraagt Wim angstig.

„Misschien wel”, zegt Boele. Misschien....

Een groot gevoel van verlatenheid overmeestert Boele en zonder er iets aan te kunnen doen, barst hij in snikken uit....

„Zo Rie, sta je vader op te wachten? En is Moeder al thuis?” Dokter wrijft zich in de handen. 't Was niets warm in de auto.

„Vader, Jaap is weg... Jaap...”

„Zo, en wat zou dat?” Meteen tilt de dokter kleine Rie op. Dat vindt ze altijd zo leuk. Maar nu blijft haar gezichtje donker. „Jaap is weg”, zegt ze. „Op het ijs”.

„Ach wat, Jaap zal wel wijzer wezen. Hij heeft je wat wijs gemaakt. Neen hoor, zo dwaas is hij niet”.

„Met de schaatsen, vader. Mag Rie ook op het ijs? Toe maar. En mag ik ook schaatsen, net als Jaap?”

„Maar kindje, je wilt me toch niet vertellen, dat Jaap met de schaatsen er op uit getrokken is?”

„Ja vader, Rie ook schaatsen?”

Gejaagd zet dokter kleine Rie neer. Zou het waar zijn, dat Jaap.... Die jongen toch.... zo onvoorzichtig. Neen, op het kanaal is hij niet. Zopas is hij met de auto langs het water gereden. Bij de Uilesprong waren een paar vissers bezig een bijt in het ijs te hakken. Maar geen jongens, neen. Och, misschien is hij op een slootje of een stuk landijs. 't Zal zo'n vaart niet lopen. Een natte voet, een valpartij... och kom, 't valt mee....

Even later gaat de dokter in z'n

grote stoel zitten, steekt een sigaar op en neemt de krant.

„Vader, Rie gaat schaatsen, zie maar”. Het kleine ding neemt een aanloop en glijdt over het gladde zeil. Bom, daar ligt ze. „Rie valt”, zegt ze. „Bom”.

Als dokter Pieters de krant openvouwt, valt plotseling zijn oog op een vetgedrukte regel. Hij schrikt er van. „Slachtoffers van het ijs”, leest hij. Even kijken.... Maar dan gooit hij meteen de krant opzij. Jaap.... Neen, op het kanaal is hij niet. De veenplas?... Dat is... o, maar daar dreigt eveneens gevaar. Met een ruk staat de dokter op, rent naar de garage en even later stuift de grote auto met een vaart het erf af, de weg op in de richting van het Boenderveld. In een zucht schiet de wagen voorbij het huis van Brands en even later hobbelt de auto over de harde kluiten van de holle weg. Kijk, wie loopt daar zo hard voor hem uit? Geweldig, wat loopt die kerel! O, maar dat is Brands. Kijk, met een sprong is de man op de hoge rand van de holle weg.

„Gevaar! gevaar!”, hamert het door 't hoofd van de dokter. Meteen drukt hij stevig op het rempedaal en de auto staat stil met een verende schok. Met een ruk duwt hij het portier open en zonder het te sluiten, springt hij Brands achterna. In een oogwenk zijn

ze bij de rietzoom en in minder dan geen tijd bevinden ze zich op de open ijsvlakte.

„Brands!”, hijgt de dokter, „kijk, daar!”

„Als u mij vraagt, dokter, ik weet het niet, 'k weet 't niet. Zopas hoorde ik hulpgeroep en nu zijn ze me werkelijk te stil. Hè, hè, dat Boele toch .... neen, ik begrijp er niets van”.

Spoedig zijn ze op de plaats van het onheil.

„Jongens!”, hijgt de dokter en knielt meteen bij de drenkelingen neer. Dadelijk begint hij met het onderzoek. „Kun je lopen?”, vraagt hij Jan Seegers. „Proberen, dadelijk!” Stuntelig staat Jan op. 't Gaat moeielijk. Angstig kijkt Boele naar Jaap. Die ligt zo stil en roerloos op zijn zij. Als dat maar goed komt.... Kijk, de dokter neemt Jaaps pols....

„Hè, hè”, zucht hij, „er is nog leven. Goddank”.

„Naar mijn huis!”, commandeert Brands. „Daar brandt de kachel. En lopen!”

Jaap, blijkbaar geschrokken door de zware mannenstem, slaat de ogen op en trekt zijn benen omhoog.

„Houd je maar kalm, jongen”, maant zijn vader. „Hè, hè, dat was op 't kantje af”.

„Vader....”, zegt Jaap.

„Stil maar, Jaap, gauw naar de auto”.

Brands loopt op een holletje over de heide op huis aan. Dat Boele toch op het ijs is gegaan.... alhoewel, de deur stond open.... Neen, Brands begrijpt er niets van.

Maar als de avond daalt en de sterren flonkeren, weet Brands hoe alles zich toegedragen heeft.

„Boele”, zegt hij. „Boele, m'n jongen, neen ik kon het al niet begrijpen. Maar het is goed zo, hoor. Ik zou hetzelfde gedaan hebben, dat zou ik”.

Boele ligt in bed met warme kruiken. Het suist zo vreemd in zijn hoofd en z'n slapen bonzen. Nog hoort hij de stem van dokter Pieters: „Jij bent een kerel, Boele; een héld! Jij hebt de jongens gered; jij Boele... Ik ben je dankbaar. Mijn jongen, mijn

Jaap, neen, die moet nog veel leren. Maar jij? Kruip maar goed onder de wol. En mettertijd wacht je een verrassing. Nou, wat dacht je? Neen jongen, geen tranen... of, of 't moest van blijdschap zijn”.

„Lig je goed, Boele? Ben je warm genoeg?”

„Ja vader en zou Jaap het halen?... Zou hij....”

„Stil maar, jongen. Wat heb je nu? Waarom huil je? Heeft het geval je zo aangegrepen? Geen wonder dat het je niet in de kleren is blijven zitten. Houd je maar kalm hoor”.

Boele probeert te slapen. Maar de dekens prikken hem in 't gezicht en de kruiken zijn zo warm.

„Ik zal de lamp wat lager draaien. Dan val je misschien gauw in slaap. Zo, ja zo zal 't wel gaan.”

„Vader, mag ik het karretje nog even zien?”

„Och jongen, 'k zou nu maar slapen gaan. Dat is beter voor je”.

„Even vader. Toe mag het?”

„Nou goed dan. Kijk, hier is het. Een fijn stukje werk. Als je de volgende week weer opgeknapt bent, gaan we het samen wegbrengen. Ben je nu gerust?”

Boele knikt en langzaam dommelt hij in.

(Wordt vervolgd).

Spanning IN EGYPTE . . . . .

„Belofte maakt schuld”, zegt het spreekwoord.

Deze keer zouden we wat meer vertellen over de onenigheid tussen Engeland en Egypte.

Van de vorige keer weten we nog, dat Egypte het verdrag met Engeland wilde opzeggen. Dat is inmiddels gebeurd en koning Faroek van Egypte werd door de Egyptenaren ook uitgeroepen tot koning over de Soedan.

't Leek er dus veel op, dat Egypte moed gekregen had, door wat er in Perzië gebeurd was. Als je maar doorpakte en volhield, deed Engeland er niets tegen.

Zou Engeland nu ook in Afrika het loodje moeten leggen, net als in Azië? Zou het er maar in berusten, dat het de Soedan kwijt was, en dat zijn soldaten uit het Suez-gebied werden teruggetrokken?

Nee, zo gemakkelijk ging het niet. Het Suez-kanaal was niet alleen voor Engeland, maar ook voor Amerika en de andere geallieerden tē belangrijk

om Egypte zo maar zijn zin te geven.

En de Soedan? Engeland had zich wel voor het grootste gedeelte uit Azië teruggetrokken, maar het deed juist zijn best, om de bezittingen in Afrika tot bloei te brengen. Daarom wilde het ook niet toegeven aan de Egyptische eisen om de Soedan onder Faroeks bestuur te brengen. Zou er

KONING FAROEK

„ONZE EIGEN KRANT”

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN
DER CHR. SCHOLEN

VERSCHIJNT
DE DERDE VRIJDAG VAN
ELKE MAAND

Redactie:

L. Meijer, H.d.S., Bedum
J. Bulthuis, H.d.S., Ten Post
Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen

Administratie:

„Drukkerij de Vries”, Siddeburen,
Telefoon no. 40 — Giro 139559

Abonnementsprijs 95 ct per half jaar.

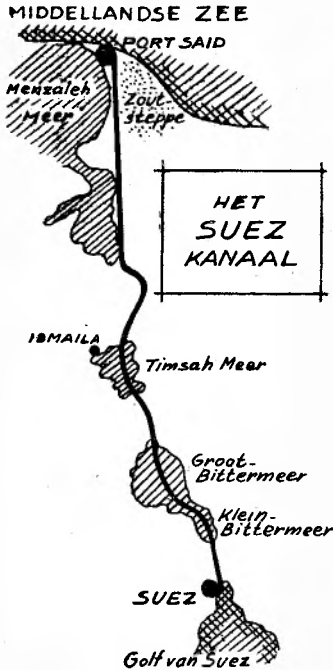
verandering moeten komen in 't bestuur van de Soedan, dan zouden de Soedanezen daar zelf ook een woordje over mee moeten spreken. En de meerderheid van hen voelt er niet voor, om door Egypte geregeerd te worden.

De Engelsen trokken dan ook geen troepen van het Suez-kanaal terug. Integendeel, telkens werden er de afgelopen maand meer troepen heen gezonden.

In Caïro, Alexandrië en meer plaatsen hadden betogingen plaats tegen Engeland. „Weg met de Engelsen”, werd er geschreeuwd.

Nu waren er in het Suez-kanaal-gebied heel wat Egyptenaars, die werk

ten voor de Engelsen, zoals chauffeurs en machinisten, die de Engelse militairen naar de plaats van hun bestemming brachten, werkluif in de kazernes, enz. De Egyptische regering heeft

die mensen voor de keus gesteld, hun arbeid neer te leggen, óf als verrader beschouwd te worden. Zo langzamerhand bleven er meer dan de helft van de 70.000 Egyptische arbeiders weg. Hun werk werd zoveel mogelijk door de Engelse soldaten overgenomen.

Ook gaf de Egyptische regering aan de politie opdracht alle Engelse mili-

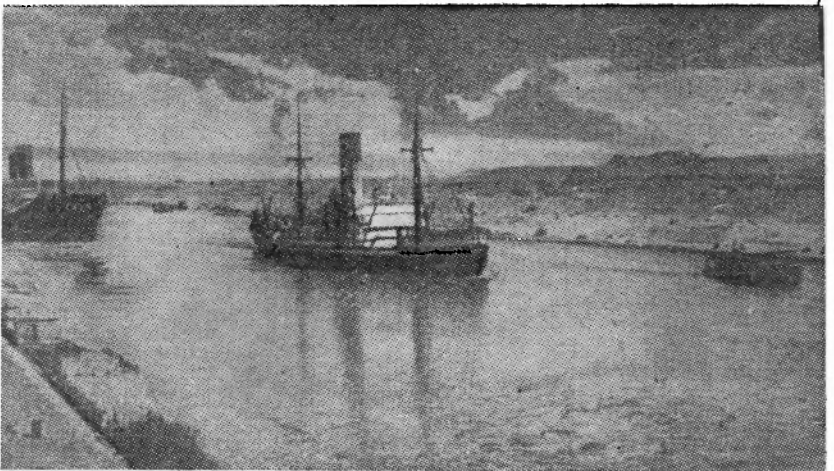
tairten te arresteren, die zich buiten de Kanaalzône zouden bevinden. De toestand werd ernstig.

De Britten van hun kant gingen alle belangrijke punten in de Kanaalzône bezetten. Zouden de Egyptenaars geweld gaan gebruiken, dan zou Engeland dat met geweld beantwoorden. De vrije vaart door het Suezkanaal moest door gaan, en daarom werden er allerlei maatregelen genomen om de scheepvaart te helpen, nu ook het Egyptische personeel van de loodsboten en van de zoeklichten gingen staken.

Je zult wel vragen: „Werden er dan geen pogingen gedaan om de twist bij te leggen?”

Ja, Egypte werd voorgesteld om met andere landen uit de omgeving en met Frankrijk, Engeland, Amerika en Turkije samen een verdedigingsraad te vormen. Samen zouden ze dan de Suezkanaalzône verdedigen. Maar Egypte wil daar eerst over praten, als alle Britten vooraf uit Egypte en de Soedan vertrokken zijn. En de Engelsen willen niet eerder weg, of er moet zo'n verdedigingsraad zijn.

't Moet wel een knappe staatsman zijn, die in deze moeilijkheden nog een oplossing ziet. Dit is echter waar: Engeland heeft gelijk, als het zegt, dat Egypte het verdrag met Engeland niet op mocht zeggen. 't Gold nog tot 1956. En eens gesloten verdragen mogen zo maar niet verscheurd worden. Wie zou er dan nog waarde aan hechten?

AVOND
AAN
HET
SUEZ-
KANAAL

CHURCHILL

WEER AAN 'T ROER

De Engelsen hebben niet te klagen over gebrek aan spanning.

Spanning over de Perzische kwestie.

Spanning over de toestand in Egypte.....

Maar ook spanning in hun eigen land. En nu bedoel ik niet de spanning over de ziekte van hun koning. Want die spanning is niet zo groot meer, nu koning George VI mooi opknapt. Maar in de afgelopen maand was er grote spanning over de te houden verkiezingen voor het **Lagerhuis**, dat is zoveel als bij ons de Tweede Kamer.

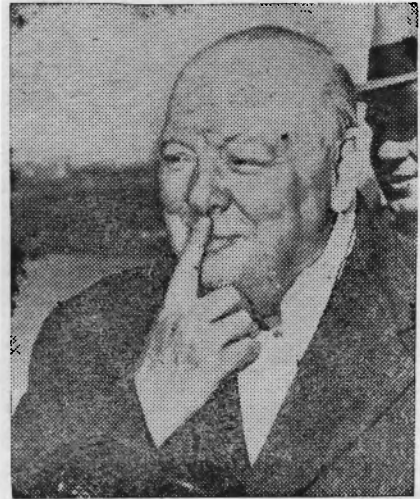
Dat stemmen gaat in Engeland anders dan bij ons. Hier stemt men door het hokje op een stembiljet rood te maken voor de naam van de man, die je stemmen wilt. Je hebt keus genoeg. Alle partijen hebben **candidaten** gesteld, zodat op het stembiljet meer dan honderd namen staan. Geen wonder, dat men zich dan wel eens vergist. Al die stemmen uit het hele land worden bij elkaar opgeteld en dan blijkt, hoeveel zetels aan iedere partij worden toegewezen.

In Engeland heeft men het land in **kiesdistricten** verdeeld. Elk district kan één Lagerhuislid aanwijzen. Elke partij stelt in zo'n district één **candidaat**. Als er bijv. 4 partijen zijn, heeft men te kiezen tussen 4 personen. Wie de meeste stemmen haalt, is gekozen. Eenvoudig, hé? De voornaamste partijen waren de **Conservatieven** en de **socialisten**. Die laatsten vormden de **Labour**-partij. Wij zouden zeggen: Partij van de Arbeid.

Bij de laatste verkiezingen had Labour een paar zetels meer behaald dan de Conservatieven en was Attlee minister-president geworden. Ook de andere ministers waren Labour-mensen. En nu was de grote vraag: Blijft

Attlee aan het bewind, of zal hij plaats moeten maken voor de leider van de Conservatieve partij, de oude Churchill?

Dat gaf de grote spanning.

Churchill

Churchill was de man, die in de laatste oorlog zich zo ontzettend **geveerd** heeft. Onder Gods zegen is het mee aan zijn taaie vastberadenheid te danken geweest, dat Duitsland de oorlog verloren heeft. 't Was wel grievend voor hem, dat na die oorlog de meeste Engelsen voor Labour stemden en zo een einde maakten aan zijn ministerschap.

Zou Attlee het nu weer van hem winnen? Toen de uitslag bekend was, juichten Churchill's aanhangers. Want van de 625 zetels had zijn partij er 27 meer dan Labour. 't Was wel geen overweldigende meerderheid, maar de strijd was toch gewonnen! Churchill werd weer minister-president.

Gemakkelijk zal hij het niet hebben. Daar is allereerst de grote Labour-

Natuurlijk, allereerst je atlas er bij! Voor wie het niet kan vinden, het ligt op $\pm 78^\circ$ N.B. en 15° O.L. Of, om het nog wat gemakkelijker te maken, 't ligt in de Noordelijke IJszee, tussen Groenland en Nova Zembla.

Jullie voorouders konden het wel vinden! Barentsz en De Rijp ontdekten het in 1596 op hun tocht om de Noord. In de buurt wemelde het van walvissen. De Hollanders trokken er dan ook al gauw op uit om daar die walvissen te vangen. In 't begin hadden ze wel eens last van de Engelsen, die hun eens zelfs van al hun gereedschap beroofden, maar daar viel wel iets tegen te doen. In 't vervolg zeilden de walvisvaarders onder geleide van oorlogsschepen uit!

Ze hebben er heel wat walvissen gevangen. Die werden dan naar 't plaatsje Smeerenburg gesleept, waar het 's zomers een en al bedrijvigheid was. De grote blokken spek, die de

speksnijders uit de walvissen sneden, werden hier gekookt en de gewonnen walvistraan werd in vaten aan boord van de schepen gebracht.

Dat duurde, tot de walvisvangst niet meer loonde. Langzamerhand hebben de Nederlanders zich teruggetrokken.

In 1920 is Spitsbergen aan Noorwegen gekomen. Dat land is er erg mee in zijn schik, want Spitsbergen bezit, wat Noorwegen niet heeft: steenkoolmijnen!

Rusland vindt het niet zo leuk en zou liever zien, dat deze eilanden aan de Sovjet kwamen. Niet alleen om die steenkolen! Maar er zit veel meer achter. Als je goed de kaart, of nog liever, de globe bekijkt, moet je er eens op letten, hoe de schepen uit Rusland in de Atlantische Oceaan moeten komen. Uit de Oostzee moeten die schepen door de Sont, en vanuit de havens in het Noorden tussen Noorwegen en Spitsbergen door. Wie Spitsbergen bezit, kan die uit

partij, nu de oppositie-partij, die hem lelijk dwars kan zitten.

Dan staat de Engelse schatkist er

ook niet zo best voor. Engeland is, net als Nederland, ook armer geworden. Churchill zal daarom harde maatregelen moeten nemen, en dat is nooit prettig. Gelukkig is hij een man, die van doorzetten weet. Maar of het hem gelukken zal de Perzische en de Egyptische kwestie tot een goed einde te brengen? Dat zal nog wel zeer de vraag zijn! Want daar is wel heel veel wijsheid voor nodig!

De oude baas heeft wel een zware taak op de schouders gekregen. Als hij de wijsheid en de kracht die hij behoeft, nu maar zoekt, waar ze alleen te vinden is, bij God, dan zullen we met vertrouwen zijn beleid af kunnen wachten!

EEN HELD

GING HEEN . . . .

Heel vroeger . . . . .

De stormwind loeit! Met wilde vlagen! — Schuimende golven beuken de kusten.

Daar ginds worstelt een schip met de woedende baren.

De bemanning stelt alle pogingen in 't werk om niet door de branding te worden meegesleurd. Dan zijn ze verloren. Het scheepje zal zich dan boren in de verraderlijke zandbanken. De golven zullen in korte tijd hun vernielingswerk voltooien en het schip uit elkaar slaan.

En daar in de duinen? Daar staan in spanning de strandjutters te wachten. Te wachten op buit! De gierende wind klinkt hun als muziek in de oren. Hun van begeerte gloeiende ogen volgen elke beweging van het worstelend schip.

Helpen? Ze denken er niet aan.

Plots! Een luid geschreeuw. Ze zien hoe de zee haar prooi overwint. De angstkreten van de stervenden de-

ren hen niet. Voor hen is er buit!

Straks spoelt de zee aan wat ze nam. Op het strand vinden ze planken en kisten en pakken en lijken.

Als roofdieren op hun prooi, zo stormen de strandjutters af op de buit. Zelfs de lijken worden beroofd van de sieraden . . . . .

Tegenwoordig . . . . .

Langs onze hele kust zijn er de gidsen voor de zeeman. Vuurtorens en lichtschepen wijzen in de duistere nacht door lichtbundels en flikkerlichten de schipper de weg naar de veilige haven.

Het reddingswezen is perfect geregeld. Op verschillende plaatsen liggen reddingsboten dag en nacht gereed.

Onze kust is een gevaarlijke kust.

Vooraf bij Tessel. Daar liggen heel gevaarlijke zandbanken: de Razende Bol en de Haakse gronden.

Veel schepen zijn hier in de loop der jaren vergaan. Zoveel, dat deze zandbanken wel „het zeemans kerk-

---

gang afsluiten. Men zou bijv. de Russische duikboten kunnen verhinderen in de Atlantische Oceaan te komen.

Vanaf de vliegtuigbases in Spitsbergen is het voor een vliegtuig een betrekkelijk kort rukje om in Amerika of in Rusland te komen. Als Noorwegen nu maar vriend of bondgenoot van de Russen was, dan zouden deze er niet veel drukte om maken. Maar dat is het juist niet!

Noorwegen heeft zich aangesloten bij het Atlantisch pact, waartoe behalve de U.S.A. en Canada ook bijna alle niet-communistische landen behoren. Komt er ooit oorlog tussen Rusland en één van deze pactlanden, dan moeten de andere bondgenoten dus helpen. Noorwegen ook. En Rusland begrijpt heel goed, dat dan de Amerikaanse vliegtuigen ook gebruik zul-

len maken van de vliegvelden op Spitsbergen. Dat is gevaarlijk!

Daarom hebben de Russen een nota gezonden aan de Noren, waarin ze Noorwegen verwijten, aan buitenlandse strijdkrachten gelegenheid te geven, van Spitsbergen gebruik te maken.

Noorwegen heeft geantwoord, dat het Atlantisch pact niemand zal aanvallen, maar alleen gesloten is om elkaar te helpen tegen elk land, dat één van de bondgenoten zou beoorloggen.

Als Rusland dus niemand aanvalt, hoeft het ook niet bang te zijn last van Spitsbergen te krijgen!

Dat was mooi gezegd. 't Is alleen maar jammer, dat velen te hoge verwachtingen van zo'n pact of verbond hebben, en dat ze de Bron van kracht de rug toekeren.

hof" worden genoemd.

Als het S.O.S. klinkt door de radio, of vuurpijlen in donkere stormnachten om hulp vragen, springen dappere mannen in de reddingsboot. Ze gaan de kamp wagen met wind en golven om mensenlevens te redden. Uren en uren moeten ze dikwijls worstelen om bij het wrak te komen. Dan is het nog scherp opletten, om niet tegen het schip te pletter te worden geslagen. Wat een vreugde als de reddingsboot terugkeert met uitgeputte, verkleumde schipbreukelingen.

Sinds de oprichting van de Noord-Zuidhollandse redding-maatschappij (kortweg N.Z.H.R.M.) in 1824 is het reddingwezen veel verbeterd. De roeiboten van vroeger zijn vervangen door motorboten met een zware kiel. Werpt de zee haar onderstboven, ze richt zich weer op. Men bezit een wipper-toestel en lijnwerpkanon; luidsprekers, die de stem doen uitklinken boven 't geraas der golven, vangnetten en drijf-ankers.

Ook is het „Dorus Rijkersfonds" opgericht, om weduwen en wezen van redders te verzorgen. Door het inzamelen van vrijwillige bijdragen tracht dit fonds in de behoeften van hen te voorzien.

Jullie kennen zeker wel de namen van bekende redders als Dorus Rijkers, Bot, Bijl, Klaasen, Van den Klooster, Kuiper, Toxopeus en veel anderen?

Enige weken geleden is Janus Kuiper van Den Helder overleden. Hij werd 95 jaar oud. Hij behoorde nog bij de oude garde die er met zijn roeiers op uittrok. Zeven en twintig

tochten maakte hij en honderden schipbreukelingen werden aan land gebracht.

Samen, met zijn roeiers, wilde Janus Kuiper worden beloond. Niet alleen de eer voor de „schipper".

Hoor maar wat de oude baas zelf

JANUS KUIPER

eens zeide: „Mijn volk moesten ze niet vergeten! We hadden op één nacht acht mensen van een schuit gehaald. Later kwam de burgemeester met één medaille, meer niet".

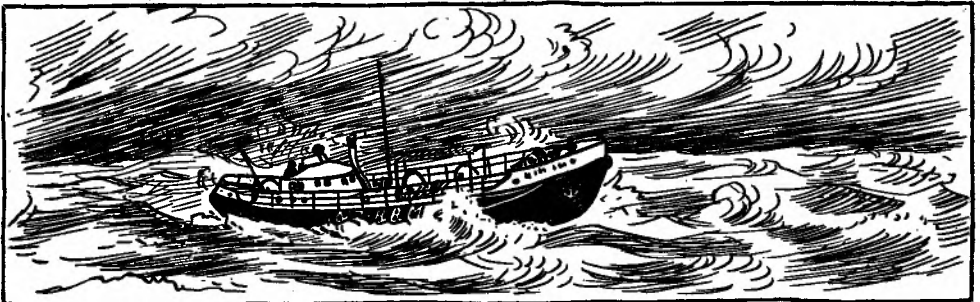
„En mijn volk, burgemeester?" vroeg ik.

De burgemeester wist alleen maar van de medaille voor de schipper.

„Neem haar dan maar weer mee", zei ik. „Ik mot haar niet!"

Nu is de oudste zeeridder heen gegaan. De klokken uit het monument voor het Nederlandse Reddingwezen hebben gebeierd over Den Helder, toen Janus Kuiper ter ruste werd gelegd.

Door zeer velen zal de naam van deze eenvoudige redder niet licht worden vergeten.

MOTORREDDINGBOOT OP VERKENNING

INTERESSANTE VONDSTEN

Onze oudste geschiedenis is niet te vinden in boeken. De historie werd toen niet beschreven. Die heel oude geschiedenis moet de grond vertellen. Ik bedoel dan de geschiedenis voor de komst van de Romeinen. Want de Romein Julius Caesar en Tacitus zijn begonnen te schrijven over de Germaanse stammen.

Door opgravingen komen er soms oude graven, stenen en bronzen voorwerpen voor de dag. Die oude voorwerpen vertellen iets van het leven van de oudste bewoners.

Het is bijzonder interessant werk, het ontdekken van oudheden. Ik heb er eens bij gestaan toen een oude grafheuvel werd afgegraven. Honderden keren was ik over die verhoging in de hei gelopen, zonder er ooit aan te denken, dat ik over een zeer, zeer oude begraafplaats liep. Een deskundige kwam op het idee, dat dit mogelijk een oude grafheuvel was. Bij het afgraven, dat o zo voorzichtig gebeurde, bleek dit werkelijk zo te zijn. Aan de kleur van de grond, zwart te midden van het gele zand, kon je duidelijk de vorm van de vroegere graven zien. Een enkel stenen voorwerp werd in zo'n graf gevonden.

Het echtpaar De Raaf heeft te spaarnwoude zich, uit liefhebberij, bezig gehouden met opgravingen.

Samen zijn ze met geduld en ijver gaan graven. En ook met resultaat.

Ze vonden in de hogere lagen van de grond scherven van aardewerk uit de middeleeuwen. Met veel geduld lijmden mevrouw De Raaf de uitgezochte scherven aan elkaar, liefst eventjes 97 stukjes. Het bleek een vaas te zijn. Bij het dieper graven vonden ze ook scherven van Bataafs-Fries aardewerk uit 't begin van onze jaartelling. Hier is dus een Germaanse nederzetting geweest. De mogelijkheid is groot,

dat er nu ook Romeins aardewerk wordt gevonden. De Romeinen gebruikten reeds de draaischijf, zodat

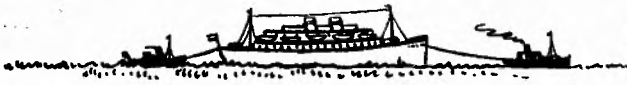

hun aardewerk wel te onderscheiden is van het Germaanse. Deze bootsten wel de vormen na, maar deden het zonder draaischijf.

Er is reeds iets gevonden dat er op lijkt Romeins te zijn. Zo verzamelt dit echtpaar stille getuigen uit vroegere jaren en gaat de bodem spreken van mensen, die lang geleden hier leefden en werkten.

HET NOORDZEEKANAAL

Toen het tegenwoordige IJselmeer nog Zuiderzee was, had Amsterdam een mond naar het Oosten.

Pampus, vlak voor Amsterdam, was echter een lelijke sta in de weg voor de scheepvaart.

Het was voor Amsterdam 'n prachtverbetering in die tijd toen in 1824 het Noordhollands Kanaal werd gegraven. Het „Groot Noordhollands Kanaal” werd het genoemd. Tegenwoordig vinden we het niet groot meer. Toch hebben veel Oostindiëvaarders langs dit kanaal hun lading in de hoofdstad kunnen brengen.

Spoedig bleek dat er toch een beter kanaal moest komen. Koning Willem I, die zoveel heeft gedaan voor handel en scheepvaart van ons land, trok al een rechte streep van Amsterdam naar de Noordzee, dwars door de duinen. Zo zou het moeten!

De ingenieurs trokken echter een bedenkelijk gezicht. Neen, dat kon niet! Een kanaal aan de blootliggende Westkust leek hen volstrekt niet.

Toch is dit plan werkelijkheid geworden.

8 Maart 1865 werd de eerste spade in het duin gestoken en ruim 10 jaar later, op 1 Nov. 1876 kon het Noordzeekanaal in gebruik worden genomen. Schepen met een diepgang van 5 m. konden toen door het nieuwe kanaal. Heel spoedig werd een aanvang gemaakt met het verdiepen van het Noordzeekanaal. In 1883 konden schepen met een diepgang van 7.20 m. al passeren. Ook werden de sluisen bij IJmuiden verschillende malen vergroot. In 1930 kreeg de Noordersluis een lengte van 400 m., bij een breedte van 50 m. Deze sluisen kunnen wedijveren met de grootsten in het buitenland.

Het Noordzeekanaal heeft te IJmuiden op haar verjaardag een pracht cadeau gekregen van de stad Amsterdam, n.l. een havenradar.

Door middel van de havenradar kunnen schepen ook bij mist de haven worden binnengebracht.

Radar is een pracht vinding. Het is niet gemakkelijk om precies te zeggen hoe radar werkt. Het gaat jullie en mij gauw boven het petje.

Iets er van kan ik vertellen, om er enig begrip van te krijgen.

Tegen een muur of bosrand kan het geluid soms zo aardig terug kaatsen. Je roept iets...: de laatste lettergreep hoor je terug. Het is de echo.

Bij radar kun je ook spreken van de echo. Een radar-zender zendt korte radio-stoten uit. Héél sterke maar heel, heel korte stootjes. Zo'n stootje duurt maar het... miljoenste deel van een seconde! Zo'n kort tikje kun je nooit geven met een potlood of stokje.

Deze korte radio-stoot heet een pulse. Botst een pulse ergens tegen op, dan keert de echo terug. De echo kan men bij radar opvangen op een schermpje. Het schermpje vertoont dan een groen vlekje of stipje.

Op het radar-scherm ziet men van schepen of vliegtuigen, heel ver weg nog, reeds 'n vlekje, stipje of streepje.

Bij mist kan men nu te IJmuiden een schip opmerken op 10 km. afstand. Vanuit IJmuiden spreekt men per radio met de kapitein en geeft hem aanwijzingen, hoe hij moet varen. Op het radar-schermje ziet men te IJmuiden of het schip de goede koers volgt. Men kan telkens en telkens weer aanwijzingen geven. Zo „praat” men te IJmuiden 't schip de haven binnen.

Op 1 Nov. is deze havenradar instal

Der eeuwen getuigenis

III.

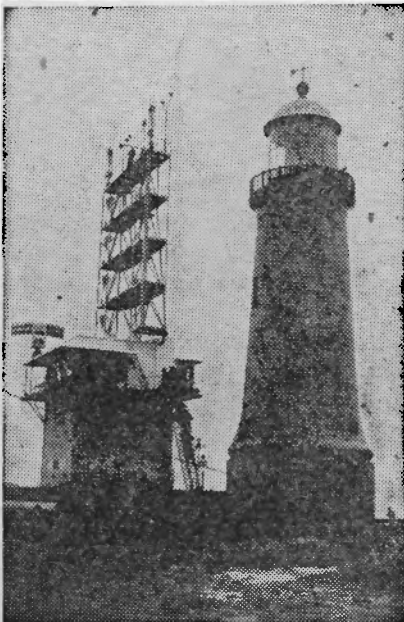
Uit het mooie boek „Herleefd verleden” van prof. Dr. A. Sizoo, wil ik jullie deze keer 'es iets vertellen over het schoolleven in Egypte, zo'n 2000 jaar geleden.

Samen stappen we een schoollokaal binnen. De klas is stil. Meester Lampriskos zal beginnen. Lezen, taal en rekenen staan voor vanmorgen op het program. Plotseling echter wordt de rust verstoord door lawaai en geschreeuw op de gang. De deur gaat open en met veel moeite duwt moeder Metrotime haar zoon Kattalos naar binnen. De klas staat direct op stelten.

Al verscheidene dagen is Kattalos niet op school geweest. De kwajongen heeft gespijbeld. Meester Lampriskos heeft zich hierover niet erg druk ge-

maakt. Hij is wel tevreden, wanneer op het eind der maand het verschuldigde schoolgeld is betaald. Maar vader en moeder hebben er groot verdriet van.

Wat heeft Kattalos dan wel mitgespookt? Niet zoveel moois. Thuis heeft hij voor z'n vader huiswerk moeten maken. Op z'n lei moest hij namen schrijven van beroemde mannen, als Maron, een held uit de Griekse Vaderlandse Geschiedenis. Uit domheid — of ondeugendheid — schrijft hij Simon op, waarvoor hij van z'n vertoornde vader een oorvijg in ontvangst heeft te nemen. Met het opzeggen van een versje vlot het evenmin, terwijl zijn oude grootmoeder, die niet eens schrijven en lezen geleerd heeft, het prompt kan. Maar die kwajongen wou niet. In één ding is

latie door Prins Bernhard in 'bedrijf gesteld. Hij deed dit met een draai aan de schakelaar. De binnenkomende loodsboot „Belletrín” verscheen onmiddellijk als een lichtende stip op het scherm.

De nieuwe radar-installatie is de eerste op het vasteland van Europa. Hij staat broederlijk naast de vuurtoren te IJmuiden. Beide steken de zeeschepen een helpende hand toe bij het binnenloodsen.

Bij goed zicht stuurt de zeeman zijn schip aan op de oude trouwe vuurtoren. Bij slecht weer en moeilijk zicht vangt de radar-installatie hem op. En dat kan nog dikwijls moeten, want gemiddeld mist het 1000 uur per jaar te IJmuiden.

hij wel een bolleboos: in het onthouden van vakantie en feestdagen.

Maar hij heeft heel andere dingen in z'n hoofd.

Met bikkels spelen vindt Kattalos kinderachtig. Dat doen meisjes alleen maar. Hij heeft geen vierkante bikkels, maar zeskantige dobbelstenen. De kunst van het dobbelspel, dat

Metrotime is er echter achter gekomen en nu is de maat vol. Nu zal hij naar school. Moeder is onvermurwbaar. Ze sleept Kattalos door de straten naar school en levert hem vanmorgen over in handen van meester Lampriskos.

„Jongens, tilt hem op”, klinkt het strenge bevel van de meester. De ge-

hem zo heet maakt, heeft hij afge-neusd van de grote mannen in de kroeg. Als z'n ouders niet toekijken, zal er nog een boef uit hem groeien. Stiekum heeft hij nu z'n toevlucht gezocht bij z'n grootmoeder, die hem erg verwent, wat nóg wel gebeurt. Overdag haalt hij allerlei kattenkwaad uit, heeft door de straten van Alexandrië geworven, is op het dak geklommen en heeft pannen kapot getrapt.

spannen lichaamsdelen zijn gereed om met de harde karwats, een ossestaart, betrommeld te worden. Kattalos smeekt bij de Muzen, bij meesters baard en bij mevrouw: „Och, sla me als 't u blijft niet met de harde, maar liever met de zachte!” Het baat niet, want de meester kastijdt in opdracht van moeder Metrotime. „Sla hem maar meester, tot de zon is ondergegaan!” De jongen belooft ondertussen z'n leven te beteren. „En nu je

mond maar dicht, anders doe ik je direct het mondslot nog aan!"

Hè, hè, wat een lelijk begin van morgen.

Maar moeder is weer weg. Kattalos als een schaap en de rust teruggekeerd. De lessen kunnen vervolgd worden. Dit verhaal is in 1890 gevonden in het graf van iemand, die in het jaar 13 v. Chr. was gestorven. Het was een bundel gedichten, geschreven door Herondas. Een verhaal, waaruit je veel kunt leren van het Egyptische schoolleven.

Ik geloof dat het onderwijs uit die tijd, 2000 jaar geleden, niet gemakkelijker was, dan wat jullie moeten leren. In ieder geval was het niet zo gezellig.

Het leesonderwijs b.v. begon direct met het aanleren van de namen van de letters van het alfabet: alpha, beta, gamma enz. tot de omega. Al maar opdreunen, uit het hoofd leren. En dan van achteren naar voren. Als al die namen in de hersentjes zijn gestampt, begint het schrijven van de lettervorm. De meester heeft in een tegel keurig een letter ingekrast. De jongens mogen die vorm met 'een griffel nakrassen. Wij zouden zeggen: overtrekken.

Leuke schrijfvoorbeelden, zoals wij ze in klas 2 en 3 hebben gehad? O, nee. Hele tabletten of leien, zoals je wilt, worden vol geschreven met ba, be, bi, bo, bu, ga, ge, gi, go, gu, enz. Dan bab, beb, bib, bob, bub, gag, geg, gig, enz. Later zelfs heel gekke opeenstapelingen van letters, zonder betekenis, als bichthup-tesphlegmodrops. Ten langen leste, na heel lange oefening het schrijven van échte woorden, mét een betekenis. Dat is een feest!

Waar ze op schreven? Heel veel op scherven, die toch in overvloed aanwezig waren. Verder op leien. Dat zijn plankjes met een opstaande rand, waar was tussen gesmeerd kan worden. Zelfs schreef men met inkt op dunne, houten plankjes. Aan de lange kant werden gaatjes angebracht. Hierdoor een ring of een riempje en men had een prachtig houten schrift,

van 8 à 9 plankjes. Ook werd op papyrus geschreven, maar dat was nog al duur materiaal.

SCHOLIER WELKE DOOR ONDERWUZER WORDT GEDICTEERD.
(ILLUSTRATIE NAAR BEELDMOUWNERK)

Langzamerhand werd de leerstof al pittiger. Meester leest een gedicht voor en de kinderen moeten het in eigen woorden weer vertellen voor de klas. Opstellen maken! Gedichten van Homerus lezen en bespreken. Maar ook moest er wel eens.... strafwerk gemaakt worden: zoveel regels schrijven.

Heel moeilijk was het rekenen.

De cijfers 1, 2, 3 enz., zoals wij ze kennen, werden niet gebruikt, maar door letters aangeduid. De eerste 10 letters werden gebruikt voor 1-10, de volgende 8 voor de tientallen 20-90 en de volgende 9 voor de honderdtallen 100-900. Om deze cijferletters te onderscheiden van de gewone letters, werden ze geschreven met een streepje rechts boven a¹ b¹. Stond dit streepje links beneden, dan waren het duizendtallen. Met allerlei hulpmiddelen, als rekenplank, vingers, vingerstand en handstanden, konden de leerlingen weldra hoofdrekennen als de besten onder ons.

Er zijn schoolschriften gevonden

AANBEVOLEN BOEKEN

Wij lezen ditmaal:

J. W. Coughlin: „Jack Dawn en de verdwenen paarden” (232 bladz. f 3.90). Uitgeverij Born, Assen. 2e dr.

Dit spannende en zeer goede verhaal is een vrije bewerking van een jongensboek dat destijds in Amerika is verschenen. Nu, we mogen de heer Schep wel dankbaar zijn dat hij dit fijne boek voor ons heeft naverteld. Wie de jeugdhorspelen van de N. C.R.V. volgt, heeft er al van kunnen genieten en wil het nu stellig ook nog eens lezen. Jack is een dokterszoon, die in zijn vrije tijd zijn zakcenten verdient door kranten te bezorgen. Een doodgewone zaak in Amerika. Maar ook voor een Amerikaanse jongen zijn de avonturen die Jack beleeft, als hij met zijn vrienden naar een zomerkamp in de buurt van Chicago gaat, adembenemend. Al met al van harte aanbevolen, echt een fijn, door en door gezond avonturenboek. Ik heb persoonlijk vaak gekampeerd, maar, neen, zo iets als Jack overkwam, heb ik nooit meegemaakt.

P. Joh. Zonruiter: „Twee jongens op avontuur” (235 bldz., f 3.90). Uitgeverij Born te Assen. Tweede druk.

Allereerst deze opmerking: een veel te alledaagse titel voor dit tintelende boek. Jullie hebben allemaal wel eens een dorpsveldwachter ontmoet of over zulk een dorpsautoriteit gelezen. Nu deze veldwachter reken ik van nu af

aan onder mijn beste vrienden! Een kei van een kerel! Rustig en zo kalm gaat hij zijn gang. Hij rekent duchtig af met boevengespuis en wordt daarin trouw geholpen door zijn schrandere zoon Geert. Hoe het mogelijk is, dat een vader zijn eigen zoon in de cel stopt... ja, dat moet je zelf maar eens lezen. Het zal je niet spijten.

P. Joh. Zonruiter: „Jacht op Don Antonio”. (215 bldz. f 4.90, groot formaat). Uitgeverij Born te Assen.

Wie van een spannend verhaal uit de 80-jarige oorlog houdt, moet dit boek stellig lezen. De hoofdpersoon is een Rotterdamse jongen, Maarten Volkertsz. Als „lansje” van ’n Spaans officier leert hij wat oorlogvoeren is. Op vreemdsoortige wijze komt hij toch terecht bij de Geuzen en wordt een *courier*. Dit baantje van boodschappen overbrengen, vaak door het vijandelijke kamp heen, is vol gevaar. Als Maarten nu ook nog de opdracht krijgt de geheimzinnige Don Antonio op te sporen, beginnen de moeilijkheden eerst recht. Het mooiste ogenblik van Maartens leven is wel als hij de Prins ontmoet. En als je nu ook nog weten wil wie Bamboebini is, het grote opperhoofd van de medicijnmannen van de Afrikaanse negerstam der Hoepalala's... ja, dan moet je zelf aan 't lezen gaan.

v. d. Blink.

met rekenwerk in deze volgorde:
 $6+1=7$, $6+2=8$, enz. Na $6+6=12$ komt $2\times 6=12$. De tafel dus! Of $8+1=9$, $8+8=16$.

In het schrift van een andere leerling sommetjes als: $19\times 55=1045$, $64\times 64=4096$.

Naast de hoofdvakken: lezen, schrijven en rekenen werd veel zorg besteed aan voordragen en zingen.

2000 jaar geleden leerden de kinderen al veel, heel veel zelfs.

Maar in onze scholen gaat het toch heel wat gezelliger toe.

Flers en MASTIEK

De antwoorden uit het vorig nummer komen eerst.

61. Judith en Basmath (Gen. 26:34).
 62. In 1806. Lodewijk Napoleon.
 63. export — import, emigrant — immigrant, egoïst — altruïst.
 64. De erker van de kerk van Lekkkerkerk. 65. Utrecht, Haarlem, Parijs, N.-Amerika (Canadese meren).
 66. De Zuidpunt van Zuid-Amerika.
 67. Schimmen- (poppen)spel, orkest.
 68. Zie ommezijde, Senior = de oudere, Jr. = de jongere, ten aanzien van, Sociëtas Jesu = Jezuiten orde, en anderen. 69. De Engelse Koning George VI. 70. Clovis, Jacoba van Beieren, Johan van Oldenbarneveldt, Jan de Witt, Thorbecke, Dr. H. Colijn.

De nieuwe zijn :

71. Noem 4 beroepen, die beginnen met een d.

72. Noem 4 zelfstandige naamw., die van voren naar achteren en van achteren naar voren gelijk zijn.
 73. Noem de 4 zonen van Aäron.
 74. Aan welke plaatsen denk je, als ik zeg : Kenau S. Hasselaar, Balthasar Gerards, Meindert v. Thienen, Leeghwater ?
 75. Wat moet ik zeggen : Napoleon stierf in Parijs of Napoleon stierf te Parijs ?
 76. De hoofdstad van Albanië is... Van Japan, Iran, Bolivia.
 78. In welke oorlog streed Blücher, Condé ?
 79. Noem 4 gezelschapsspelen.
 80. Wie is de schrijver van Handelingen der Apostelen ?

Ons Werkhoekje

Om de verborgen Europese riviernamen uit de eerste 5 zinnen en de namen van Europese plaatsen uit het 2e vijftal te vinden, heb ik de zinnen uit het vorig nummer weer laten drukken, waarin je ze nu duidelijk dik gedrukt kunt zien staan.

1. Uitgehongerd sprong het roofdier op het fel begeerde vlees toe.
2. Jan, rij naar de apotheek en haal de medicijnen. (Of Aar of Po !)
3. Warm dat het was ! 'k Heb roomijs gehad !
4. Er hing een zware damp over het veld.
5. A.s. Donderdag ben ik jarig.
6. Na 'n korte, hevige brand stortten dak en muren met veel lawaai in.

7. „Lui kereltje dat jij bent !” riep vader uit.
8. Ik neem Menthol bij verkoudheid.
9. Morgen vliegt hij naar de Oost en de volgende week naar Australië.
10. Hij heeft moeite met het dragen van één volle emmer; ik draag er met gemak twee.

Dan heb ik hier zes naamkaartjes, uit welke namen jullie een beroep kunt maken.

C. Histiman

Ds. E. Wart

L. Matarees

A. Arlemon

M. Barkemeule

Ir. C. Maston

Er behoeven geen oplossingen ingezonden te worden.

Een inwoner van Hoenderlo, die op een morgen appels wilde plukken, kreeg toen hij op het punt stond de ladder te bestijgen, tot zijn niet geringe verwondering een appel naar het hoofd geworpen. Hij dacht eerst, dat kwajongens hem dit leverden, maar toen vlak daarna een tweede appel feilloos zijn hoofd trof, begreep de man, dat het gevaar van boven kwam.

Wie schetst de verbazing van de Hoenderlo'er toen hij tussen de takken boven zijn hoofd een grote, zwarte aap, voorzien van een zware

ringbaard, ontdekte, die van de schrik van de mens gebruik maakte, een goed heenkomen te zoeken.

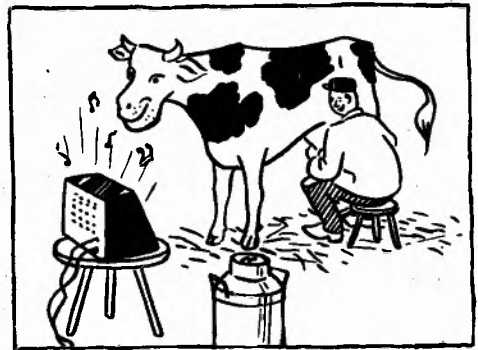
Ook in de Krim, de bosrijke streek tussen Hoenderlo en Ugchelen, werden op verschillende plaatsen apen **gesignaleerd**: een bakker zag er een voor zijn bestelauto dwars de weg oversteken en ook werd een aap waargenomen bij 't padvindsterstroepshuis te Hoenderlo (omgeving Nat.

Park de Hooge Veluwe).

Het betreft hier waarschijnlijk een viertal baardapen, eigendom van een hotelhouder in de omgeving van Apeldoorn, die er dezer dagen in geslaagd zijn te ontvluchten en de wijk te nemen naar de bossen.

***

Een Deense boer uit Falster, legde de vorig jaar radio aan in zijn stallen om de koeien bij het voederen en melken muziek te verschaffen.

De muziek blijkt de dieren goed te hebben gedaan, want zij leverden gemiddeld 266 kilo boter per jaar.

De gemiddelde opbrengst in Denemarken is 155 kilo boter per koe per jaar.

***

In de hoofdstraat van Bad Wimpfen — die een beetje helt — kwam een auto aansuizen en achter het stuur zat een Schotse herdershond.

De eigenaar had zijn wagen **geparkeerd** op een plaats, waar de straat steil afloopt. Hij had zijn hond op de voorbank gelaten en was boodschappen gaan doen. Maar de hond sprong wild in het rond. Hij trapte daarbij de rem los en de wagen begon te rijden. **Geïnteresseerd** keek het dier door de voorruit, naar wat er gebeurde. De auto botste ten slotte tegen een boom en werd zwaar beschadigd.

De hond bleef ongedeerd.

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Jaap Pieters, het zoontje van de dokter, heeft een hekel aan Boele Brands, omdat diens vader maar bezembinder is. Vaak laat hij Boele dat merken. Boele heeft voor Rie, Jaaps vierjarig zusje, een karretje gemaakt. Daar wil hij haar mee verrassen. Bij het schaatsenrijden op de grote veenplas zakken Jaap en Jan Seegers door het ijs. Boele hoort thuis geschreeuw. Hij grist een eind touw uit de schuur, begeeft zich op het ijs en weet de drinkelingen te redden.

VI.

MOEDERTJE.... ACH.

Het wil met Boele niet recht. Al dadelijk de volgende morgen is hij suf en het eten laat hij onaangeroerd. Zo, in een lichte sluimering, verglijdt de morgen. Soms schrikt hij plotseling wakker, als hij in zijn dromen opnieuw het angstig gebeuren op de plas beleeft. Dan staart hij met grote schrikogen de kamer in. Maar als hij het karretje ziet, glimmend groen met een gele bies, dan weet hij het weer. Hij ligt niet in het ijskoude water, maar in de vertrouwde bedsteê. Dicht bij het karretje....

Tegen de middag, als z'n vader vraagt waar hij nu eens echt zin in heeft, blijkt hij nog geen eetlust te hebben. Eten? Neen hoor, helemaal geen trek. 't Liefst een paar teugen water. Brands wordt een weinig ongerust. Zeker, zo'n zwempartij in de winter is geen kleimigheid. Maar meestal loopt het met een sisser af. Een dagje onder de wol en dan gaat het wel weer. Maar Boele.... neen. Zo lusteloos.... en dat ijlen....

's Middags komt de dokter. Deze prijst Boele nogmaals om z'n moedige daad, maar Brands zegt: „Och dokter, ieder andere jongen zou gedaan hebben wat Boele deed”.

Maar dokter Pieters meent van niet. Alleen ware helden zijn tot zoiets in staat. En Boele is zo'n held. En dan te weten dat de andere jongens hem

steeds minachtend hebben bejegend. Zo gaat er een dag voorbij. Maar Boele knapt niet op. Voortdurend ligt hij te ijlen en te woelen in bed. Het is voor Brands dan ook een opluchting als de dokter komt. Juist ligt Boele te ijlen.

„Dokter”, zegt Brands, „dokter, zou het verkeerd....”

Dokter Pieters schudt het hoofd en kijkt naar Boele. Hij luistert naar de wartaal, die Boele spreekt.

„Wat heeft die jongen het toch druk”, zegt hij even later.

„Stil eens....”

.....„Je krijgt het hoor. Je krijgt het vast. Heb je het horloge nog...? daar was je al zo blij mee.... Maar het karretje.... Mooi groen met een gele bies.... Voor jou Rie.... ja”.

Dokter Pieters kijkt Brands eens aan.

„Ja dokter”, zegt deze, „dat gaat de hele morgen al. Steeds maar dromen over het mooie karretje, dat hij voor Rie gemaakt heeft”.

„Arme jongen”, zegt de dokter.

„Kijk, hier staat het”, wijst Brands.

„Heel wat avonden heeft hij er aan zitten prutsen. Het is voor uw dochtertje; voor Rie. Hij had het haar zelf graag willen brengen. Hij houdt zoveel van uw dochtertje.... O, zo veel”.

„Man”, zegt de dokter en hij kijkt plotseling naar buiten, „ik weet er alles van; ik.... neen, ik wist niet, dat het zo was. M'n Jaap, m'n jongen heeft niets verzwegen. En mijn vrouw.... Boele, jongen, beste jongen, wat moet het jou pijn gedaan hebben....”

Aandachtig bekijkt de dokter het karretje en dan: „Word eens wakker, Boele! We zullen je even bedokteren”.

Boele opent de ogen. Dan begint het onderzoek. Als de dokter ver-

trekt zegt hij: „Ik geloof toch Brands, dat het ergste voorbij is. Er was zoveel, dat hij kreeg te verduren. De spanning is te groot geweest en nu is de snaar gesprongen. Maak je maar niet ongerust, Brands”.

Spoedig zit dokter Pieters weer achter het stuurrad. Hij rijdt kalm de weg op naar het dorp. Hij denkt aan Boele; aan Rie en aan het karretje. Ineens speelt een glimlach over zijn gezicht. Ja, ja, dat moet gebeuren. Vandaag nog. Wat zal die Boele raar opkijken. Dokter Pieters knikt; de as rolt uit zijn pijp. Ja, dat doet hij.

Bij de molen rijdt hij meester Holwerda achterop. De meester kijkt om en wenkt. Dokter Pieters stopt.

„Een patiënt?“, vraagt de dokter.

„Nee dokter, maar ik hoorde vandaag iets over het ongeval op de veenplas. Hoe is dat afgelopen? Heeft Boele.... Och, ik geloof er niets van, maar er wordt verteld, dat Boele met opzet een bijt in 't ijs gehakt zou hebben. Men praat zoveel, dat je het rechte niet gewaar wordt. Praatjes natuurlijk, dat van Boele, maar....”

„Stap in, meester. Ik breng je even thuis. Binnen brandt de kachel. Boele.... Man, dat is een kerel! Een held! Al die praatjes van Jan Pu-

blik, laster! Om er misselijk van te worden. Boele dit en Boele dat. Natuurlijk, die zal nu ook wel weer zo'n minne streek hebben uitgehaald. Schandalig, je zou ze!”

In de warme kamer hoort meester Holwerda de geschiedenis van Boele en het gebeurde op de grote veenplas. Alles zoals Jaap het had opgebicht. Meester Holwerda trekt intussen hard aan z'n sigaar, die niet eens uit wil gaan. Dan zegt hij: „Dat was een heel verhaal, dokter. Droevig aan de ene kant, maar toch ook weer mooi. Ik ben er trots op zo'n leerling te hebben en ik zal de jongens dadelijk vertellen, dat Boele, die ze anders links lieten liggen, een held is; een kerel!”

Dokter Pieters knikt en zegt: „Daar heeft hij recht op; het moet”.

„Ik wist”, vervolgt de meester, „dat Boele 't moeilijk had, dokter. Moeilijk en eenzaam. Maar ik zal trachten wat vrolijkheid in zijn leven te brengen”.

„Doe dat, meester. Je staat niet alleen in dat opzicht”.

Als de dokter thuis komt, vindt hij Jaap op de divan liggen. „Zo Jaap, dat gaat aardig goed, hè?”

„Ja vader en hoe is 't met Boele?”

„Stil Jaap, nou niet eerst over Boele praten, straks. Gisteren en vanmorgen nog heb ik niet over jou gedrag willen praten. Maar nu je zo monter op de divan ligt, kan ik het niet laten. Onvoorzichtig ben je geweest, dom en onvoorzichtig. Je bent maar zo in een opwelling naar de veenplas getrokken. Wie haalt er nu zo iets dols in z'n hoofd? Enfin, het is gebeurd en je bent er gevoelig voor gestraft. Maar.... 't had nog erger gekund. Je was zeker verdronken, als Boele niet op je hulpgeschreeuw was komen aansnellen. Jongen, ik moet er niet aan denken. God heeft je wonderlijk bewaard en als redder stuurde hij Boele. Hoor je, Jaap, Boele! Boele hè, och dat was maar zo'n heikneuter. En een beetje vreemd misschien. Nee jongen, je hebt je lelijk vergist en alle jongens met je, behalve.... Klaas de Koning

(Wordt vervolgd).

KERSTUITGAVE

En zij kwamen met haast, en vonden Maria en Jozef, en het kindeken

ONZE EIGEN KRANT

Zo'n onbeduidend mannetje

„Niet zo wild, jongelui. Eén voor één instappen alsjeblieft!”

„Hè, hè, goeie avond Lammers, de laatste keer van 't jaar. We hebben vakantie”.

De conducteur van de busdienst keek lachend toe, hoe de vier Lyceumscholiers naar hun plaats duikelden en hun tassen in het net smeten.

„Na gedane arbeid is 't goed rusten, kinders. Neen laat je abonnementen maar zitten. Ik ken jullie zo langzaam aan wel. Houdt liever die lange stelten bij je. Daar hebben we 't station en dan loopt de bus vol.”

Lammers begon te helpen bij het instappen van passagiers en de vier vaste busklantjes schurkten genoeglijk bijeen. Do Zweers met Rie Bruins samen op een bankje en tegenover hen Bas Zweers en Theo Laan.

Vacantie! De rapporten waren niet aan de kwaide kant en Kerstmis in zicht. Allemaal heerlijke dingen.

„Wat gaan jullie vanavond doen?” informeerde Rie, een overgebleven bo-terham wegwerkend.

„Ik ga niksen,” zei Do. „Niksen en lezen.”

„En morgen?”

„Weer niksen en lezen.”

„Dat zou je gaan vervelen, meisje”.

„Nou ja, moeder een beetje helpen, als ze heerlijke dingen maakt in de keuken.”

Rie schoof haar arm door die van haar vriendinnetje.

„Hè Do, laten we morgen bij elkaar komen. Net als de vorige keer in dat pakhuis van jullie met al die grote verhuyswagens.”

„Nou zeg, lekker koud,” lachte Do. „Als je anders niets weet.”

„We hebben toen gepingpong, weet je wel? En we hadden zo heerlijk de ruimte. Ik heb nog een pak noga ook.”

„Dan gaan we pingpongen, hoor,” zei Bas. „Voor zoetigheid doen we alles, hè Do?”

„Maar niet te vroeg komen, hoor lui. We slapen eerst uit tot minstens tien uur.”

Terwijl de bus zijn weg zocht van het ene provinciestedje naar het andere, leunde Do nu stil en behaaglijk in haar hoekje en keek naar buiten.

Iedere morgen en avond een half uur bussen, omdat er in hun stadje geen Christelijk Lyceum was. Ze hadden er nu de eerste drie maanden weer opzitten. Ze werden altijd beklagd, omdat ze zo vroeg op moesten en toch was het leuk zo met hun viertjes.

Hu, wat was 't donker buiten. Een vochtige kou en De Bilt voorspelde al drie dagen vorst.

„Wij zijn er, Do. Tot morgen hoor.”

Rie en Theo stapten uit en zwenkten de tuin in van het grote doktershuis. Do zag mevrouw Bruins zitten

---

„ONZE EIGEN KRANT”

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN
DER CHR. SCHOLEN

VERSCHIJNT
DE DERDE VRIJDAG VAN
ELKE MAAND

Redactie:

L. Meijer, H.d.S., Bedum
J. Bulthuis, H.d.S., Ten Post
Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen

Administratie:

„Drukkerij de Vries”, Siddeburen,
Telefoon no. 40 — Giro 139559

Abonnementsprijs 95 ct per half jaar.

---

onder het licht van de schemerlamp. Zo zou Moeder hen ook wachten. Met koekjes en thee. Die lieve schat verzond altijd heerlijke dingen.

„Hé droomster, we zijn er,” plaagde Bas, zijn zusje een hardhandige duw gevend.

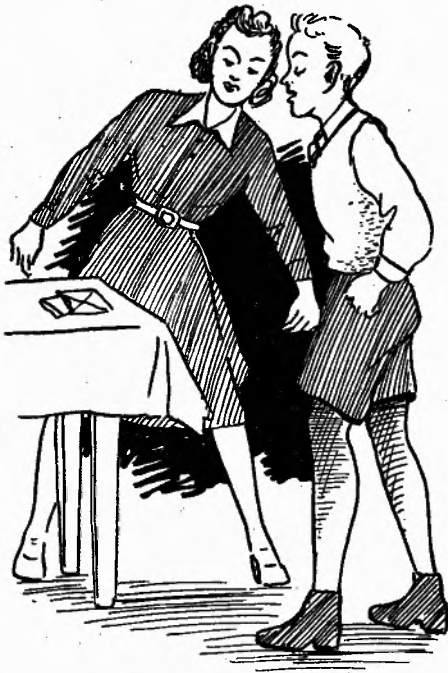
Na een vrolijke groet aan Lammers wipten de kinderen de bus uit. Twee straten door en ze waren ook thuis.

„Alle lampen branden en Moeder is er niet,” zei Do wat teleurgesteld.

Moeder kwam pas, toen ze hun natte kleren al aan het meisje gegeven hadden.

„Hallo jongens, weer thuis? Heeft Reintje jullie al verteld wat een onverwachte verrassing er gekomen is? Opa komt morgenochtend en daarom ben ik nog zo druk. Hier, lees de brief maar. Ik ga me even wat opknappen.”

Een onverwachte verrassing! Do en Bas keken elkaar aan. Do haalde on-

opgemerkt haar neus op en Bas stak zijn lip wat naar voren. De brief lieten ze liggen.

Opa Zweers kwam dus met Kerstmis! Dat betekende voor Do, dat ze naar een zolderkamertje kon verkas-

sen, haar heerlijke opklapbed uit. En als 't nou voor een gezellige grootvader was. Zo een met spierwit haar en een gouden bril, zoals Rie er een had.

Maar deze Opa was maar een nietig mannetje. Hij had een stijve arm en morste altijd, omdat hij wat beefde. En overal vond je altijd tabak als hij er was.

Bas had ook zijn bezwaren. Dat kon je wel aan zijn gezicht zien. Morgenochtend mee om Opa te halen.

„Zeg Do, we bellen Rie en Theo voor morgen maar af.”

„Natuurlijk, 't is ook geen mannetje om mee voor de dag te komen.”

Bas haalde de schouders op. Daar keken meisjes altijd naar. Maar hij moest toegeven, dat je aan Opa niet veel had. Dat hij nou ook uitgezocht op Kerstmis moest komen. Dan was het juist zo leuk om met z'n viertjes te zijn.

„Ziezo kinders, daar ben ik weer. Vader is ook al thuis. Jammer, dat hij morgen nog helemaal naar Den Haag moet.”

„Heeft Vader een verhuizing?” vroeg Do en ze keek naar Bas. „Zullen we meegaan?” gebaarde ze.

Bas, zonder haar te antwoorden, zei hardop: „Zouden we mee mogen rijden, Moe?”

„Hè bah kinders, wat hebben jullie daar nu aan. Heel de dag in die druilerige koude nattigheid!”

„Laat hen maar meegaan,” zei Vader, die handen wrijvend binnenkwam. „Er zijn altijd handen tekort.”

„Ja zeker, wij gaan Den Haag bekijken, terwijl u de verhuizing regelt,” zei Do. „We hebben hard genoeg geploeterd.”

„Maar dan kunnen jullie Opa niet afhalen,” zei Moeder argeloos.

Do voelde zich wel wat beschaamd over haar bedrog. Ja, dat was nu juist hun bedoeling: niet over straat te moeten kruipen met dat boerige mannetje, dat nooit in een taxi wilde. In ieder geval Vader en Moeder niet laten merken, waar de schoen wrong. Moeder had toch al eens gezegd, dat ze hartelijker voor Opa moesten zijn.

„k Ga maar vroeg naar bed,” zei

Do, „dan kan ik tenminste vanavond nog een beetje lezen in bed.”

„Geen sprake van, jongedochter,” zei Moeder. „De bedden zijn al verschoond. Morgen hebben we daar geen tijd meer voor.”

Nu liet Do heel erg merken, dat ze uit haar humeur was.

„Hè, waarom moest dat nou?” zei ze boos. „Dat Opa ook net met de feestdagen komt.”

Moeder wierp vlug een blik op Vader. Gelukkig zat die zo in zijn krant verdiept, dat hij niets gehoord had.

„Je bent een onhartelijk kind, Do. Is het zo erg, dat je iets op moet offeren voor die oude man?”

Bas glipte weg en toen Do hem hoorde telefoneren, begreep ze dat hij Theo en Rie afzei.

Morgen met de verhuisauto mee. Van twee kwaden had ze 't beste maar moeten kiezen. Toen ze naar boven ging, liep Bas haar nog even na op haar kamertje.

„Je moet niet zo laten merken, dat je 't land hebt. Dat is niet leuk voor Moeder en nog minder voor Vader. Opa blijft maar een week en die is gauw genoeg om.”

„Maar we hebben niets aan onze Kerst,” zei Do nog eens.

„Onze Kerst is verknoeid, daar heb je gelijk in. Het is natuurlijk alles Opa, dat de klok zal slaan.”

„En de radio mag niet hard aan. Wie kreeg je bij Bruins aan de telefoon?”

„Rie, en ze deed zo uitgelaten over onze logé. Ze zei, dat ze best kon begrijpen, dat je opa in de eerste plaats kwam.”

„Ja, als je zo'n grootvader had als zij,” schamperde Do.

„k Heb maar niet gezegd, dat we hem morgen piepten. Wat niet weet, dat niet deert.”

„En verdwijn nu naar je eigen kamer,” commandeerde Do, „want morgen om zeven uur starten we. De wagen staat al geladen klaar.”

Toen Moeder nog even naar Do's kamertje kwam, vond ze haar dochtertje slapend. Hoofdschuddend stond

zij bij het bed.

„Als je morgenavond terugkomt, meiske,” mompelde ze zachtjes, „moet ik eens met je praten. Met jou en met Bas. Een Kerstpreekje vooraf zal jullie geen kwaad doen.”

Bas en Do zaten nog wat slaperig in de huiskamer, waar Moeder voor hen op de punt van de tafel gedekt had. Vader was al in de garage en Moeder liep nog rond in haar peignoir.

Do's boze bui was afgezakt. Toen Moeder een kopje thee met veel suiker naast haar bordje plantte, wreef ze haar hoofd als een verwende poes tegen Moeders arm en zei: „Moest u voor ons nou zo erg vroeg op, Moeder?”

„Er is nog een vader ook, die zijn ontbijt moest hebben. En vergeet niet, dat Opa al vroeg komt.”

Do hief haar handen in de lucht en plaagde: „O ja, dat is waar ook. Alles draait nu om Opa.”

Maar toen verdween de lach op moeders gezicht.

„Kinderen,” zei ze opeens ernstig, „Opa is oud; vergeet niet dat jullie ook eens oud zullen zijn. Je kent het verhaal van het houten napje, hè?”

Bas knikte. Ze hadden het op school pas nog moeten vertalen van 't Frans in het Hollands. Het ging over een oude opa, die bij zijn kinderen in huis moest wonen en toen naar de zolder verdreven werd, omdat hij zo morste en knoeide onder het eten. De vader, die zelf al kinderen had, sneed een houten napje voor Opa en één van de kleinkinderen probeerde op zijn beurt een napje te snijden. Toen de vader vroeg waarom hij dat deed, zei het zontje: „Dat is voor u later, als u oud geworden bent en ook zo beeft als Opa nu.”

„Nou en of ik het ken. Ik had even tien fouten in die vertaling,” zei Do luchtig.

„Had het je anders niets te zeggen, Do?”

Do sprong op en knuffelde haar moeder.

„Nee, want wij hebben Opa niet

naar de zolder verdreven en hij eet niet uit een houten napje en . . .”

„Jullie weet heel goed, wat ik bedoel kinderen,” zei Moeder.

„Maar Do heeft gelijk, Moeder. Alles draait hier om Opa,” zei Bas. „En Opa komt eerlijk niets te kort. Maar nu moeten we weg. De auto is al uit de garage gereden.”

„Eerst danken,” maande Moeder.

De kinderen ploften weer even aan tafel neer en Moeder keek hoofdschuddend toe. Even danken, even Kerstfeest vieren, maar dat had niets te maken met liefde tot de Heiland.

„Here Jezus, leer hun wat Kerstfeest betekent,” bad zij, toen ze hen nakeek.

Bas en Do zaten ondertussen al in de auto. Ze hadden zelf een plaatsje in de cabine gevonden, maar Vader verdreef hen daaruit.

„De chauffeur heeft twee fauteuils

uit de inboedel voor jullie klaar gezet in de wagen. Kruip daar maar lekker in.” — „Dan zien we niks.”

„Wij zien de eerste uren ook niets,” zei Vader. „Als 't lichter wordt, mogen jullie in de cabine.”

„We zitten hier als een oud paar-tje,” lachte Do. „Ik geloof, dat ik maar ga slapen.”

„Dat zal je niet lukken, veel te veel lawaai.”

Zo reden ze, wat pratend en soesend

en ze hadden zeker al een paar uur gereden, toen de auto stopte.

„Zijn we er al?”

„Zou je willen. We zijn halfweg. Hier drinken we eerst koffie.”

In een klein cafeetje bliezen ze even uit. Buiten was het nu niet meer donker, maar de lucht was bedekt met wolken, waaruit een miezige regen druilde.

Terwijl de vrouw koffie klaar maakte, praatte de baas uit het koffiehuis wat met zijn klanten. Hij keek door de ruiten eens naar buiten en gooide een paar blokken hout op de snorrende kachel.

„Ongezond weer, mijnheer. Koud en nat en 't is niet te hopen, dat de radio gelijk krijgt, want dan konden er wel eens brokken komen.”

„Wat zegt het weerbericht dan?” vroeg Vader ongerust.

„Tegen de avond en in de nacht vorst en gladder wegen.”

Vader fronste het voorhoofd en gunde zich bijna geen tijd meer om op de koffie te wachten.

„De Bilt voorspelt al een week vorst,” schamperde de chauffeur.

„We zullen het zekere voor 't onzekere nemen en werken maar vlug af.”

Ja, toen de zaken zo stonden, kropen Do en Bas maar weer in hun fauteuils. Licht was er niet veel, maar ze zaten in ieder geval warm en de tocht zou nu toch ook niet zo lang meer duren.

De klok sloeg tien, toen ze stopten en hun donkere plaatsen mochten verlaten. De deur van het huis, waar de meubels zijn moesten, stond open. Een knecht, die mee zou helpen verhuizen, stond te wachten.

„Ha,” riep hij, „nog twee werkkrachten zie ik. Wat zullen we hen laten dragen. De piano of 't buffet?”

„Ze moeten maar maken, dat ze ons niet voor 'de voeten lopen,” zei Vader. „Jongens, gaan jullie de stad maar eens bekijken. Je eet je brood op in een lunchroom. Hier heb je geld voor een kop chocolademelk. Om drie uur kom je maar weer eens poolshoogte nemen.”

Eerst was 't wel leuk zo saampjes door een vreemde stad te slenteren. 't Weer was nog wel miezerig, maar 't regende niet meer en ze hadden heerlijk warme jassen aan.

De winketalages waren zo mooi gemaakt. Eén magazijn had voor iedere etalage een sprookje uitgebeeld. Roodkapje met de wolf en Sneeuw- witje. En o, kijk eens, het huisje van Hans en Grietje. Net of het echt van koek en suiker was. Alles was versierd met rood papier en hulst en kerstklokken waren rijkelijk in de etalages aangebracht.

Bas en Do waren toch blij, dat het twaalf uur was.

„We gaan gezellig in dat grote warenhuis zitten,” zei Do. „We mogen dan met de lift naar boven.”

O wee, toen ze hun kop chocola hadden gekregen en hun boterhammen te voorschijn haalden, zei een kittig serveerstertje, dat ze hier geen meegebracht brood op mochten eten.

Boos borgen ze hun pakjes maar weer weg en dronken hun kopjes leeg.

„Zullen we naar Vader teruggaan?” stelde Bas voor. „We zijn nu wel uitgekeken en 't begint ook weer te regenen”.

Flug liepen ze terug naar het huis, waar Vader aan 't werk was. De auto was nog lang niet leeg.

„Komen jullie maar hier, kinders,” zei een vriendelijke dienstbode, die in opdracht van haar mevrouw voor de verhuizers moest zorgen. „Hier in dit kamertje is het warm en het speelgoed van de jonheer is er neergezet. Je hebt nog wat te kijken ook. Ik zal wat warme melk voor jullie halen.”

„Nou, nou, die jonheer heeft heel wat meer speelgoed dan ik,” zei Bas. „Kijk eens, Do, een tunnel en een station en een brug. En in die dozen zit natuurlijk een trein. Hè, wat zou ik graag zo'n spoorweginstallatie compleet hebben. Vader vond hem voor mij altijd te duur.”

De dienstbode, die binnenkwam en Bas' woorden hoorde, zei: „Eigenlijk kan Karels vader ook zulk duur speelgoed niet betalen, maar Karel moet

altijd liggen. Daarom heeft hij het gekregen. Je zou zeker niet willen ruilen, hè?”

Bas beet zich op de lip. Daar was hij nou zo jaloers geweest op die onbekende jongen.

„Hier heb je hem,” zei het vriendelijke meisje en haalde een portret te voorschijn.

Bas en Do zagen een vriendelijk smal gezicht. De jongen was in bed gefotografeerd.

„O, hij is zo lief; bij al zijn pijn toch altijd nog een woord voor anderen, die het moeilijk hebben.”

Bas tipte de laatste kruimels van zijn meegebrachte brood en dacht: „Zie je, dat kon dus ook. Ziek zijn en altijd moeten liggen als je jong was. En als je gezond was, dacht je nooit aan die dingen.”

De verhuizing liep lang zo vlot niet als Vader gedacht had en 't was al in de avond, toen de auto weer kon vertrekken. Bas en Do zaten nu lang zo gemakkelijk niet. De fauteuils waren verdwenen en ze hadden een plaatsje moeten zoeken op wat zakken en dekens, die Vader uitgespreid had. Vader trok een zorgelijk gezicht.

„Laten we hopen, dat we overkomen, voor het glad wordt op de weg. De Bilt kon nu wel eens gelijk krijgen. Er zit vorst in de lucht.”

Och, binnen in de wagen merkten Do en Bas niet veel van het weer. 't Was een beetje koud, maar ze reden heerlijk. Maar toen begon de auto langzamer te rijden. Telkens sloegen de remmen aan en de chauffeur remde één keer zo hard, dat ze over de vloer van de auto rolden.

Toen stond de auto stil en Vader deed de deuren open.

„De weg is spiegelglad, jongens. We kunnen niet verder.”

„We kunnen hier toch niet blijven staan?” vroeg Do, terwijl ze opsprong.

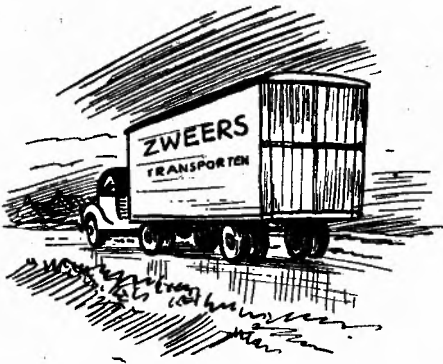
„Nee, nee, we rijden langzaam naar het eerstvolgende dorp. Daar moeten we een telefoon te pakken zien te krijgen om Moeder en Opa gerust te stellen. 't Kan wel morgen worden, eer we thuis zijn. We moeten haast stapvoets rijden.”

„Bah,” zei Bas, „en dan te denken, dat we vanavond al een voorproefje zouden krijgen van het Kerstmaal. Kippensoep en rijst met krenten. Ik heb in de keuken gekeken, de krenten stonden al in de week.”

„Er kan nog meer bij,” zei Do. „Dat valt dus ook weer in duigen. Deze Kerstmis is lang zo fijn niet als anders.”

„Uitstappen, kinderen. 't Is te gevaarlijk om te blijven zitten. De auto moet hier een heuveltje af. Hij kan doorglijden en in het water langs de weg terecht komen.”

Maar de wagen gleed niet door en de chauffeur stopte vlak voor een

boerderij, die aan de rivier gebouwd was. Vader liep het erf op en kwam terug met een boer, die een stallantaarn droeg.

„We mogen hier even uitblazen.”

„Zeker, zeker,” riep de boer. „'t Is binnen warm en de koffie pruttelt. Een telefoon heb ik niet, maar die vind je in een winkel hier vlak bij.”

Ze liepen achter de boer aan over de deel en kwamen zo in een grote ouderwetse boerenkamer, waar het vuur nog in een open haard vlamde.

„Zet oe daal,” zei de boerin, stoelen aanschuivend. „Met hoeveule bint jullie? Met z'n veere? 't Is de meuite.”

't Was maar een grapje, dat dialect, want ze praatte verder in gewoon Nederlands. De boer liep even mee om Vader de weg te wijzen naar de winkel, waar hij zou kunnen telefoneren. Glibberend en glijdend moesten ze hun weg zoeken.

Toen ze terugkwamen, was de boer zo opgetogen, dat zijn vrouw lachend vroeg, of hij soms een erfenis gekregen had.

„Nee vrouwe, nog iets veel mooiers. Weet je, wie we hier hebben? Een zoon van Zweers!”

„Zweers.... Zweers?” herhaalde de vrouw. „Zweers, de vroegere veerman?”

De boerin sloeg de handen ineen.

„U hebt nooit verteld, dat u hier vroeger gewoond hebt, Vader.”

„Dat heb ik ook niet, jongen. Ik ben geboren, toen mijn Vader hier al weggetrokken was, omdat hij zijn arm gebroken had. Hij was gedeeltelijk invalide geworden, omdat die arm toen verkeerd gezet was.”

De boer klopte zijn pijp uit en zei: „Verkeerd gezet? Neen man, dan heeft je vader je verkeerd ingelicht. Je kent toch het verhaal wel van die vreselijke nacht?”

Zweers schudde verlegen het hoofd. „Vader wilde er nooit over spreken,” zei hij.

„Net wat voor Jochem Zweers,” knikte de boer. „Vanavond zal ik je

het verhaal vertellen van A tot Z."

Maar de boerin wilde eerst weten, of de reizigers al een slaappleats hadden voor de nacht.

„We kruipen wel in de verhuiswagens, dan kunnen we gelijk vertrekken als de wegen weer berijdbaar zijn."

„Niets er van," zei de boer. „Het mansvolk gaat in 't hooi en 't deernstje kan een bedstede krijgen."

Het kostte niet veel moeite Vader over te halen hun nachtverblijf in de boerderij te nemen. Hij en de chauffeur waren ook zo moe van de verhuizing.

Do en Bas vonden het een leuk avontuur. Na de koffie kwam er brood op tafel en daarna de gruttenbrij. Terwijl de boerin in de pap roerde en de meid de tafel dekte, moest Vader vertellen hoe het gegaan was met zijn vader Jochem Zweers, nadat deze van het dorp vertrokken was.

Hij vertelde, dat ze een kruidenierswinkel gehad hadden in Deventer en dat de zaak zo goed gegaan was, dat zijn vader hem had kunnen helpen om medevennoot te worden in deze transportzaak.

De boer knikte. „Zoek eerst het Koninkrijk der Hemelen en Zijne Gerechtigheid," zei hij, „en al deze dingen zullen u toegeworpen worden."

Toen ze allemaal rondom het vuur zaten, kwam de boer met zijn verhaal.

„Vroeger was er hier geen brug. Een flinke roeiboot had de enige verbinding gevormd tussen de twee oevers. Moest iemand overgezet worden, dan werd er een bel geluid.

Aan de overkant van het veer had het huis gestaan van baron van We-

renburg. Er was een vete ontstaan tussen de baron en de veerman. Waarom, weet niemand. Vermoedelijk had Opa, die een vroom man was, de baron eens de les gelezen, toen hij te veel gedronken had. De baron was n.l. 'n losbandig heerschap en Jochem Zweers was geen man om te zwijgen, als hij zag dat iemand een zondig leven leidde.

De baron sarde de veerman waar hij maar kon. Hij liet Jochem bij nacht en ontij oversteken en als hij zijn warme plaatsje bij de snorrende kachel verlaten had en met de roeiboot aankwam, riep de onverlaat dat hij zich toch maar bedacht had en terug ging naar huis.

Jochem droeg de haat van de baron met een oneindig geduld.

En toen kwam die winteravond tussen Kerst en Nieuwjaar. 't Was toen al net als nu. Geen spoor van winter eerst en toen een plotseling invallende vorst.

„Maar de vorst viel vroeger in, man," zei de boerin, „en veel strenger."

„Jawel, het duurde geen week of de rivier zat vol drijfijis. De veerboot moest uit het water gehaald worden.

En toen gebeurde het, dat het zoonstje van de baron gevaarlijk ziek werd. Crouphoest noemden ze toen de kinderziekte, die veel voorkwam en altijd dodelijk was, als de dokter niet onmiddellijk ingreep.

Hoe de dokter bericht kreeg, dat hij moest komen, weet ik niet meer. 't Is al lang geleden en ik was nog maar een kleine jongen. Ik kreeg het verhaal later van mijn vader. Wel weet ik, dat de dokter overgezet moest

worden en dat Jochem Zweers tegen de wil van de dorpelingen de dokter over het veer zette. 't Werd een vreselijke tocht.

Toen ze halfweg waren, kantelde er een ijsschots tegen het bootje en brak Jochem zijn arm. Zonder een klap te geven, werkte hij door. Met één arm? Heeft hij de andere arm nog kunnen gebruiken? Ik weet het niet. In ieder geval was de gekwetste arm zo geforceerd, dat hij niet meer goed gezet kon worden. Jochem heeft zwaar ziek gelegen in het huis van de baron."

„En dat jongetje?" vroeg Do.

„Het kind is gered en toen de baron vroeg, waarom hij zijn vijandschap beloond had met liefde, moet Jochem gezegd hebben: „We hadden juist het Kerstfeest gevierd. Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eigen Zoon gegeven heeft en zou ik dan mijn arme zondige leven niet in de waagschaal stellen?"

Wanneer het misgegaan was, had ik de Hemel binnen mogen gaan, omdat die Zoon op aarde gekomen was, ook voor mij. Een leven van eeuwige heerlijkheid. Het zou een goede ruil zijn geweest."

Bas zag, dat zijn vader een traan wegwiste. Dus dat was de reden, dat zijn vader geen veerman meer kon zijn en hij hier wegtrok.

„De baron werd van die dag af een ander mens," vervolgde de boer. „Hij wilde Jochem geld geven om een zaak te beginnen, maar Jochem wilde dat geld alleen lenen van anderen. „Het zou zijn, alsof ik op de geldbuidel van de baron gespeculeerd had," moet hij gezegd hebben."

Toen het verhaal uit was, bleef het doodstil. Vader was te ontroerd om veel te praten en Bas en Do hadden genoeg om over te denken. Dus dat was de grootvader, over wie ze zo schamper gedaan hadden. Dat mannetje, dat tabak morste en bij wie in hun ogen zo weinig zat.

Hij was een held geweest en had zijn leven gewaagd voor zijn vijand, uit liefde voor zijn naaste.

De boer wilde vroeg naar bed en niemand had er wat op tegen. Moe

en slaperig van al het vreemde, dat ze die dag beleefd hadden, legden ze zich ter ruste. Bas sliep bij Vader en de chauffeur in 't hooi. Waarom ook niet? Met zo'n grootvader moest je maar niet bang zijn voor een muisje.

Do lag in de donkere bedstede, gehuld in een nachtjak van de boerin. Die was haar veel te groot en de mouwen reikten tot aan haar knieën.

Ze dacht niet alleen aan Opa's heldendaad. Ze dacht er aan, dat ze zelf helemaal niet gedacht had aan de betekenis van Kerstmis. Kerstmis was voor hen een feest van lekker eten en drinken en gezelligheid.

Wat had Opa gezegd? Dat hij het feest had gevierd van Gods liefde tot de mensen.

„Vergeef me, Here Jezus, dat ik eigenlijk helemaal niet aan U heb gedacht," bad ze.

Wie alleen maar een feest van lekker eten en drinken viert, beleeft het Kerstfeest niet.

't Was nog maar acht uur, toen ze de volgende morgen alweer in de wagen zaten. De wegen waren niet meer glad. In een papier kregen ze een grote metworst mee. Een metworst voor Jochem Zweers, hun grootvader, wiens naam, na bijna vijftig jaar, hier nog genoemd werd.

Bas en Do zeiden niet veel tegen elkaar. Schaamden ze zich?

Ja, ze schaamden zich en ze praatten maar liever niet meer over Opa.

Neen, ze praatten niet over hem, maar toen ze thuis kwamen? Toen vlogen ze naar boven en omhelsden hun grootvader nog vóór hun moeder.

„Heb je nu ooit," dacht Moeder. „Ik geloof, dat ze helemaal geen preekje van me meer nodig hebben."

En toch was Opa nog hetzelfde mannetje, dat morste en met zijn handen beefde en maar stil in een hoekje zat.

Maar toen zijn kleinkinderen zo har-

Een avondwandeling door de winkelstraten van onze grote steden en dorpen is in deze donkere dagen voor Kerstmis voor velen een genot. Veel jongens en meisjes, die anders 's avonds beslist in huis moeten blijven, mogen nu een enkel keertje met vader en moeder mee om al de heerlijkheden te zien, die in de winkel-étalages liggen uitgespreid. Stralende lichtbundels, hier en daar getemperd door rood vloeiend papier; brandende kaarsjes en keurig versierde dennebomen lokken kijkers en kopers. De gehele wereld maakt zich immers op om Kerstfeest te gaan vieren, ieder op zijn eigen manier. Alleen heb ik ook gelezen, dat op de dag van het Kerstfeest in een der landen achter het IJzeren Gordijn de verjaardag van Stalin zal worden gevierd. Vreselijk!

Hoe zal het gaan met de kerstdagen op het strijdtoneel in Korea? Zullen

de wapens dan misschien blijven rusten? Vele jaren geleden is het wel eens gebeurd, dat de vijandelijke troepen, die in oorlog tegenover elkaar lagen, in de kerstmacht geen schot hebben gelost. Ja, we voelen de schrijnende tegenstelling, die er is tussen het Kerstfeest, het feest van de Vrede, en de oorlog.

Over de gehele wereld, in alle landen, wordt het Kerstfeest gevierd. Hoe komt het toch, dat deze Christelijke feestdag door de gehele mensheid zo algemeen wordt gevierd? Is het misschien de gedachte van een Kind in de kribbe, die zo helder spreekt tot de verbeelding van alle mensen? Het Kerstfeest neemt een veel grotere plaats in in de wereld dan het Paasfeest of het Pinksterfeest! Kunnen de mensen het misschien niet goed begrijpen, wat er met Pasen en Pinksteren gebeurd is en kunnen zij

telijk voor hem waren, kwam hij langzamerhand los met zijn verhalen.

Fijne gezellige verhalen van toen hij nog jong en sterk was.

Over één ding wilde hij echter niet praten, over de gevaarlijke tocht na het Kerstfeest.

„Mensen willen wel eens overdrijven,” zei hij, toen Bas er hem rond-uit naar vroeg.

Het werd een gezegend Kerstfeest. Opa las het Kerstevangelie. Hij las het langzaam en stutelig, maar zijn kleinkinderen dachten er voor het eerst aan, hoe rijk ze waren door het Kerstfeest.

Rijk omdat God Zijn Zoon aan de wereld geschonken had. Die les had dat oude onaanzienlijke Opaatje hun geleerd.

Mevr. Jongejan-De Groot.

dat met het Kerstfeest wel? Je weet wel, hoe gemakkelijk ook onze jongens en meisjes van de Christelijke school deze feestdagen nog kunnen verwarren. Hoe het zij, rondom het Kerstfeest zijn er in alle landen een aantal gebruiken ingeburgerd, waarvan ik in dit stukje iets wil vertellen.

Laten we eens enkele eenvoudige dingen opnoemen. Waarom brandt op

zoveel plaatsen de kerstboom? Hoe komt het, dat men, vooral in Duitsland, elkaar met Kerstfeest geschenken geeft? Waarom wordt er nog op enkele plaatsen in het Oosten van ons land op een hoorn geblazen of de klokken geluid?

We noemen hier nog maar een drietal gebruiken, maar volgens hen, die in de oude geschriften en de archieven pluizen, zijn er misschien wel een honderdtal gewoonten, die met het heerlijke feit van het Kerstfeest niets te maken hebben, maar die toch blijven voortleven in sommige delen van de wereld. En nu vinden we het helemaal niet erg, als men meedoet aan deze oude gebruiken en volksgewoonten, als men daardoor maar nooit het grote gebeuren van het Kerstfeest op de achtergrond probeert te dringen, want dan is het verkeerd.

Neem nu eens de kerstboom. Waar vindt men die tegenwoordig al niet? De jongens in de grotere plaatsen zien hem staan op de stations, in de

croegen, in de bioscopen en in.... kerken. Ja, zo is het! En moeten wij nu, omdat deze boom overal neergezet wordt, hem ook wegbannen uit onze huizen en van onze Zondagsschoolfeesten? Ik geloof heus niet, dat dit nodig is en ik zie hem graag met zijn flikkerende kaarsjes — die veel mooier en levendiger zijn dan elektrische lampjes — en met zijn schitterende versieringen. Wat kon ik vroeger genieten als we de kerk in mochten op kerstavond en daar stond dan zo'n geweldig grote boom, geheel en al opgetuigd. En dan weet ik ook nog goed, hoe op een van die avonden een dominee eens iets vertelde over de betekenis van zo'n kerstboom. We noemen dit met een vreemd woord: de symboliek van de kerstboom. Het altijd groene loof van de spar wil ons een zinnebeeld zijn van de altijd-duurende liefde van Christus. De mooie spits-toelopende boomvorm wijst evenals onze kerktorens naar boven, naar de Bron van alle goed, naar de Gever van alle goede gaven. Het is, alsof beide vormen ons willen zeggen, dat we ook op het kerstfeest niet blijven hangen bij alle aardse cadeautjes, maar dat we moeten zien naar het grote Geschenk, dat God heeft willen geven aan deze aarde door de zending van Zijn Zoon.

Als tweede gebruik noemde ik:

het geven van geschenken. Dit was een gebruik van de oude Germanen ter gelegenheid van het Joelfeest. Dit feest werd midden in de winter gevierd, omdat men dan zijn vreugde wilde uiten over het langer worden

palestina

Kerstfeest 1951.

Als vanzelf komen we dan ook met onze gedachten bij de nieuwe staat Israël.

Eeuwenlang waren de Joden verstrooid onder de volken. In de diaspora heeft dit volk bijzonder veel geleden. Wel het meest in de Duitse tijd. Gruwelijk zijn de Joden gemarteld en omgebracht. Bij duizenden vermoord.

Geen wonder dat het verlangen een

eigen land te hebben, een zelfstandig volk te zijn, hoe langer hoe meer groeide.

In 1948 werd Israël, ondanks alle tegenwerking, een zelfstandige staat. Uit alle oorden van de wereld zijn ze gekomen, de Joodse immigranten. Arm, berooid kwamen ze in het land der vaders.

Thans bedraagt het aantal inwoners ruim één millioen. En elke dag komen er een duizendtal nieuwe immi-

der dagen en — schrik niet — hiermede kwam er ook gauw een einde aan het tijdvak, waarin de toverij en de boze geesten heersten. Uit blijdschap daarover gaf men elkaar dan kleine cadeautjes.

Hiermee staat ook in verband het derde gebruik, dat we straks noemden. Met het luiden van de klokken en het blazen op de hoorn ging men de kwade geesten verjagen. Ik weet niet, of het nu nog gebeurt, maar in Twente blies men hier en daar de midwin-

terhoorn. Dat deed men het liefst boven een waterput, want dan klonk

het geluid des te verder weg. De midwinterhoorn was een uitgeholde elzentak van soms wel anderhalve meter lang. In het Openluchtmuseum in Arnhem kun je hem nog wel zien. Het blazen op zo'n hoorn was 'n kunst, die lang niet iedereen verstond.

Ook de kerstkoek, het kerstbrood, de kerstkrans, enz. herinneren aan dat vroegere Germaanse volksfeest. In oude tijden gaven de vrouwen aan hun dienstpersoneel op Kerstmis een extra fooitje. De grote schrijver Pieter Corneliszoon Hooft uit de Gouden Eeuw vertelt in een van zijn geschriften, dat „een meid een paar nuwe klompen” kreeg. Zou dit voor die dagen misschien een groot cadeau geweest zijn of gaf die mevrouw het, omdat ze zo gierig was?

Wisten jullie, dat zoveel oude gebruiken, ook rondom het Kerstfeest, herinnerden aan de oude heidense tijd? Kerstboom, kerstkrans, kerstgeschenk — het is alles wel aardig, maar bovenal: „Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond.” Ik hoop, dat jullie allemaal heel prettige kerstdagen zullen meemaken en boven alles, dat jullie de echte blijdschap kennen, omdat het Kindeken geboren is in Bethlehem's stal.

A.v.d.B.

granten bij. Dat brengt heel grote moeilijkheden met zich mee. Israël is zó arm, dat alles gedistribueerd is. Textiel is heel schaars, snoeperij ontbreekt geheel. Bovendien moet een groot deel van de middelen gebruikt worden voor de verdediging, de defensie, van het land. Rondom Israël ligt de vijandige Arabische wereld!

Ook als volk moeten de Joden nog tot een eenheid groeien.

Want de immigranten vormen een samenraapsel uit de meest verschillende delen der wereld. De levensgewoonten lopen ver uiteen.

Voor al de Joden uit het Nabije Oosten zijn nog heel primitief. Zij hebben de Arabische zeden aangeleerd. Met allerlei bijgelovigheden komen ze.

Een schoolarts bevond, dat een schoolgaand „meisje” een jongen was. De ouders verhalen dan waarom ze hun jongen als meisje kleedden. Ze hadden vóór deze, drie jongens gehad. Deze jongens waren allen overleden. In hun Arabische woonplaats had men gezegd, dat de doodsengel een twist met hen had en de jongens wegnam. Daarom moesten zij deze misleiden.....

***

Is Palestina dan niet een land „vloeiende van melk en honing?” In de bekende geschiedenis van de terugkeer der 12 verspieters lezen we dit toch? Namen ze niet uit het dal

Eskol een rank mee met 'n enorme tros druiven? Vol trots toonden ze aan

de verrukte Israëlieten de prachtige granaatappelen en vijgen. (Num. 13).

Voor een volk dat 40 jaar in de woestijn had gezworven, was het ook een land met bijzondere heerlijkheden. Maar ook had de Here zijn zegen beloofd bij het wandelen in Zijn wegen. Het land bracht dan overvloedig voort. Week het volk van God af, dan zou de regen uitblijven en het land verdorren. Daarom bad ook Elia om droogte tijdens de goddeloze Achab.

Gods Woord moest uitkomen als waarheid!

Nu is Palestina geen land meer vloeiende van melk en honing.

In de gelijkenis van de zaaiër sprak Christus van steenachtige aarde, waar het zaad niet veel aarde had. Een groot deel van Palestina had slechts een dun laagje teelaarde op een rotsbodem. Veel aarde spoelde weg van de bergen. In de dalen hoopte het zich op. Daar waren dan ook de korenvelden. Hoor maar: „De velden (berghellingen) zijn bedekt met kuddes. De dalen zijn bekleed met halmen, die van zwaarte schudden....”

Er is veel aarde weggespoeld. En nog gebeurt dit veel. Dat is duidelijk te zien bij de kust van de Middellandse Zee. Dit water is van een doorschijnende blauwe tint. Maar na een regenbui is de zee kilometers uit de kust vaalbruin gekleurd van de weggespoelde deeltjes aarde.

De Arabieren hebben veel schuld aan dit euvel. Zij hebben lukraak het land ontbost. De bomen houden nu de wegspoeling niet tegen. In de eerste wereldoorlog zijn grote gedeelten van de Palestijnse bossen gekapt of verbrand.

De nieuwe staat Israël doet alle moeite om de wegspoeling tegen te gaan door zoveel mogelijk bossen te planten. De grond is vruchtbaar, als er maar water is. De woestijnen, grote grasvlakten, liggen bij droogte dor en troosteloos. De regen komt.... de woestijn bloeit als een roos.

In het Noorden van het land liggen moerassen. Een groot moeras was afgedamd door een brede heuvelrug.

Hoe het overtollige water kwijt te worden? Want Israël heeft de bouwgrond zo nodig.

Een deskundige gaf de raad een tunnel te graven door de heuvelrug om zo het water te voeren naar de Middellandse Zee. Het moeizame karwei werd begonnen. En zie.... het werk was al gebeurd! Bij het graven ontdekten men een tunnel. Deze tunnel

was gebouwd van Romeinse metselsteen. De oude tunnel behoefde alleen maar schoongemaakt te worden. Een groot gebied vruchtbaar land was gewonnen.

Zo is Israël bezig om van het oude Palestina weer een land te maken „vloeiende van melk en honing.” Wel houdt men de oude vaderlijke gewoonten. Ook verrees „de derde tempel.” Maar deze tempel is niet gewijd aan Jehova, doch aan de kunst en kracht van de nieuwe natie.

Kerstfeest 1951.

In het „land der vaders” nog geen plaats voor het Kindeke.

HERSENGYMNASTIEK

't Vorige stelletje vragen heeft wellicht een zweetdruppel gekost. Ga maar 'es na of je de antwoorden goed had.

71. o.a. dokter, deurwaarder, directeur, dierenarts. 72. o.a. pop, Otto, Anna, lol. 73. Nadab, Abihu, Eleazer en Ithamar. 74. Haarlem, Delft, Coevorden, 's-Hertogenbosch. 75. Geen van beide, want Napoleon stierf op St. Helena. 76. Tirana, Tokio, Teheran, La Paz. 78. Blücher tegen Napoleon bij Quatrebras en Waterloo. Condé in 1672 tegen ons land. 79. Monopoliespel, domino, dammen, mens erger je niet. 80. Lucas, de medicijnmeester.

Als nieuwe :

81. Wanneer werd het Noordzee-kanal gegraven?
82. Wie staat aan 't hoofd van de Engelse regering?
83. Welke vrouwen worden in de heilige linie genoemd?
84. Noem 'es 3 muziekinstrumenten met een c.
85. Waar ligt Tasmanië?
86. Noem 3 betekenissen van het woord els.
87. Was Columbus een Spanjaard of een Portugees?
88. Noem drie betekenissen van het woord pik.
89. Wanneer ongeveer leefde Rousseau?
90. Noem 'es 3 „helden der zee.”

*Redactie en Uitgever wensen alle lezers van
«Onze Eigen Krant» een gezegend 1952.*

Ons Werkhoekje

Hieronder zie je ons Kerst-kruiswoordraadsel. Maar eerst, nog even de naamkaartjes van de vorige maal.

De beroepen waren :

MACHINIST
METSelaar
MEUBELMAKER

STEWARD
MOLENAAR
MARCONIST

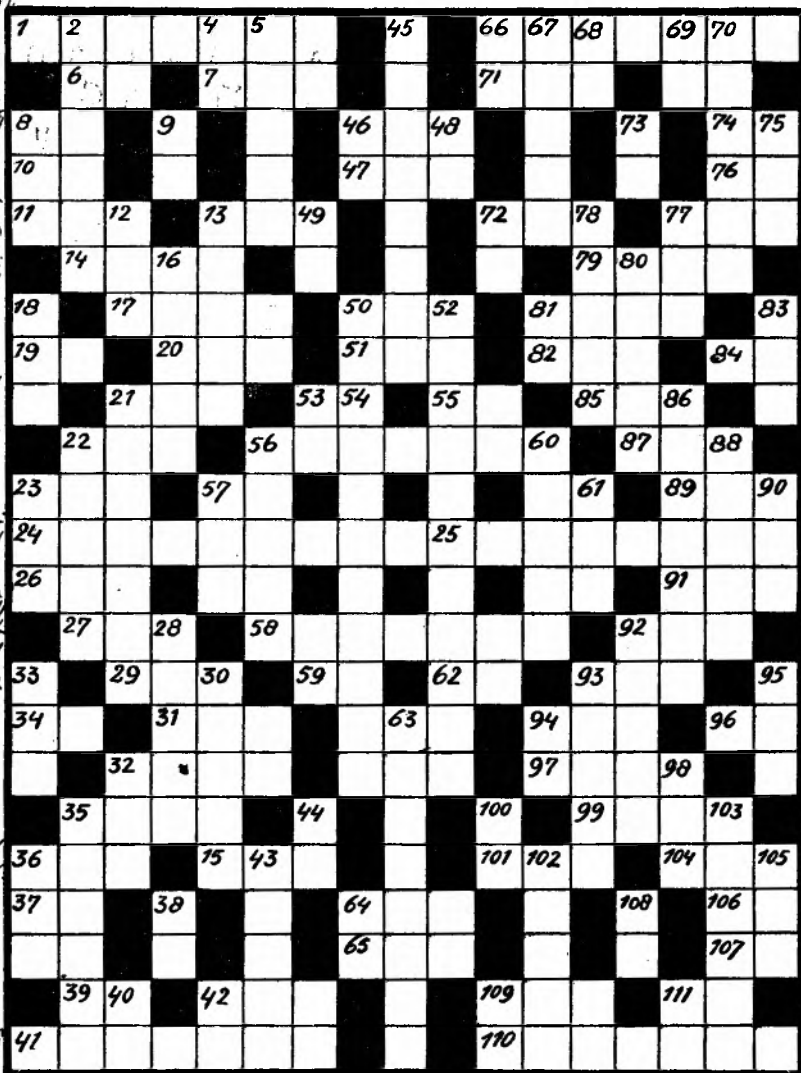
En nu : Vol moed aan de slag. 't Is niet moeilijk. De oplossingen moeten gezonden worden aan L. Meijer, H. d.S., Bedum, vóór 31 Jan. 1952.

Denk er aan :

1. Naam en voornaam voluit.
2. Adres duidelijk en volledig.

En dan.... wachten op de leuke prijzen, die klaar liggen!

KERST KRUISWOORDRAADSEL 1951

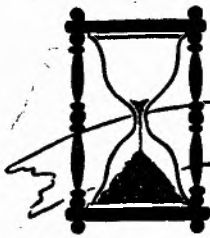
Horizontaal : 1. zoon van David(7). 6. noot (2). 7. afk. jongensnaam (3). 8. noot (2). 10. afk. jongensnaam (2). 11. niet dicht (3). 13. plaats in de N. O. Polder (3). 14. zelfst. n.w. (4). 17. Paulus' laatste reis was naar ... (4). 19. voorzetsel (2). 20. latwerk (3). 22. voorw. om mee te graven (3). 23. bekende monnik uit het Wittewierumer klooster plm. 1216 (3). 24. de stad Davids (9). 25. Woonpl. v. d. Here Jezus (8). 26. voorzetsel (3). 27. aan je fiets (3). 29. land waar Kaïn ging wonen (3). 31. kun je iets in doen (3). 32. „vreselijke” vrouw(4). 34. Abram werd geroepen uit.... (2). 35. Koning van Moab, ten tijde van Achab (4). 36. duivenhok (3). 15. kledingstuk (3). 37. bijwoord (2). 39. zit aan een wiel (2). 41. een van de koningen die streed tegen Sodom(7). 42. familielid (3). 46. familielid (3). 47. ligt voor de deur (3). 50. God (3). 51. meisjesnaam (3). 53. meisjesn. (2). 55. meisjesnaam (2). 56. zit in je huis (meerv.) (7). 57. bijwoord (2). 58. werkw. (7). 59. afk. (2). 62. noot (2). 64. plaats in N.-Brabant (3). 65. stam v. e. werkw. (3). 66. de Vader der gelovigen (7). 71. groente (3). 72. groot schip(3). 74. pers. voorn.w. (2). 76. noot (2). 77. stijf (3). 79. vader van David (4). 81. eindpunt (4). 82. autobusdienst o.a. over de Afsluitd. (3). 84. deel van tafel (2). 85. zit in de grond (3). 87. zwaar, niet lenig (3). 89. Frans woord voor mij (3). 91. Duits woord voor gij (3). 92. meisjesnaam (3). 93. afdruk (3). 94. uitroep (3). 96. rivier in N.-Brab. (2). 97. doorzichtige stof (4). 99. hetzelfde (4). 101. plaats op de Veluwe(3). 104. meisjesnaam (3). 106. maat (2). 107. om het stil te krijgen (2). 109 boom (3). 110. zoon van Aäron (7). 111. dier (2).

Verticaal : 2. eten we dagelijks (meerv.) (6). 4. Heil den lezer (2). 5. zoon van Amram (5). 8. diepte (3). 9. maanstand (2). 12. voertuig (3). 13. om water in te halen (5). 16. grote lichaamsslagader (5). 18. familie v. Abraham (3). 21. honen (7). 22. vet (5). 28. de Middelaar v. h. Oude Verbond (5). 30. stad aan Westkust van Afrika (5). 32. vreselijke „toestand” (3). 33. mus (3). 35. zuster van Mozes (6). 36. .... nagedachtenis (3). 38. de jongere (2). 40. de oudere(2). 43. grote uil (5). 44. maanstand (afk.) (2). 45. „God met ons” (8). 46. voorzetsel (2). 48. stam v. werkw. (2). 49. noot (2). 50. bepaald lidw. (2). 52. viervoetig dier (2). 53. afk. (2). 54. grote inheemse vogel (mv.) (9). 55. zo wordt dit leven wel eens genoemd (9). 56. kun je eten (5). 57. zangstem (3). 60. tegengestelde van „vóórzien” (5). 61. grappenmaker (3). 63. de Gezalfde (8). 64. vierv. dier (2). 66. onderdeel van een wiel (2). 67. verhoging op je huid (5). 68. zit op een schip (2). 69. zeg je tegen een paard (2). 70. vriend van David (6). 72. voertuig (2). 73. rivier in Italië(2). 75. vochtig-koud (3). 77. als 77 hor. (3). 78. stad in Japan (5). 80. stad in Korea (5). 81. groet van klein kind (2). 83. jong offerdier (3). 86. bijv. naamwoord van Rome (7). 88. plaats in Thüringen (5). 90. als 91 hor. 92. officier uit Davids tijd (5). 93. officier uit Davids tijd (5). 93. vliegveld in N. Nederl. (5). 94. Koning van Bazan (2). 95. betekent: zoon (3). 98. als 65. 100. bep. lidwoord (2). 102. persoonsvorm van werkw., dat zwerven betekent (5). 103. stad aan de zwarte Zee (6). 105. zangstem (3). 109. afkorting (2). 111. voorzetsel (2).

De uitslag van de wedstrijd wordt vermeld in het Februari-nummer.

Oudejaarspraatje

— „Kerel, ben jij dat Van Swieten? 'k Heb je in lange tijd niet gezien. Hoe gaat het?”

— „Goed, goed, Kesselman. Maar 't kon wel beter.”

— „Hoe zo? Ben je niet helemaal gezond? Of zijn er moeilijkheden thuis?”

— „Nee, nee, dat is het niet. Gezond zijn we allemaal gelukkig nog, maar 'k zie de toekomst erg donker in.”

— „Och man, je moet niet zo pessimistisch wezen, als je 't nu goed hebt, waarom zou het dan straks niet goed gaan? Ben je bang dat je ziek wordt, of dat we 't volgend jaar geen zomer krijgen? Wij niet hoor, wij hebben juist onze plannen voor de volgende zomervacantie al opgemaakt. Je moet er vroeg bij wezen tegenwoordig, anders zijn alle plaatsen in de vacatiecentra bezet. Wij....”

— „Stil, stil, Kesselman, ik bedoel.”

— „Ha, ha, jij bent nog helemaal de oude. Weet je nog, hoe we als jongens je er altijd mee plaagden, dat je 't eerste woord van een praatje altijd twee keer zei? En 't begint al weer: Goed, goed.... Nee, nee... Stil..., stil...!”

— „Ja, ja, dat weet ik. Maar wat ik zeggen wou is dit, dat ik de toekomst voor de wereld maar donker inzie. 'k Heb er geen plezier meer van. Wat dat nog allemaal worden moet, ik weet het niet.”

— „Man, wat ben je somber. Wat mankeert je toch?”

— „Niets, niets, maar als ik denk aan Korea, en aan....”

— „Korea, och man, dat gaat wel goed. Ze zijn immers aan 't onderhandelen over een wapenstilstand. Over de neutrale zone en de demarcatielijn zijn ze het al eens en....”

— „Stop, stop, vriend. 't Vorig jaar zei de opperbevelhebber daar ook, dat zijn soldaten 't Kerstfeest thuis

zouden vieren en ze zijn er nog! En wat een moeilijkheden zijn er dit jaar niet bijgekomen!

Wat ons eigen land betreft....”

— „We hebben het toch goed, Van Swieten. Er is weer van alles te koop. 't Is wel een beetje duur, maar je kunt toch weer krijgen, wat je nodig hebt.”

— „Al goed, al goed. Ik dacht aan Nieuw-Guinea, of Irian, zoals de Indonesiërs zeggen. Zij willen ons dat laatste stukje van ons vroeger gebied in Azië ook nog afnemen.

Dan zitten we met die dappere Ambonnezen, die vroeger met de inzet van hun leven voor Nederland vochten, en nu als bannelingen in ons land gehuisvest moeten worden.

En dan de spanning tussen Rusland en Amerika met hun wederzijdse bondgenoten.”

— „Och kom, maak je over een nieuwe oorlog geen zorgen. De Uno is er toch! Als de volken samen de vrede willen, dan kan Rusland alleen niets beginnen. En denk eens aan het Atlantisch Pact. Alle Westerse landen zijn bondgenoten. De communisten zullen zich wel honderdmaal bedenken, voor ze een oorlog beginnen.”

— „Man, man, weet jij wat er achter het IJzeren Gordijn gebeurt? Jij onderschat de communisten. Weet je wel, dat in China dit jaar duizenden en duizenden door de roden zijn omgebracht? We kunnen niet bang genoeg zijn voor het „Gele gevaar.” 't Hele Oosten komt in beweging. En 't komt al dichterbij. Wat gebeurt er in Perzië? De Europeanen hebben er niets meer in te brengen. In Egypte gaat het straks dezelfde kant uit. Daar kan Amerika met al zijn dollars niets aan veranderen.”

— „Ja, maar hoor eens. De Algemene Vergadering van de Uno is nu in Parijs bijeen. Dan kunnen ze alles

met elkaar bepraten. Er zijn verder al plannen voor ontwapening door president Truman en door Rusland. Daar praten de Grote Vier al over, Amerika, Engeland, Frankrijk en Rusland."

— „Larie, larie, allemaal doekjes voor 't bloeden man. Al dat gepraat helpt niets. Jij met al je **optimisme**, jij vergeet één ding, en dat is nu juist het voornaamste: je mag je verwachtingen en je hoop niet op mensen bouwen. Dat zal je bitter teleurstellen. Zij rekenen niet meer met een God, ze hebben Hem de rug toege draaid”.

— „k Geloof, dat je daarin gelijk hebt, Van Swieten. Dat heb ik te veel vergeten. Maar k geloof ook, dat jij één ding vergeet.”

— „Ik, ik? Maar wat dan wel?”

— „Dit, dat zonder de wil van onze Hemelse Vader geen haar van ons hoofd vallen zal. Jij kijkt te veel naar de onmacht van de mensen, en vergeet, dat Hij regeert, en dat ook de groten van deze wereld zich tegen Zijn wil, noch roeren, noch bewegen kunnen. Je vergeet, wat in de Catechismus staat, dat we in alles wat ons nog toekomen kan, een goed vertrouwen moeten hebben in onze getrouwe God en Vader en dat....”

— „Genoeg, genoeg. Dank je Kesselman. Jij hebt ook gelijk. Laten we zo, in dat vertrouwen, het nieuwe jaar ingaan. Dan zal alles toch goed komen. Hij zal ons bewaren.

Goede reis, verder.”

— „t Beste, Van Swieten.”

ALLERLEI:

Vijf bewoners van een Zuidzee-eiland, die met hun kleine kotter op drift waren geraakt en 109 dagen op de onmetelijke oceaan hebben rondgezworven, hebben zich in leven gehouden door 's nachts van 't scheepskdek de dauw op te likken.

Twee andere leden van de bemanning zijn tijdens deze vreselijke zwerftocht van 2500 km. omgekomen. Een hunner, waanzinnig van dorst, dronk twee flessen scheerslotion leeg.

Het acht meter lange vaartuig verliet het eiland op 18 Juli om handel te gaan drijven met de naburige atollen. Aan boord waren, behalve vijf volwassen inboorlingen, twee jongens, een van tien en een van dertien jaar.

Bij het eilandje Bikini, waar destijds de Amerikaanse atoombomproeven werden genomen, sloeg een storm de kotter uit de koers en er kwam regenwater in het kompas.

De vloeistof van het kompas werd zwart, zo vertelden de overlevenden later, en men kon er zich niet meer mee **oriënteren**. Verondersteld wordt, dat het regenwater, waardoor 't instrument bedorven werd, **radio-actief** was.

Na weken van vruchteloze pogingen om de weg naar huis te vinden trachtte de bemanning koers te zetten naar de Philippijnen. Zij zeilden pal naar het Westen, meenden ze. De mannen vingen wat vis, maar hun razende dorst maakte eten onmogelijk.

Drie-en-een-halve maand nadat men was uitgevaren, bereikte de kotter het eiland Epi in de Nieuwe Hebriden. De mannen waren te zwak om het schip nog behoorlijk te kunnen besturen. Zij waren naar 't Zuiden gezeild.

O.E.K.

GEEFT VEEL
VOOR
SLECHTS 95 CENT
PER
HALF JAAR.

**DE GOEDKOPPESTE KRANT
IN HEELONS LAND!**

In deze twee maanden hopen we de verjaardagen van drie prinsesjes te vieren.

19 Januari: PRINSES MARGRIET

31 Januari: PRINSES BEATRIX

18 Februari: PRINSES MARIJKE

IV.

Pas over de nieuwjaarsdrempel, 1952 binnengestapt, heb je wellicht gedacht of gezegd: „Al weer een jaar voorbij”.

In een bekend versje staat: „Niets is hier blijvend.”

Dat is wáár!

Het ene geslacht sterft, een ander geslacht staat op. Machtige rijken zijn

er geweest, maar in de stroom der tijden zijn ze weggesleurd en je weet er alleen nog iets van uit... boeken! Trotse bouwwerken in het Tweestromenland of aan de oevers der Nijl, tempels, zuilenzalen, pyramiden, obeliskken, ze vertellen ons heel duidelijk, dat hier, op aarde, niets blijvend is. Naakt en kaal staan ze daar in de zon, negloed en de stromende regen. Hoe lang nog zullen ze er staan?

Toch is er wel iets op deze aarde, dat levend en blijvend is. Dat is het Woord van de levende God, dat alle eeuwen trotseert. Het bestaat al vanaf de hof van Eden. De allesvernietigende zondvloed heeft het overleefd. Over alle rijken, bouwwerken, tijden en beschavingen heen, vertelt het alle mensen van de Blijvende, de Eeuwige, van „Ik ben, Die Ik ben.”

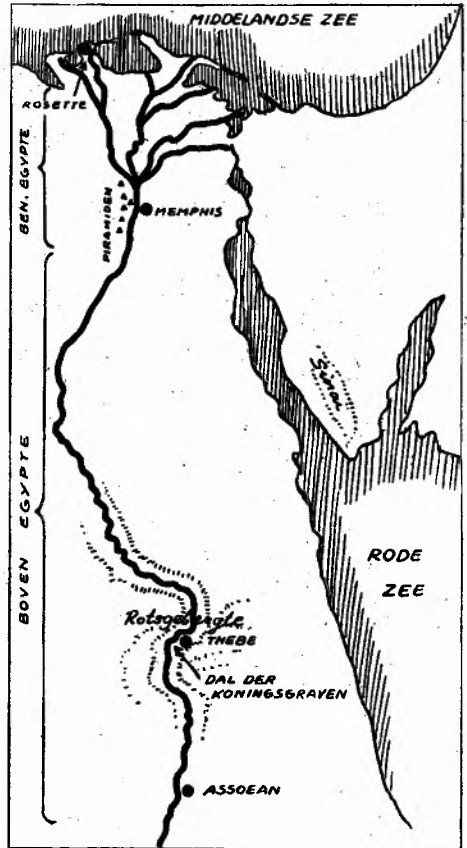
Dat moeten we onthouden, zo vaak we „Der eeuwen getuigenis” samen lezen. Ook deze keer! Want dat Woord blijft wel!

***

Nu moet je mij een genoegen doen, door eerst de kaart van Afrika, of nog beter die van Egypte naast je te leggen. Aan de Oostelijke oever van de Nijl, zie je Assoean liggen (stuw-dammen!). Daar boven maakt de Nijl zo'n echte gróte kronkel. Een S-bocht. Die moest de rivier ook wel maken, omdat daar een woest rotsgebergte ligt, bekend onder de naam: „Dal der Koningsgraven”.

Wie Egypte doorreist, legt niet alleen een bezoek af bij de indrukwekkende pyramiden, maar trekt ook verder naar het Dal der Koningsgraven.

Bij de Bijbelse les zal jullie wel verteld zijn, dat Israëls verblijf in Egypte, heel zeker, viel tijdens de Hyksos-koningen, zo ongeveer 1700 v. Chr. Al geruime tijd was er grote onrust in Egypte geweest. De schuld van de farao's zelf! Royaal hadden ze geschenken uitgedeeld aan goederen en land. Edellieden en stadsvorsten waren tenslotte zó machtig geworden, dat ze zich van de Koning weinig meer aantrokken. Het kostte de Koning heel wat moeite z'n tegenstan-

ders onder de duim te houden. In deze onrustige tijd kwamen de Hyksos, een Semietisch volk, het land binnen vallen, om voor geruime tijd de macht in handen te houden.

Er staat echter, ± 1580 v. Chr., een zekere Ahmosis op, die de Hyksos verdriift. Deze koning behoort tot de 18e Koningsdynastie. Men is n.l. gewoon de verschillende Koningshuizen of dynastieën te tellen. En het zijn de farao's der 18e en 19e dynastie geweest, die zich in het woeste rotsgebergte, het Dal der Koningsgraven, hebben laten begraven.

Waarom toch?

Dat deden de vroegere farao's toch niet. Die lieten pyramiden voor zich bouwen. Nog staan daar de kolossale steenklompen langs de Nijl. Hoe rijker een vorst, hoe langer hij regeerde bovenal, des te machtiger werd het graf, waarin zijn lijk zou rusten.

Maar.... de pyramiden schenen toch niet erg veilige rustplaatsen te zijn. Dáárom hebben de farao's uit de 18e en 19e dynastie rondgezien naar beter rustoord. Zij meenden het te vinden in het rotsgebergte ten Westen van de grote Nijlbocht. Zo werd hier aangelegd een kerkhof voor de beroemdste Egyptische koningen.

Tussen steile rotswanden is het moeizame grafdelverswerk begonnen. Met houwelen en beitels hebben de werklieden de harde rotsen overwonnen en allereerst een trap uitgehouwen, schuin naar beneden. Er zijn trappijen van 12 tot 60 treden diep. Dan volgen gangen en kamers. In sommige graven heeft men zalen aangetroffen, die, als het ware opgevuld

... OPGEVULD MET ZUILEN...

zijn met zuilen. Begrijp me goed, geen zuilen, die er los ingezet zijn, maar meteen in het gebergte uitgehouwen. Wat een geduld is er nodig geweest, om jaar in, jaar uit dit werk voort te zetten. En dan te bedenken, dat de steenhouwers eerst, de tekenaars en schilders later, hun werk hebben moeten doen bij de rosse gloed van flakkerende flambouwen. Hele wanden, van verscheidene vierkante meters oppervlakte en dikke

pilaren, zijn versierd met afbeeldingen en hiërogliefen. Wonderlijke wand-schilderingen zijn er aangetroffen. Zo als in het graf van farao Sêti I: een nijlpaard lopend op z'n achterste poten, een reuzen kever staande in een roeiboort, een slang, uit wier rug mensenhoofden groeien enz. Wij lachen misschien om zulke tekeningen. Maar voor de Egyptenaar hadden ze terdege betekenis. Ook hebben de figuren al de eeuwen door hun echte kleuren behouden.

Hoe lang men over zo'n graf werkte? Wel, dat hing er van af, hoe lang de farao regeerde. Men begon — evenals de pyramidebouwers — zodra de koning op de troon kwam; men hield op als de koning stierf. Zo heeft men in het graf van farao Amenhotep III kunnen lezen, dat hij 36 jaar geregeerd heeft. En toch.... was het graf nog niet klaar. Zo moest men het werk aan het graf van farao Sêti I ook staken, toen hij na een 21-jarige regering stierf.

Het lijk werd dan na heel veel plechtigheden gebalsemd, **geprepareerd** en ingezwachteld. 'k Geloof, dat hierbij niets werd gespaard. Edelstenen in goud werden, in allerlei versieringen, aan het lijk gedaan. Soms kreeg de mummi een gouden masker voor, of werd de gehele mummie met goud overtrokken. Ook werden zelfs koperen, zilveren en gouden schalen „op reis" meegegeven.

Nu kon het graf pas afgesloten worden. En dat gebeurde wát goed! Wie zou het gelukken hier in te breken?

Toen echter in 1817, zo'n 130 jaar geleden dus, het graf van farao Sêti I werd ontdekt, bleek de koning niet meer in z'n grafspelonk te rusten. Meer dan 40 graven zijn daarna ontdekt in het Dal der Koningsgraven en bij deze graven was het net eender. Slechts uit 2 graven waren de mummies niet weggehaald.

Er was dus toch grafroof gepleegd. Sommige Egyptenaars schijnen deze kunst wonder goed te verstaan. Maar er was ook nog iets anders bij! Heel wat mummies zijn niet weggestolen,

Als je zo omstreeks Nieuwjaar de grote kranten inkijkt, zie je vaak een overzicht van de gebeurtenissen van 't afgelopen jaar.

En meestal ook nog wel, wat voorname mensen denken van de toekomst.

Met toekomstvoorspellingen zullen we ons maar niet bezig houden, maar wel willen we nu eens even kort naar gaan, hoe het er in de wereld voorstaat bij het begin van 't nieuwe jaar.

Jullie weten allemaal wel, dat er

spanning en onrust genoeg is.

Spanning tussen Amerika en zijn bondgenoten aan de ene kant en Rusland en zijn vrienden aan de andere kant.

Onrust of oorlog in Perzië, Egypte, Korea en Oost-Azië.

Amerika heeft 'n bondgenootschap met de West-Europese landen, het Atlantisch Pact, waarbij nu ook Griekenland en Turkije behoren. Dat bondgenootschap is bedoeld als een middel om sterk te staan tegen Rus-

maar weggehaald door de regerende farao's van ongeveer 1100 voor Chr. Je begrijpt waarom? Juist, voor de veiligheid! Deze farao's hebben de lijken in alle stilte weggestopt in een rotsspleet van het gebergte. Beroemde farao's als: Ahmoses, Thoetmes II

AMENHOTEP III

en III, Séti I, Ramses II e.a., totaal enkele tientallen, hebben in deze rotsspleet eeuwen gerust; bijna 3000 jaar. Dat overbrengen is blijkbaar ook nog al haastig gegaan. Men heeft n.l. mummies gevonden niet in hun eigen sarcophaag. In de kist van Ramses b.v.

vond men de mummie van een vrouw. Bovendien was duidelijk te zien, dat sommige mummies „opgelapt” waren.

Dit laatste massagraf werd in 1875 ontdekt door een eenvoudige fellah. Deze vertelde het geheim van z'n belangrijke vondst aan enkele vrienden, die niet tot de besten in Egypte behoorden. Zes jaren aaneen wist dit complot van grafrovers hun geheim te bewaren en allerlei kostbaarheden uit de grafspelonk voor een aardig prijsje te verkopen.

Gelukkig liep de dievenbende tegen de lamp!

In 1881 kon door de regering bekend gemaakt worden, dat in de rotsspleet Der-el-Bahri, in het Dal der Koningsgraven, een groot massagraf was gevonden, waarin de mummies van enige tientallen farao's.

Enkele jaren later vond men een grot, waarin maar eventjes 163 mummies van priesters en priesteressen, uit de tempelstad Thebe afkomstig.

En wel één van de meest bekende vondsten uit de twintiger jaren van deze eeuw, was die van het graf van Toetanchamon.

Daar valt nog wel eens iets van te vertellen.

land. Als dat land één der bondgenoten aanvalt, komen onmiddellijk de andere te hulp.

Dit Atlantisch Pact is de Russen een doorn in het oog. 't Is een bedreiging voor Rusland, beweren ze.

In de vergaderingen van de Uno kunnen beide partijen het dan ook niet eens worden. Terwijl men daar praat over ontwapeningsplannen, gaat ieder door met zich tot de tanden te bewapenen.

Van de landen van het Atlantisch Pact zijn de Verenigde Staten verreweg het belangrijkste. Amerika heeft dollars en de andere landen zijn afhankelijk van die dollars, omdat zij allen te weinig geld hebben. Ze moeten Amerika naar de ogen zien.

Vroeger speelde Engeland de eerste viool, maar na 't verlies van vele koloniën en na de inspanning van de laatste oorlog is Amerika het voorbijgestreefd.

In Rusland is Stalin de voornaamste machthebber. De laatste tijd schijnt het met zijn gezondheid niet helemaal in orde te zijn. De knapste dokters uit het communistische gebied worden zo af en toe ontboden en zij lijken er niet helemaal gerust op te zijn.

Omdat Stalin bovendien al oud is, komt natuurlijk de vraag op: Wat zal er gebeuren, als Stalin eens komt te overlijden? Wie zal zijn opvolger worden?

Men noemt dan vaak drie namen van mannen, die in aanmerking zouden komen. Soms gaan er zelfs geruchten, dat zij samen een driemanschap zullen vormen, om de leiding van Rusland in handen te nemen.

We zullen afwachten.

Engeland heeft weer heel andere moeilijkheden. Churchill heeft wel 't bewind van Attlee overgenomen, maar daarmee zijn de problemen niet opgelost.

Met Perzië kan ook Churchill niet veel meer beginnen. Premier Mossadeg heeft de Engelse werklieden bij de petroleumwinning het land uitgezet en de oliemaatschappij genationaliseerd. Daar kan Churchill verder al weinig aan doen.

Maar wat Egypte betreft, houdt hij voet bij stuk. De Egyptenaren mogen het verdrag met Engeland dan opzeggen, en eisen, dat alle Engelsen het land verlaten, maar Churchill laat de soldaten bij het Suez-kanaal blijven. Als de Egyptenaren hen aanvalen, slaan ze hard terug.

Ook de aanspraken op de Soedan wil Engeland niet afstaan aan Egypte. Al met al is het daar een gespannen toestand.

Perzië schijnt het zo voor het oog gewonnen te hebben. De Engelsen zijn vertrokken en de olie is genationaliseerd. Maar.... nu zijn er geen kopers voor de olie. De reservoirs zitten vol, de raffinaderijen staan stil en de oliewinning eveneens. En Perzië krijgt geen geld. De toestand in het

land is slecht. Eerst heeft Perzië zijn vroegere afnemers (de Westerse landen) een ultimatum gesteld. Wanneer deze onmiddellijk olie bestelden, zouden ze ook in de toekomst voorkeur hebben met hun bestellingen. Deden ze het niet, dan zouden ze van de Perzen nooit meer een druppel olie kunnen kopen. De vroegere klanten gaven geen antwoord en Perzië bleef met de olie zitten. Nu moest men andere afnemers zien te vinden. Maar... klanten kwamen er niet opdagen, zelfs niet toen de olie tegen bespottelijk lage prijzen werd aangeboden. Alleen de communistische landen, Polen en Tsjecho-Slowakije, willen wel wat olie afnemen, maar Perzië kan niets brengen, omdat het geen tank-schepen bezit, en 't is nog zeer de vraag, of de nieuwe klanten die wel hebben. Omdat er geen geld is, heeft een deel van de mensen, die bij de genationaliseerde oliemaatschappij werken, al in geen weken salaris ontvangen. Anderen krijgen maar een beetje. Geen wonder, dat er veel ontevredenheid heerst in Perzië. In het parlement vinden zelfs hevige vechtpartijen plaats. Premier Mossadeg wordt onder gewapend geleide naar en van de vergaderzaal gebracht.

Zo lijkt het er op, dat de Perzen zich met de olie-nationalisatie lelijk in de vingers gesneden hebben.

En Korea?

Meer dan een jaar hebben de troepen van de Verenigde Naties daar nu al gevochten tegen de communistische Noord-Koreanen en Chinezen. En nog steeds gaat de strijd door, al wordt er niet meer zo gevochten als 't vorig jaar.

Dit komt misschien mee door de onderhandelingen over een wapenstilstand. Bij het begin van die onderhandelingen was de wereld nog al optimistisch. Nu zou het gauw vrede zijn!

't Is op een teleurstelling uitgelopen. Nu eens beweerde één der partijen dat de neutraliteit van de conferentieplaats geschonden was, dan weer kon men het over de grenslijn

niet eens worden of over het uitwisselen van krijgsgevangenen.

En nog steeds onderhandelt men verder.

We zullen hopen, dat ze het in 1952 eens worden. Hoe eerder de oorlog ophoudt, hoe beter het is.

't Zijn nog steeds oorlogen en geruchten van oorlogen, waarop onze Heiland ons al heeft voorbereid.

De mensen schijnen allen hun best te doen de vrede op aarde te brengen, maar 't breekt ze telkens bij de handen af.

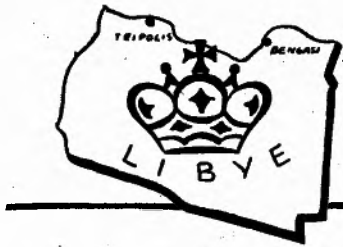
HERSENGYMNASTIEK

De antwoorden op de vorige vragen zijn :

81. In 1876. 82. Churchill. 83. Thamar. Rachab. Ruth en de vrouw van Uria. 84. Cello, contrabas, cymbaal. 85. Ten Zuiden van Australië. Ontdekt door Abel Tasman. 86. Boom, meisjesnaam en puntig instrum. van schoenmaker. 87. Geen van beiden. Hij was uit Genua afk. 88. Pek, haat of wrok. srt houweel. 89. In de laatste helft 18e eeuw. 90. Dorus Rijkers, Janus Kuiper, v.d. Klooster

Als nieuwe de volgende :

91. Waar beoefenden de prinsesjes begin Januari de wintersport?
92. Noem 'es 3 dingen met een s te beginnen, die je bij ijs en sneeuwsport gebruikt.
93. Waar komt de naam cognac vandaan?
94. Amper betekent: ternauwer nood. Weet je wat amper meer betekenen kan?
95. En wat is de betekenis van 't woordje: ampel?
96. Waar komt het woord Geuzen vandaan?
97. Wie waren de uitvinders van de luchtballon?
98. Kun je het getal 1000 met 5 gelijke cijfers schrijven?
99. Noem 'es een zelfst. naamw. van 3 lettergrepen, waarvan alvast 2 lettergrepen: „boek” zijn.
100. Hoe kan moeder het best 17 appels onder 5 kinderen verdelen?

Een nieuw KONINKRIJK

't Is niet één van de belangrijkste landen op de wereld en ik vermoed niet, dat er veel van jullie naar dat nieuwe koninkrijk zullen emigreren.

't Bestaat voor 't grootste gedeelte uit woestijngebied en daar trekken de mensen bij voorkeur niet naar toe.

Welk land we eigenlijk bedoelen? 't Is de staat Libye in Noord-Afrika, dat bij het begin van dit nieuwe jaar onafhankelijk geworden is.

Zoek het maar eens op in je atlas. Zoals je ziet, ligt het tussen Tunis en Egypte. 't Bestaat eigenlijk uit drie gebieden. Tripolis in 't Westen, Cyrenaïca in 't Oosten en Fessan meer naar 't Zuiden.

Dat Cyrenaïca kennen we uit de Bijbel. Er lag vroeger een stad, waar nu nog de ruïnes van over zijn. 't Was de hoofdstad Cyrene, een stad, waar toen de handel bloeide. Het vierde deel van de inwoners bestond uit Joden, die er een kolonie hadden gevestigd. Die Joden kwamen op de grote feestdagen vaak naar Jeruzalem. Denk maar eens aan de Pinkstergeschiedenis uit Handelingen 2. Daar worden mensen uit verschillende landen opgenoemd, die de apostelen in hun eigen taal de grote werken Gods hoorden spreken. Onder hen bevonden zich ook inwoners „uit de delen van Libye, hetwelk bij Cyrene ligt”. Wil je nog een tekst uit de Bijbel, waarin Cyrene genoemd wordt?

„En zij dwongen een Simon van Cyrene.... dat hij Zijn kruis droeg.”

Ook de bewoners van Libye kwamen dus met het Christendom in aanraking. Maar van die invloed bleef weinig over, toen de Mohammedanen Noord-Afrika, en dus ook Libye, veroverden.

In nog later tijd werd het een kolonie van Italië. De Italianen zorgden er voor, dat de kuststreken weer

geschikt gemaakt werden voor de landbouw en voor de cultuur van zuidvruchten. De laatste wereldoorlog heeft ook zijn sporen achtergelaten in Libye. Na de invasie van de geallieerden in Noord-Afrika golfde de strijd langs de kust van de Middellandse Zee heen en weer. Maar eindelijk werden de Duitsers en Italianen Afrika uitgedreven. Hoe zou het nu worden met het bestuur over Libye?

De Uno besloot, al in 1949, dat het land op 1 Januari 1952 onafhankelijk zou worden. Tot zolang werd er een hoge commissaris benoemd. Dit was een Nederlander. Engeland bestuurde intussen Tripolis en Cyrenaïca en Frankrijk Fessan. Italië kwam er dus niet meer aan te pas.

En nu is Libye dan een koninkrijk.

Wie zou nu koning worden? Een man met een vreemde naam: Saïd Mohammed Idris es Senoessi, kortweg koning Saïd Idris genoemd.

Een gemakkelijke taak zal hij niet hebben, want in zo'n nieuwe staat komt heel wat kijken. Bovendien kunnen de mensen uit Tripolis en uit Cyrenaïca het slecht met elkaar vinden. Gelukkig wordt er van de nieuwe koning verteld, dat hij een vriendelijk en doortastend man is.

DE POSTZEGEL 100 JAAR

De brief is af! Vlug nog een postzegel geplakt en..... morgenvroeg glijdt de brief bij de familie in de bus.

Als wij slapen, is de P.T.T. in trein en kantoor, nog druk bezig met onze brieven. Voor slechts één dubbelte verzenden we brieven door geheel Nederland. Het is: 's Avonds gepost — 's morgens besteld! De P.T.T. is een prachtorganisatie!

Het betalen van de vracht voor onze brieven is al heel gemakkelijk. We plakken de postzegels en... klaar.

1 Januari 1952 is het honderd jaar geleden, dat de postzegel in Nederland verplicht werd gesteld.

In deze honderd jaar is het tarief heel dikwijls gewijzigd.

Misschien zijn er onder jullie ook, die postzegels verzamelen en al heel veel verschillende kopjes kunnen tonen. Zo gemakkelijk als wij het thans hebben met onze brieven, is het niet altijd geweest. Door de eeuwen heen is het briefverkeer steeds verbeterd. Met de betere reisgelegenheid ging ook het briefverkeer mee.

In Esther 3:13—15 lezen we iets over het vervoer van brieven in het Perzische rijk. Het waren de bevelschriften van de koning, die met haast langs de „Koningsweg” werden vervoerd naar verschillende landschappen.

Deze Koningsweg verbond de stad Susan met Sardes.

Een weg 2500 km. lang. De „lopers” reden te paard.

Voortgedrongen door het woord des konings, jakkerden ze hun paarden af. Bij een „station” brachten nieuwe koeriers, op andere paarden, de brieven verder.

In het Griekse rijk ging het weer

anders. Je weet misschien wel, dat in Griekenland om de vier jaar de Olympische spelen werden gehouden. De Olympische spelen waren sportfeesten. Het ging om snelheid en kracht. De snelste lopers werden de „postboden”. Te voet snelden ze langs de wegen met hun brieven. Je begrijpt wel, dat alleen zeer gewichtige regeringsberichten op deze manier werden overgebracht. De particuliere personen hadden al zeer weinig te schrijven en konden van deze boden ook geen gebruik maken.

Je herinnert je uit de Bijbelse Geschiedenis wel de snelle looper Ahimaaz, die de boodschap van Absaloms dood David ging boodschappen.

In het Romeinse rijk waren er bereden postboden, als bij de Perzen. Langs de heerbanen brachten zij de brieven van en naar Rome. Ook kenden de Romeinen postboden te voet. Toen één der Keizers het schoeisel niet meer wilde vergoeden, deden de postboden het maar zonder schoenen.

In ons land reisden in de Middeleeuwen (500—1500) de liedjeszangers of minstrels van burcht naar burcht. Op de kastelen vond men het prachtig als een minstrel weer eens toegang vroeg aan de poortwachter. Bij het vlammend houtvuur genoten jong en oud van de verhalen die ze zongen of vertelden. Met open mond luisterde men naar het verhaal van „Karel ende Elegast.” Vertrok de minstrel naar een andere burcht, dan moest hij dikwijls een brief meenemen van zijn gastheer voor een of ander familielid op een burcht, ver weg.

Het was niet: 's Avonds gepost — 's morgens besteld!

1652 Jan van Riebeeck

STICHT DE KAAPKOLONIE

Dit jaar, in de maand April, hoopt men in Nederland en in Zuid-Afrika het derde eeuwfeest van de vestiging van Hollanders aan de Kaap te vieren.

De aankomst van Van Riebeeck zal in de vorm van een groots volksfeest in Zuid-Afrika worden herdacht.

Ook in Culemborg, de geboortestad van de stichter, zullen herdenkingsfeesten worden gevierd.

't Is goed, dat we eens eventjes de geschiedenis van de Kaapkolonie ophalen.

In 1652 zeilden al gedurende 50 ja

Een minstreel op weg naar een burcht

Ook monniken brachten berichten van klooster tot klooster. Vlug kwamen de brieven niet over. De monnik reisde te voet.

Dan waren er de slagers en kooplieden, die bijzonder geschikt waren voor brievenbestellers. Zij kochten hun slachtvee op de veemarkten in verschillende plaatsen. Daar ontmoetten ze collega's uit de wijde omtrek. De dorpelings gaven hun brieven de slager mee. Op de markt werden de

brieven gegeven aan slagers van dorpen waar de geadresseerden woonden. De markt was dus het postkantoor. Zegels en stempels kwamen er niet aan te pas. De slager beurde van de afzender de vracht van de brief. Als de slager 's avonds in het dorp terugkeerde met varkens en koeien, had hij bovendien brieven uit verschillende plaatsen bij zich. Bestellen deed hij ze niet. Bij zijn aankomst schalde zijn hoorn! Mensen die een brief verwachtten, kwamen ze wel halen.

In de 16de eeuw stelden de steden stadsboden aan. Heel spoedig reisden de stadsboden zelf niet meer. Dat lieten ze doen door de postmeesters. Dezen, met 't aantrekkelijk voorbeeld van de stadsboden voor ogen, stelden postiljons aan. Ook de postmeesters reisden niet meer. Geld ontvangen deden ze echter wel!

Tijdens de regering van Prins Willem IV werden de postwegen aan de regering van het land getrokken.

Daardoor kon een veel betere organisatie worden opgebouwd. Ook kwam er een eind aan de willekeurige porto's van de postiljons. Er werd een tarief vastgesteld, berekend naar gewicht en uren gaans. Wie de brief ontving, betaalde de port. Men vond het zeer onbeleefd, dat de afzender de port betaalde.

Eindelijk, 1 Januari 1852, werd de postzegel verplicht.

Nu vervoeren auto's, treinen, schepen en vliegtuigen brieven naar alle windstreken, in enkele dagen.

ren de schepen van de Oost-Indische Compagnie om Kaap de Goede Hoop naar Indië. Zo'n reis duurde lang. En elke dag was het weer hetzelfde voedsel: pekervlees, droge harde scheepsbiscuit en lauw drinkwater. Pikbroeken zijn geen verwende kindertjes! Maar die slechte voeding maakte veel mannen ziek. Op die lange reizen gebeurde het zo dikwijls dat de kapitein moest spreken: „In Gods Naam” en dat weer een matroos wegzonk in het zeemansgraf. De V.O.C. besloot daarom een verversingsplaats te vestigen aan de Kaap. De schepen konden daar dan verse groenten, vlees en drinkwater krijgen. De bemanning zou dan niet zoveel te lijden hebben van de ongezonde scheepskost.

Jan van Riebeeck

't Was Jan van Riebeeck, die in 1652, met 3 scheepjes landde in de Tafelbaai. Van de kleine nederzetting was hij „Koopman en opperhoofd.”

Van de bevolking, de Kaffers en Hottentotten, kocht hij land en vee. Groenten werden verbouwd en kudden schapen gehouden om de scheepelingen verse groenten en vers vlees te leveren.

De nederzetting werd groter, want de Compagnie zond Hollandse boerengezinnen naar de Kaap.

Eerst bleven ze dicht bij de zee wonen, maar de kinderen trokken steeds verder het land in.

Eenvoudige boerenhoeven verzezen met onafzienbare landerijen. Men kwam in bezit van grote kudden koeien en schapen. Kaffers deden dienst als herders.

Zo ontstond het volk: de Boeren van Zuid-Afrika. Zelf noemden ze zich: Afrikaanders.

Zo ver van Nederland en te midden van de zwartjes, onderging de taal langzaam een verandering. De zwarten, die het Nederlands krom spraken, leerden het ook zo aan de kinderen, waarop ze moesten passen. Ook een enkel Portugees woord glipte er tussen en zo ontstond in de loop der jaren het Afrikaans.

Eenvoudig leefden ze op hun boerderijen. De Bijbel bleef „het Boek” voor hen. Hun kinderen leerden ze thuis het lezen uit de Bijbel. Want scholen waren er niet. De naaste buurman woonde soms mijlen ver. Wilde men soms „gezelschap” dan moest een lange rit te paard, of met de huifkar, worden afgelegd. Soms kwam een rondreizende „schoolmeester” enkele weken, voor kost en inwoning, de kinderen een weinig leren.

Maar de ongeleerde Afrikaanders waren een vroom volk, innig gehecht aan het geloof hunner vaderen. In de strijd tegen de wilde mensen en wilde beesten werden ze gehard en taai van wil....

Na de Franse tijd behield Engeland de Kaapkolonie voor zich. Zuid-Afrika kwam onder Engelse vlag.

Getreiterd heeft Engeland dit deel van het Nederlandse volk. Het koos steeds partij voor de zwarten, wilde het Afrikaans niet lezen in brieven aan de regering, probeerde de kinderen het Nederlandse type te doen verliezen.

De vrijheidslievende Boeren duldden zulk een behandeling niet. Afrika is wijd en ruim! Een nieuw vaderland zullen ze zich zoeken verder naar het Noorden. Over de Grote rivier en de Vaal zullen ze trekken. Grond kunnen ze kopen van de Kaffers. Daar hebben de Engelsen niets over te zeggen. Voor een appel en een ei verkochten ze hun landerijen. Grim-

nig aanvaardden de Boeren de tocht naar het Noorden. 't Was 1836 — het jaar van de Grote trek. Duizenden ossenwagens trokken krakend en hotsend de Drakensbergen op.

Moeilijke, heel moeilijke jaren volgden. In de streek van het tegenwoordige Natal kregen de Boeren contact met de Zoeloes. Zij sloten een verdrag met de Zoeloe-koning Dingaan. Dat verdrag zou plechtig worden bezegeld. Toen het verdrag zou worden getekend en de Boerenleider Piet Retief met vijf en zestig van zijn mannen binnen de kafferkraal waren, werden allen door de Zoeloes lafhartig vermoord. Vlak daarop werd een gezelschap van zeshonderd Boeren, mannen, vrouwen en kinderen, door de wilde horde van Dingaan afgeslacht.

Vierhonderd Boeren trekken uit om Dingaan af te straffen. Zij raken in een hinderlaag en één der leiders, Pieter Uys, en zijn zoon Dirkie vallen samen met tien anderen. Dan komt er moedeloosheid onder de mannen. Er wordt krijgsraad gehouden. Men besluit, met bloedend hart terug te keren. Als dat aan de vrouwen wordt meegedeeld, dan vragen deze een half uur beraad en na een half uur treden zij de mannen tegemoet: „Als gij, wat wij in geloof begonnen zijn, door twijfelmoedigheid niet durft voortzetten, gaat dan terug naar de vleespoten van Egypte; laat ons uw wapens achter, dan zullen wij volbrengen, wat wij met God begonnen zijn.”

Beschaamd laten de mannen hun ruiggebaarde koppen zinken op de borst. Korte tijd later, op Zondag 16 December 1838, behalen vierhonderd vier en zestig weerbare mannen aan de oever van de tegenwoordige Bloed-

rivier een volledige overwinning en Dingaan wordt door zijn eigen mensen vermoord.

Een tijd van rust en vrijheid volgt in de gestichte republieken Natal, Oranje-Vrijstaat en Transvaal.

Tot.... er goud en diamanten in de Boerenrepublieken werd gevonden. Toen was het spoedig uit met de rust. Een Boerengeneraal zag het heel juist. Toen een Boer opgetogen sprak over de rijkdom aan goud in de bodem, zei hij: „Dat goud zal oorzaak zijn, dat ons land met bloed gedrenkt zal worden.”

Die voorspelling is uitgekomen!

Albion kreeg de goudkoorts en moest de „verdruchte Uitlanders” beschermen tegen de barbaarse Boeren.

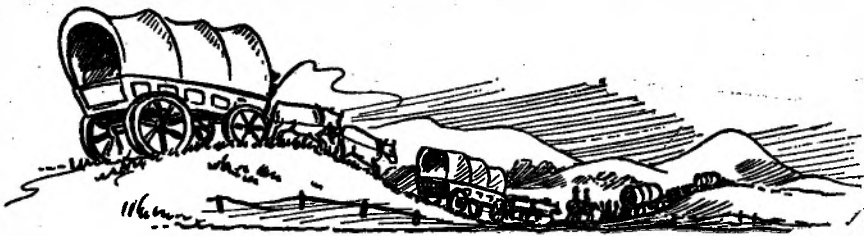
Tot het uiterste getergd, grepen de Boeren 11 October 1899 de wapenen, om het machtige Engeland het hoofd te bieden.

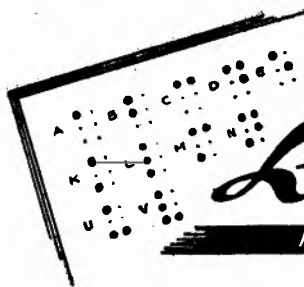
„Bidt God en houdt uw kruit droog” zo dacht de Boer en hij verliet zijn hoeve, om de strijd te strijden voor „Vrijheid en Recht”. „Alles sal regkom”, zo luidde het devies van de grijze president Paul Krüger.

Als Engeland ziet, dat het de mannen niet klein kan krijgen door geweld, steken zij de boerderijen van de mannen, die op „commando” zijn, in brand.

Vrouwen en kinderen werden „verzorgd” in de concentratiekampen. Hoe goed die „verzorging” was, toont het kinderkerkhof in Potchefstroom! Van de 120.000 vrouwen en kinderen stierven er 26.379.

Zo heeft Engeland het kleine volk gedwongen het hoofd in de schoot te leggen. In 1902 werd de vrede getekend.

Louis Braille

HET LICHTLOZE LAND

De eerste dag schiep God het licht. Op het Woord van God: „Er zij licht”, brak het glanzend door de grondeloze duisternis.

Op de vierde dag verbond de Schepper het licht aan de zon, maan en sterren. De hemellichamen kregen ieder een bepaalde taak. De zon bij dag, de maan bij nacht.

Naar Gods bestel rijst iedere morgen, jaar in jaar uit, de eeuwen door, de zon. Nooit het kleinste deel van een seconde te vroeg of te laat. Zij beschrijft haar boog aan de hemel en geen mensenhand kan haar dwingen één streep er van af te wijken.

Er is ook een lichtloos land. Het land van de blinde. Het licht straalt om hem en toch leeft hij in volslagen duisternis. Zijn ogen zijn open en toch ziet hij niets. De dag en de nacht zijn voor zijn ogen gelijk. Geen enkele lichtstraal, hoe fel ook, dringt tot hem door.

We lezen in de Bijbel ook van blinden. Ze moesten leven van genadegiften der zienden. Dat was een droevig lot. Maar nog erger voor hen was het, dat hun verweten werd: „Eigen schuld. 't Is de straf op de zonde”. De Farizeër ging hen trots voorbij en mompelde half luid: „De Here is rechtvaardig, Die hier gericht houdt!” Zelfs Jezus' discipelen dachten ook: „Straf voor bedreven kwaad.”

Ze komen voorbij een blindgeborene. Dan klinkt hun vraag: „Rabbi, wie heeft er gezondigd, deze of zijn ouders, dat hij blind zoude geboren worden?”

Hoe pijnlijk voor de stakker! Maar Jezus wijst zijn discipelen terecht. Het is geen straf op een gedane zonde. O, neen! Hoor maar: „Dit is geschied, opdat de werken Gods in hem zouden geopenbaard worden.” Welk een blijdschap brengt dit woord

in de ziel van de ongelukkige.

* * *

Hoe groot is het verdriet van een Moeder, als ze bemerkt, dat er geen licht glanst in de oogjes van haar kleine.

Blindgeboren! Dat is erg!

Denk het je eens goed in! Nooit iets zien! Je moeder niet. Je Vader, broers en zusters niet. Geen bloem en boom, geen kleur, geen vorm. Steeds om je heen de ondoordringbare duisternis.

Leven in het lichtloze land!

Zulke kinderen zijn er. In alles gelijk aan jullie, maar zien kunnen ze niet. Het wilde spel kunnen ze niet meedoen. Tastend en zoekend moeten ze hun weg gaan. Ja, zelfs alléén eten is voor hen al heel moeilijk. Ze kunnen niet zien of hun bordje al leeg is. Zich alleen aankleden brengt veel moeite mee. Wat vaak zitten ze alleen bij Moeder thuis. Of ze staan stil op een plekje te luisteren naar 't spel van de andere kinderen. In de lichtloze ogen lees je niet de vrolijkheid.

Naar de gewone school kunnen ze niet gaan. Ja, luisteren naar het vertellen, dat doen ze graag! Maar dan komt lezen en rekenen en schrijven!

Gelukkig is er ook een aparte school voor hen. Een school waar ze leren lezen en schrijven. Waar ze even goed als jullie aardrijkskunde en geschiedenis leren. Waar ze op de kaart vlot de plaatsen en rivieren aanwijzen. Misschien kijk je nu even verwonderd. Vergeet niet, dat heel wat dingen, waar jullie niet op letten, door de blinden worden opgemerkt.

Hun oren horen ieder geluid. Ze onthouden iedere bijzonderheid van de weg waar ze langs komen. Hun vingers betasten nauwkeurig de vormen der voorwerpen. Aan de stem horen ze wel, wie met hen spreekt. De

voetstap vertelt hen, wie er voorbij loopt.

De Christelijke school voor blinden staat in Zeist. Ze draagt de naam „Bartimëus”. Je kent toch de geschiedenis van de blinde Bartimëus (Marcus 10:46—52). De man die aan Jericho's poort zat te bedelen. Hij hoorde scherp naar wat om hem heen gebeurde. Een grote schare komt! En .... de naam Jezus van Nazareth! Dan roept hij het uit: „Jezus, gij Zone Davids, ontferm U mijner!” Laat ze maar brommen en pruttelen, de mensen die bij hem staan, dat hij zich stil moet houden! Hij gaat door en roept luider nog: „Zone Davids, ontferm U mijner”.

Hoor! hoor! De Meester staat stil. Handen trekken hem mee. Voor de Meester staat hij nu. Hij voelt het! Zijn lichtloze ogen heft hij tot Hem op. Een stem, die trilt tot in het diepst van zijn ziel, vraagt: „Wat wilt gij, dat Ik U doen zal?”. Dan stoot hij er uit, zijn hele grote verlangen: „Rabboni, dat ik ziende mag worden!”

In grote spanning wacht hij. O de Meester kàn het. Hij kàn het wel.

Als .....

Hoor nu! „Ga henen, uw geloof heeft u behouden!” Het wonder is er! Bartimëus ziet.... Ziet eerst.... de Heiland!

* * *

Neen, in het blindeninstituut „Bartimëus” te Zeist worden de ogen der blinden niet geopend. Maar wel leren ze zien met hun vingers, hun oren. Leren ze bovenal zien .... de Heiland.

De leerlingen van „Bartimëus” vormen samen een groot gezin. Een gezin met een kleine honderd kinderen. In dit gezin zijn kleinen van 6 jaar, maar ook jongens en meisjes van 18 jaar.

't Is voor de kleinen eerst wel moeilijk om alleen achter te blijven in de vreemde. Vader en Moeder zijn nu weer naar huis gegaan. Ze gewennen heel spoedig. Want hier helpen de groten de kleinen om er heel gauw thuis te zijn. Ze nemen hen mee in de tuin, gaan met hen de trap op naar boven en „wijzen” hen ieder een plekje van het gebouw. De gro-

teren vergissen zich niet! Ze lopen er net zo zeker als jullie thuis. In het gebouw zijn slaapzalen, eetzalen en leslokalen. Het is een internaat.

Streng wordt er op gelet, dat ieder ding op zijn vaste plaats staat. Er mag niet een of ander voorwerp rondslingeren, zodat er een blinde over kan struikelen.

In de tuin kunnen ze naar hartelust spelen. Ze schommelen en wippen. Klimmen in een boom. Spelen in het zand. Graven en spitten in een tuintje. Ze leren zelfs hollen en 't lukt de onderwijzer niet, om de jongens en meisjes tegen zich aan te laten lopen. Ze „voelen” elkaar aankomen.

Je hoort ze zeggen, als er eentje eens niet al te goed oplet en toch tegen een ander opbotst: „Jo, kijk toch uit!”

Ze leren wandelen op straat. Natuurlijk eerst onder geleide. Maar niet stijf aan de hand van de ziende! Neen hoor, ze moeten leren niet stumperig er uit te zien. De geleider raken ze alleen maar met de elleboog. Dat is voor groteren al voldoende. Een enkel woord geeft aanwijzing genoeg. Stipt volgen ze elke aanwijzing op. Later gaan ze geheel alleen.

De klassen in de school moeten heel klein zijn. Ze kunnen niet meer dan 8 à 10 leerlingen tellen.

Met grote verbazing zien we naar het lezen van de blinden. De vingertoppen glijden over de bladzijden en ze leren even vlot lezen als jullie. Hun boek ziet er vreemd uit. Wij zien geen letters. Alleen maar puntjes door 't papier gedrukt. Als je er met de vingertoppen overgaat, voel je de kleine punten.

Het is brailleschrift.

Het is een vinding van de Fransman Louis Braille. Hij werd in 1809 geboren. Zijn vader was zadelmaker. Op driejarige leeftijd was hij bij zijn vader in de werkplaats. De dreumes wilde ook een stuk leer met een scherp mes bewerken. Het mes gleed uit en trof hem in het oog. Hij moest het oog missen. Ook het andere oog werd ontstoken. Hij werd volslagen blind.

Braille heeft na lang zoeken een blindenschrift weten te maken. Hij gebruikte daarbij ook de vinding van een kapitein, die een schrift samenstelde, dat de soldaten in 't donker konden lezen. Braille heeft hoogstens zes punten zo weten te rangschikken, dat daarmede alle letters in cijfers kunnen worden gevormd. Dit schrift is voor de blinden van enorme betekenis. Naar Louis Braille wordt het blindenschrift „Braille-schrift” genoemd.

6 Januari van dit pas begonnen jaar is het 100 jaar geleden dat Braille overleed.

Hier zie je een voorbeeld van het „Braille-schrift”.

Er staan zes punten. De vetsten vormen de letter. Een a is 1 punt. De overige 5 punten zijn niet te voelen op het papier.

•• •• •• a	•• •• •• b	•• •• •• c	•• •• •• d	•• •• •• e
en hier	•• •• •• p	•• •• •• i	•• •• •• e	•• •• •• t
staat :				

Voor de blinden moeten dus aparte boeken worden gemaakt. Mensen, die tijd er voor hebben, doen dit wel met de hand, d.w.z. met een stompe punt drukken ze puntje voor puntje op het blad. Fouten maken gaat gemakkelijk! Voor de blinden zijn de fouten zeer lastig. Immers een puntje meer of minder geeft een heel ander letter.

Tegenwoordig maakt men het brailleschrift ook met een kunstige machine. Het schrift wordt veel regelmatig en prettiger te lezen. „Ha, machineschrift!” zegt de blinde, als zijn vingers nog maar enkele woorden hebben gevoeld. De boeken zijn door het dikke papier veel dikker dan onze. Zelfs plaatjes worden met punten overprikt, zodat ze de vormen van de tekening kunnen voelen.

't Schrijven is voor de blinde vrij gemakkelijk. Gemakkelijk? Ja, want hij schrijft de letters ook met puntjes, nu net anders dan bij 't lezen. De schrijffletter is het negatief van de leesletter.

De leesletter O is : :
wordt geprikt geschreven : :

Zie je wel negatief!

De blinde schrijft dan ook van rechts naar links. Keer je nu het blad met de gedrukte puntjes om, dan heb je de leesletter voor je. Dit schrift is alleen maar te lezen door blinden of mensen die 't brailleschrift kennen.

Toch schrijven de kinderen graag eens een briefje naar huis. Dat kan! Op een metaalstaafje staat aan de bovenzijde de braille-letter en aan de onderzijde de gewone, gevormd door een aantal scherpe puntjes als van spelden. Hierdoor prikt men de letter in gaatjes door het papier heen.

Je krijgt dus :

LIEVE MOEDER

't Is goed te lezen, maar 't gaat langzaam. Maar wat is Moeder blij als ze uit Zeist een klein geprikt briefje krijgt.

Op een gewone schrijfmachine kan een blinde heel goed leren typen. Dan kan hij brieven schrijven als elke ziende.

„En aardrijkskunde dan?” vraag je. Met onze gewone kaarten kunnen ze niets. Maar er is raad op. In dik car-

ton worden de rivieren gesneden. Je kunt ze voelen, iedere bocht. Plaatsen worden aangeduid met kopspijkers

„ZO'N HEIKNEUTER”

DOOR: WIELAND WOUTERS

.... Boele steekt torenhoog boven jullie uit. Die weet wat mag en wat niet. Die weet te gehoorzamen en .... z'n leven op spel te zetten voor hen, die hem minachten. Voel je Jaap?

Je hebt nog heel wat te leren in je leven, maar het eerst en het meest ootmoed en liefde tot de naaste”.

Jaap trekt hevig met zijn gezicht om z'n tranen te bedwingen. Maar

van verschillende dikte. Grenzen met een rijtje spijkertjes.

Zijn de leerlingen plm. 13 jaar, dan komt de keuze van een vak. Een groot deel der jongens wordt stoelennatter. Anderen worden borstelmaker of mandenmaker.

Zo werkt „Bartimëus” om straks haar leerlingen met een gerust hart naar huis te laten gaan.

't Zijn dan geen jonge mensen, die met bedelen de kost moeten verdienen. Maar jonge mannen en vrouwen, die met vreugd het leven ingaan.

Neen, ze voelen zich dan geen „arme stumpers!”

Want door het lichtloze land mogen ze gaan, geleid door het Licht der Wereld.

Ons Werkhoekje

Hallo, jongens en meisjes.

Toen ik het Kerstnummer van O. E.K. in handen kreeg en het grote Kerstkruiswoordraadsel doorkeek, gaf ik ineens een schreeuw!

Gelukkig, dat jullie niet gezien hebben, hoe rood ik werd van schaamte.

'k Heb altijd gemeend, dat alléén kinderen zich konden vergissen. Maar 'k weet nu wel beter. Daar heb ik de ontdekking gedaan, dat zelfs ouden het ook kunnen.

Heus waar, de eerste ogenblikken was ik er triest van....

Maar daar ineens, begon ik luidop te lachen. Gelukkig! Daar las ik duidelijk, zwart op wit, oplossingen inzenden vóór 31 Jan. a.s.

O, jongens, wat een bof! Nu komt het toch nog goed. Dat is me een pak van m'n hart!

Ik haast me dus mijn schrijffout te herstellen.

Hier volgt dan de:

RECTIFICATIE.

Vertikaal 5 moet niet zijn: zoon van Amram, maar: vruchtbare plekken in een woestijn.

Vertik. 108 ontbrak. Moet zijn als 9.

Dan verklap ik je stilletjes, dat vertikaal 33 meteen al 't goede woord is. Er staat ook een drukfout in.

Vertikaal 60 moet zijn: tegengestelde van vóórzin. Bij het ontleden zul je wel van 'n vóórzin gehoord hebben.

Vertikaal 92 staat 2 keer gedrukt in de tekst. Maar dat is niet erg!

Nu nog dit. In sommige gevallen zijn er méér mogelijkheden, zoals b.v. hor. 19, vert. 9, 44 en 49. Natuurlijk wordt dit goed gerekend!

Tenslotte een raad!

Voor hor. 89 en 91 vraag je vanzelfsprekend je ouders of een ander!

Ziezo, nu geloof ik, dat de stroom van brieven een aanvang kan nemen. Het moet deze keer een overweldigende vloed worden naar Bedum.

Nog eens het adres:

L. MEIJER, H. d. S., Bedum.

Veel succes!

dan barst hij in snikken uit en zegt:
„Vader vergeef het mij, ik... o, ik”.

„Graag Jaap, van harte, hoor”.

„En hoe is het met Boele, vader?”

„Die zal wel gauw wat opfleuren,
dunkt me. Alhoewel..... Waar is
moeder?”

„Moeder is naar Boele. Ze wou
beslist naar hem toe”.

Dadelijk gaat dokter naar de keu-
ken. Daar zit Rie te spelen met haar
blokken.

„Kijk eens”, zegt ze, „zo'n toren!
Mooi hè? En zo laat is het.” Ze
wijst naar het oude horloge, dat bo-
ven op een blok ligt.

„Kijk maar, het is elf uur, hè pa?”

„Ja, jij bent een lieverd. Maar zeg
eens, heb je zin een ritje met me te
maken? Kom maar gauw. Neen, laat
dat oude horloge nu maar liggen.”

Even later rijdt de dokter het erf
af, de weg op naar.... het Boender-
veld. En kleine Rie praat maar. „Jaap
is ziek, hè Pa? Jaap door 't ijs geval-
len. Jaap is stout. Boele niet, hè Pa?
Boele kan wel zwemmen, Jaap niet.”

Spoedig stopt de wagen. „Kom
maar, Rie. Hier woont Boele”.

Brands staat bij de deur. „Wat een
visite,” zegt hij. „Kom er maar gauw
in, dokter. En ben jij nu kleine Rie?
Nou, nou, een flinke meid, hoor!
Kom maar mee, je moeder is er
ook al.

„Jij hier, Rie!”, zegt haar moeder.
„Wat kom jij hier doen in de kou?”

„Met pa”, zegt ze trots. „In de
auto.”

Dan neemt dokter Pieters Rie op
de arm en gaat naar de bedstee.
„Kijk, daar is Boele, zie je?”

Eerst is Rie een beetje verwonderd.
Is dat Boele wel? Zo vreemd in die
grote kast?

Plotseling slaat Boele de ogen op.
Hij hoort bekende klanken. Net mu-
ziek.

„Ha, ha, ha,” kraait Rie. „Boele
is wakker.... Hij slaapt niet meer,
ikke....”

„Vader!” zegt Boele en dan:....
„Rie! Hoe kan dat?”

„'t Is Rie, m'n jongen. Ze komt
eens kijken, hoe je 't maakt”.

Een zonnige trek glijdt over Boe-
le's gezicht. „Rie, jij hier!”, zegt hij.
„Ik... neen, ik...” Hij weet niet wat
hij zo gauw zal zeggen. 't Is alles
ook zo plotseling gebeurd. Wie zou
zoiets verwacht hebben?

„Rie... Rie...”, mompelt hij.

En dan heftig: „Vader, het karre-
tje, gauw!”

Boele pakt het wagentje met beide
handen aan. „Kijk eens, Rie, dit mag
jij. Van Boele, hoor. Ik heb het voor
je gemaakt. 't Is een echt karretje,
fijn hè?”

„Niet zo druk”, waarschuwt Brands.

„Laat maar”, zegt de dokter. „Het
helpt meer dan drie drankjes.”

Rie is niet te houden, zo blij is ze.
O, dat karretje glimt zo prachtig en
de wielen kunnen echt draaien.

„Dit mag jij, Rie”, zegt Boele nog
eens: „Pak maar aan.”

(Slot volgt).

KONING GEORGE VI †

6 Februari 1952 overleed Koning George VI van Engeland

In het volgend nummer hopen we over hem een artikeltje te plaatsen.

V.

Zelden hebben dagbladen zoveel drukte gemaakt van oudheidkundige vondsten als in 1923, toen het graf werd ontdekt van farao Toetanchamon. /

Met een beetje fantasie, werd deze

farao gemaakt tot de koning van de uittocht en zijn vrouw tot de prinses, die Mozes uit het water toog.

Van heel de geheimzinnige glorie is bij nader onderzoek echter weinig overgebleven. De gouden beelden bleken van donker hout te zijn, met goud overtrokken, de gouden san-

dalen van brons.

En wat betreft Toet-anch-amon zelf, hij behoort niet tot de grote farao's; roemrijke daden heeft hij niet verricht, hij heeft misschien maar 6 jaar geregeerd.

En toch.....

Er is iets eigenaardigs aan z'n naam. Eerst heette hij Toet-anch-aton, later Toet-anch-amon.

Daar zit een hele geschiedenis aan vast! Luister maar 'es!

Toet-anch-amon

In 1580 v. Chr. werden de Hyksos-koningen verdreven door een machtig vorst uit het stadje Thebe. Je weet dat er in Egypte heel veel goden werden gediend. Maar nu Thebe de eerste viool ging spelen, werd boven alle andere goden de god van Thebe, Amon geheten, verheven en laten we zeggen tot rijksgod uitgeroepen.

Voor heel Egypte is onder de regering van dit koningshuis een tijd van grote bloei gekomen. Machtige tempels worden gebouwd. Een hele tempelstad verrijst. Enorme koningsgraven worden uitgehouwen. Een weg wordt aangelegd van 3 km. lang, aan weerszijden geflankeerd door sfinxen. 't Schijnt, dat iedere farao uit de 18e

dynastie heeft gewerkt aan de uitbreiding van deze tempelstad. De voorhof bijv. is gebouwd door farao Sjesjonk, die in de Bijbel voorkomt als Sisak. Op een zuil is te lezen, dat hij verschillende Palestijnse steden heeft veroverd, als: Gibeon, Ajalon, Sjoenem e.a. en dat hij Rehabeam, de zoon van Salomo, overwon.

In deze tempelstad troonde Amon. Tientallen priesters deden dagelijks het werk in het heiligdom. Hier werden ook de overwonnen vijanden gebracht om voor het aangezicht van Amon gedood te worden, zoals eenmaal Agag, de koning der Amalekieten door Samuel werd gedood voor het aangezicht van Jahwè.

De farao's werden door het volk hoog vereerd. Opzettelijk wordt van enkele farao's zelfs gezegd, dat ze wel een aardse moeder hadden, maar een god als vader.

Je ziet dan ook alle farao's haast gelijk afgebeeld. Op het hoofd een goddelijke kroon, aan het voorhoofd de ureüs-slang, aan de kin een lange baard en in de hand een kromstaf.

Heus, ongenaakbaar hoog stond de farao boven het gewone volk.

In deze verering, die eeuwenlang bestond, kwam echter verandering.

't Is farao Amenhotep IV geweest, die met opzet en vaak hardhandig, deze verandering heeft gewild.

Hij was heel jong toen hij de troon beklom, was niet sterk en helemaal niet een vechtjas, zoals veel van z'n voorvaderen. Hij wijdde z'n aandacht vooral aan het godsdienstig leven.

Nog maar kort aan de regering, liet hij zich priester noemen. Ook sprak hij graag en veel over Aton, de zonnescijf, als „de schepper van alles.”

De Amonpriesters in Thebe, hadden het al weldra door, dat Amenhotep het op hen gemunt had. De hele Amondienst moest weg, een Atondienst er voor in de plaats.

Amenhotep maakte ook werkelijk korte metten.

Hij begon al vast met het bouwen van een nieuwe residentie te El-Amarna, ten Noorden van Thebe. De naam

werd Ichnaton of paleis van de zonnegod Aton. Nog verder ging de koning. Z'n eigen naam herinnerde hem immers dagelijks aan de gehate god Amon. Welnu, in het vijfde jaar van z'n regering liet de koning zich noemen Ichnaton, d.i. Aton is heerlijk. Waar ook in Egypte, op zuilen, op grafwanden, in belangrijke brieven, werd de verfoeilijke naam weggebeiteld en door de geliefkoosde vervangen. 't Was dus wel ernst. Maar je begrijpt, dat de Amonpriesters hem nog wel het meest hinderden. Goed! Ook die kregen een beurt. De Amonpriesters te Thebe werden allen ontslagen en de Amongodsdienst was van nu af verboden. In een brief staat iets over de treurige toestand, die er daarna heerste. „Het land was als een chaos: de godentempels verlaten; de tempelmagazijnen geplunderd, het land verwoest; het onkruid groeide”.

Inmiddels was de residentie klaar en kon men met de bouw van de zonnetempels voor Aton beginnen. Dat is werkelijk iets groots geworden. — Drie zijn er bij de jongste opgravingen bloot gelegd. — Even de woestijn in liet Ichnaton de familiegraven maken. Reeds in deze graven is te zien, dat Ichnaton werkelijk iets nieuws wilde, dat hij ook een ander mens was dan z'n voorgangers. Op de grafwanden bijv. zie je allerlei leuke versieringen aangebracht: bloemen, vogels, vissen enz. en niet de griezelige figuren, als in het graf van Sêti I.

Lieten de voorgaande farao's zich alleen maar zien bij godsdienstige plechtigheden, hoog verheven, onbereikbaar, Ichnaton deed als een gewoon mens en vertoonde zich met z'n vrouw en dochters heel vaak in het openbaar.

Een nieuwe godsdienst, een nieuwe kunst, een nieuwe taal.

Maar al deze veranderingen vielen bij het volk niet in de smaak. Zijn reformatie is niet blijvend geweest.

Ichnaton staat zelfs bekend als de „ketterkoning”.

Wat er verder met Ichnaton gebeurd is, weten we niet. Zonen had hij niet. Z'n ene schoonzoon regeerde

NEFRETITE
(ECHTGEN. VAN ICHNATON)

maar heel kort. Z'n tweede schoonzoon Toetanchaton kwam daarna op de troon.

Deze moest niets van de nieuwigheden van z'n schoonvader hebben. Eén van z'n eerste daden was, z'n naam te veranderen in Toetanchamon. Dat is duidelijk genoeg, vind je niet?

Hij keerde terug tot de dienst van Amon, verliet Ichnaton, de residentie en ging weer wonen in Thebe, de stad van Amon.

De glorie van Aton was voorbij.

Alles wat nu herinnerde aan de ketterkoning en diens nieuwe godsdienst, werd weggevaagd en de verachting voor Ichnaton en z'n werk was zó groot, dat men hem de eer ontnam, meegeteld te worden in de rij der grote farao's.

De Nieuwe Vertaling

„Wij belijden, dat dit Woord Gods niet is gezonden, noch voortgebracht door de wil eens mensen, maar de heilige mensen Gods hebben het gesproken, gedreven zijnde door de Heilige Geest, gelijk de Heilige Petrus zegt (2 Petr. 1: 21). Daarna heeft God door een bijzondere zorg, die Hij voor ons en onze zaligheid draagt, Zijn knechten de Profeten en Apostelen geboden, Zijn geopenbaarde Woord bij geschrift te stellen; en Hij Zelf heeft met Zijn vinger de twee tafelen der wet geschreven. Hierom noemen wij zulke schriften: Heilige en Goddelijke Schriften.”

Dit belijden wij met de Nederlandse Geloofsbelijdenis (37 Artikelen) van het geschreven Woord Gods, de Bijbel. Kijk maar eens achter in je psalmboekje, of ik artikel 3 wel goed heb overgeschreven.

Nu weten jullie wel, dat het Oude Testament was geschreven in het Hebreeuws en het Nieuwe Testament in het Grieks. In deze talen kunnen wij de Bijbel niet leren. Onze dominees hebben deze talen wel geleerd, omdat zij de Bijbel ook in de „oorspronkelijke” taal moeten kunnen lezen.

De Bijbel moest dus voor ons worden vertaald. Dat is een heel moeilijk werk geweest. Want in de Hebreeuwse taal zijn woorden, waarvoor wij in onze taal geen woord hebben.

Je weet zeker ook nog wel, dat op de Synode van Dordrecht (1618—'19) besloten werd, de Bijbel opnieuw te vertalen. Deze vertaling kwam in 1637 gereed en de Bijbel werd gedrukt bij Pieter Keur. Een pracht Bijbel werd de Staten-Generaal toen aangeboden.

Deze vertaling noemen we de Staten-vertaling. Kijk maar eens op het

titelblad van je Bijbeltje.

De vertalers hebben een moeilijk, maar prachtig werk verricht. Heel nauwkeurig hebben ze gewerkt. Dat bemerk je bijv. aan de schuingedrukte woorden in je Bijbel. Hierop moet je niet de klemtoon leggen bij het lezen, zoals bij een gewoon boek dikwijls de bedoeling is. Deze schuingedrukte woorden stonden niet in de oorspronkelijke taal. Daarom hebben de „Statenvertalers” ze schuin laten drukken.

Onze taal blijft niet gelijk. Ze leeft. Er komen nieuwe woorden bij en oude woorden zeggen ons niets meer. Daarvan kun je zelf wel meer voorbeelden vinden dan ik hier noem. Wij kennen niet meer de tuiflamp, zwavelstok, tondeldoos, oortje, ho-

MOZES MET DE TWEE TAFELN

HELGOLAND

Als jullie een jaar geleden O.E.K. ook al lazen, herinner je je misschien nog, wat we toen over Helgoland geschreven hebben. Voor de anderen, die dat nog niet gelezen hebben, wil ik het nog even herhalen.

Helgoland is een Duits eiland in de Noordzee, nauwkeuriger gezegd: in de Duitse Bocht. 't Is niet altijd van Duitsland geweest. Eerst behoorde het aan Denemarken, later aan Engeland en pas in 1890 is het Duits geworden.

De bevolking leefde van visvangst en tourisme. 't Waren Noord-Friezen, de Helgolanders. Moeilijke jaren hebben ze doorgemaakt in de oorlog. Hitler had van het eiland een uitvalspoor tegen Engeland gemaakt. Van hieruit bestookten de Duitse onderzeeërs de Engelse en geallieerde schepen. 't Werd genoemd „het pistool op de borst van Engeland”. Nemen

konden de Engelsen het niet. Daarvoor had Hitler de driehoekige, steil uit zee oprijzende rots te zeer versterkt door bunkers, fortificaties enz.

Na de capitulatie van Duitsland moesten al de bewoners evacueren op last van Engeland. Dit land ging Helgoland van de kaart wegvegen, door het eenvoudig met springstof op te blazen. Tenminste, dat was de bedoeling. Nooit weer mocht het dienst doen als vooruitgeschoven aanvalspunt tegen Engeland!

Maar... de enorme hoeveelheden springstof, die aangebracht waren, vernielden wel de militaire installaties, maar meer dan grote kraters richtten de ontploffingen niet aan. 't Eiland was er nog!

De vroegere Helgolanders wilden nu graag naar hun geboortegrond te

zen, spinnewiel, zandloper enz.

Honderd jaar geleden kende men geen: nylonkousen, gloeilampen, vliegtuigen, tanks, radio, televisie, voetbal enz.

Na een lange en geduldige voorbereiding is er een nieuwe Bijbelvertaling gereed gekomen.

Sinds 1927 is aan deze nieuwe vertaling gewerkt en nu, bij het begin van 1952, ligt zij klaar. Een fraai gebonden exemplaar is onze Koningin aangeboden.

Het doel van de nieuwe vertaling begrijpen jullie nu, hoop ik: nl. de Bijbel te brengen in de taal van vandaag.

Er zijn teksten, die ons eerst vreemd in de oren klinken, omdat we ze zo dikwijls in de Statenvertaling hebben gehoord. Vooral de dichterlijke boeken worden in de nieuwe vertaling

ons veel duidelijker.

Vergelijk maar eens beide vertalingen van Job 28.

Statenvertaling

Gewisselijk, er is voor het zilver een uitgang, en een plaats voor het goud, dat zij smelten. Het ijzer wordt uit stof genomen en uit steen wordt koper gegoten. Het einde, dat God gesteld heeft voor de duisternis en al het uiterste onderzocht hij; het gesteente der donkerheid en der schaduw des doods. Breekt er een beek door bij degene, die daar woont, de wateren vergeten zijnde van de voet, worden van de mens uitgeput en gaan weg.

Nieuwe vertaling

Er zijn wel oorden waar men het zilver te voorschijn brengt, en plaatsen waar men het goud wast; ijzer wordt uit de grond gehaald en steensmelt men tot koper. Men maakt een einde aan de duisternis en tot de uiterste diepte doorvorst men het gesteente in de donkerheid en in de diepe duisternis. Men boort een mijnschacht ver van waar mensen wonen; zonder steun voor de voet hangen zij, ver van de mensen zweven zij.

rug, maar nog steeds weigerden de Engelsen. Zij wilden het eiland nu gebruiken als schietschijf. Toekomstige Britse vliegers leerden hier, hoe ze met hun bommen een vijandelijk doel konden raken. De grond werd er door omgewoeld, geen muur bleef staan. Zelfs het kerkhof werd niet ontzien. Dat griefde de Helgolanders diep. Ze deden dan ook al hun best, om die bombardementen te doen ophouden.

En ze kregen hulp. In scheepvaartkringen wees men op het grote belang van Helgoland als toevluchtshaven voor schepen. Ten N. van onze Waddeneilanden en in de Duitse Bocht kan het vreselijk stormen! Tijdens zulk noodweer konden de zeelui beveiliging vinden in Helgolands haven.

Helgoland

Bovendien wilden Amerika en ook Engeland graag niet langer Duitsland al te vijandig behandelen. Wie weet, moesten ze het nog eens gebruiken als bondgenoot tegen Rusland!

Eindelijk komt er nu voor de beproefde Helgolanders uitzicht. De Britten zijn tot de conclusie gekomen, dat ze als doelwit voor hun oefen-

bombardementen eigenlijk net zo goed een zandplaat in de nabijheid konden gebruiken.

Na zes jaren van bombardementen krijgt het eiland eindelijk rust. Op 1 Maart wordt het door de Engelsen overgedragen aan de West-Duitse regering. Je kunt je indenken, hoe de Helgolanders aan de vaste wal zich voelen! 't Is feest bij hen!

Nu moet je niet denken, dat ze allemaal op een versierd schip de 1ste Maart juichend naar hun eiland terugkeren. Waar zouden ze wonen? Wat moesten ze er doen, om aan de kost te komen? Bovendien is het er nog erg gevaarlijk. Er liggen namelijk nog een groot aantal „blindgangers”, dat zijn niet-ontplofte bommen. Die moeten eerst opgeruimd worden, en pas dan kan men beginnen de woningen enz. te herbouwen.

Maar grootse plannen zijn er al wel. Zo zullen er de eerstvolgende 5 jaar woningen gebouwd worden voor 500 Helgolanders, een jeugdhierberg, een strandboulevard, (want er zullen straks weer massa's badgasten komen) en bijv. ook een meteorologisch instituut.

Er is dus werk aan de winkel op Helgoland.

„ONZE EIGEN KRANT”

VOOR DE HOOGSTE KLASSEN
DER CHR. SCHOLEN

VERSCHIJNT
DE DERDE VRIJDAG VAN
ELKE MAAND

Redactie:

L. Meijer, H.d.S., Bedum
J. Bulthuis, H.d.S., Ten Post
Tj. Schaafsma, H.d.S., Kampen

Administratie:

„Drukkerij de Vries”, Siddeburen,
Telefoon no. 40.— Giro 139559

Abonnementsprijs 95 ct per half jaar.

FRANKRIJK *en* INDO-CHINA

INDO-CHINA. De naam zegt al, waar we het moeten zoeken op de atlas. 't Ligt in Achter-Indië en grenst aan China.

Zoals Oost-Indië bij Nederland behoorde en Voor-Indië en 't grootste deel van Achter-Indië aan Engeland, zo hoort Indo-China bij Frankrijk. Nederland raakte Indië kwijt, Engeland heeft Voor-Indië onafhankelijk verklaard (India en Pakistan). En zo is er ook een beweging in Indo-China, die de Fransen uit het land wil verdrijven. Die beweging heet: de Vietminh. De leider van de Vietminh is een communist. Hij heet: Ho Tsj Minh, d.w.z. Het licht, dat schijnt! Hij probeert met zijn *guerilla*-benden telkens weer de Fransen afbreuk te doen, ook wel trekt hij op met een heel leger. Als het de Fransen gelukt ze terug te drijven, trekken ze over de Chinese grens. China is ook immers communistisch. Daar kunnen ze wat op hun verhaal komen, krijgen weer nieuwe wapens en het spelletje begint opnieuw. Geen wonder, dat dit de Fransen ging vervelen. Daar moest een eind aan komen. Daarom stuurden ze een buitengewoon bekwaam generaal naar Indo-China. Een man, waarvoor zijn soldaten door het vuur gingen, generaal de Lattre de Tassigny. Hij werd Hoge Commissaris in Indo-China.

En wie was dat nu eigenlijk, die generaal? De vorige maand spraken alle kranten over hem. Ze vertelden, dat hij misschien wel de moedigste man was in de tweede wereldoorlog. Toen alle Franse generaals terugtrokken, hield hij met zijn mannen nog stand. Later zetten de Duitsers hem gevangen. Zijn vrouw wist een eind touw met een vijl in zijn cel te smokkelen en zo wist hij te ontsnappen naar Londen. Hij kwam weer aan 't hoofd van een Frans leger in Noord-

Afrika. In betrekkelijk korte tijd trok hij over Elba, naar Zuid-Frankrijk, toen naar het Noorden, over de Rijn, wist drie Duitse legers te verslaan en stootte in snelle marsen door tot in Oostenrijk. Die man moest nu 't zaakje in Indo-China gaan opknappen. Als er één was, die het kon, dan moest hij het zijn.

Hij ging. Werkelijk werden de opstandelingen teruggedrongen. Bij die strijd sneuvelde ook de enige zoon van de generaal. 't Was een groot verdriet voor hem en zijn vrouw. Evenals voor zijn oude vader...

Toch vocht de generaal door.

'k Las in „de Spiegel” een paar aardige *anecdotes* over hem. Eén er van is deze:

Een beroepsofficier, die nog nooit in de strijd was geweest, vroeg hem te mogen worden benoemd tot chef van de Inlichtingendienst, een tamelijk ongevaarlijk baantje.

De generaal vroeg hem toen, hoeveel wonden hij al had opgelopen in de strijd.

„Nog geen één”, was 't antwoord.

„Welnu, ga dan eerst eens een poosje naar 't front, in Tonkin, dan kun je er een paar opdoen”.

Daar had de man geen oren naar.

„De dokters vinden het klimaat daar voor mij helemaal ongeschikt, generaal”.

„Zo, welnu ik weet een beter klimaat voor u. Morgen vertrekt u per vliegtuig naar Frankrijk”.

Geen wonder, dat een man, die zelf acht maal gewond was, geen mannen om zich heen kon zien, die bang waren.

Generaal de Lattre de Tassigny heeft zijn zoon niet lang overleefd. De vorige maand is hij zelf per vliegtuig naar Parijs gebracht, om daar geopereerd te worden. 't Heeft

Urkers in Argentinië

Ons land is overbevolkt.

Veel mensen moeten emigreren, omdat hier voor ieder geen bestaan is te vinden.

Jonge boeren kunnen nog niet aller een boerderij bemachtigen, hoeveel er ook in de Noordoostpolder worden gebouwd.

Niet alleen boeren, maar mensen van verschillende beroepen proberen in Canada, de U.S.A., Afrika, Australië en Zuid-Amerika aan de slag te komen. (Denk om je atlas!)

Een drie maand geleden gingen in de haven van Ostende enkele Urker vissers scheep voor de zeereis naar Argentinië.

Op Urk wachtte men in spanning de eerste berichten af. Deze berichten zijn gekomen.

Op Oudejaarsdag, was het schipper Bakker, die als eerste Urker aan wal kwam. Door zijn kordaat optre-

den is de aandacht dadelijk gevallen op deze Nederlanders.

Schipper Bakker had vrouwen en kinderen van Belgen aan boord. Door de lange zeereis waren ze ernstig ziek geworden. Een kindje van vijf maanden was tijdens de reis overleden.

Toen Bakker land zag, wilde hij niet wachten tot twee uur 's nachts. De loods had dit uur aangegeven, geschikt om de haven binnen te lopen.

Zonder loods voer de Urker 's middags om vier uur de haven binnen. Zelf vond de schipper het helemaal niet een prestatie. Van een hulding wilde hij niet weten. Hij gebruikte de tijd om een brief naar Urk te schrijven.

Na gekeurd te zijn in Mar del Plata (38° Z.B., 400 km. van Buenos Aires), mochten allen aan wal gaan. Voorafgegaan door muziek trokken de Urkers naar hun tijdelijke

---

niet meer geholpen.... Enkele dagen later is hij gestorven en honderdduizenden hebben langs zijn baar gedefileerd om zo de held een laatste eerbewijs te brengen.

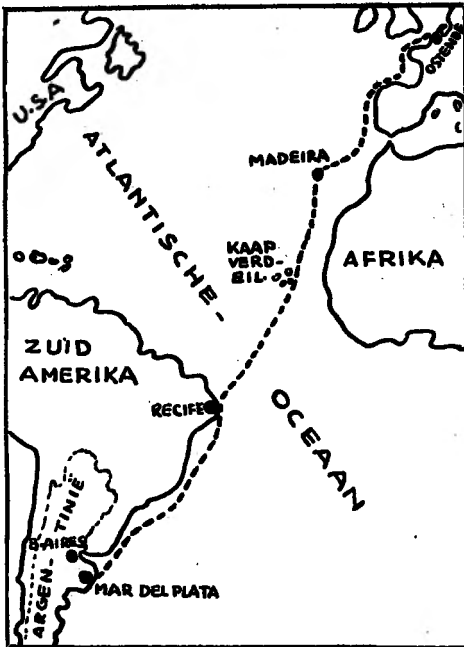
Ondertussen gaat de strijd in Indo-China voort. Er zijn al veel Fransen, die het zo welletjes vinden. Dertig duizend Franse soldaten zijn er al

gesneuveld. En waar is het einde nog?

En als straks de strijd in Korea eens gestaakt wordt, komen de Chinezen dan misschien de Vietminh helpen, om zo van Indo-China een tweede Korea te maken?

Er is niemand die het weet. Of weten de Chinese leiders het misschien wel?

HERSEN- GYMNASTIEK.

woonplaats.

De volgende dag werd reeds de eerste steen gelegd voor een nieuwe visconservenfabriek. Want de Urkers blijven bij hun oude beroep: de visserij. De vis, die straks door de Urkers gevangen wordt, zal in de nieuwe fabriek worden verwerkt.

Enkele Belgische vissers woonden al 3 jaar in Mar del Plata. Van hen hoorden de Urkers, dat ze het goed naar de zin hadden en goed verdienden.

Voor de Urkers, die hun gezin willen laten overkomen, wordt direct een huis gebouwd.

De heer Bakker wist nu dadelijk wel wat hij wilde. Zijn vrouw en kinderen moeten zo spoedig mogelijk ook komen. 14 April vertrekt er weer een boot.

Het is vrij zeker, dat, wanneer er binnenkort weer gelegenheid is om te monstere voor Argentinië, veel Urkers zich zullen aanmelden.

Op 10.000 kilometer van het oude Urk, zullen de Urkers naar hartelust kunnen vissen.

* * *

Eerst maar 'n tiental nieuwe vragen:

101. Welke 3 plaatsen met dezelfde beginletter, waren belangrijk in het leven van Luther?
102. Welke snaren zitten op een viool?
103. Hoe noemt men een staat, waar aan het hoofd staat:
  - a. een koning;
  - b. een president;
  - c. een sultan?
104. Welk dier levert wol, welk zijde en welk katoen?
105. Met welke eigennaam wordt Amerika wel eens genoemd? En Engeland?
106. Over kleuren mengen. Welke kleur ontstaat, als je:
  - a. geel met rood vermengt?
  - b. geel met blauw?
  - c. zwart met wit?
107. De eerste drie richters ken je? Tegen welke vijanden streden ze?
108. Aan wie denk je als ik zeg: Kaapkolonie? Zilvervloot? Bezina?
109. Schat eens hoe oud ongeveer kan worden: een kikker, een schildpad, een kameel.
110. Waar wordt de Nederlandse aardolie verwerkt?

De antwoorden op het vorige 10-tal vragen zijn:

91. St. Anthon.
92. slee, ski, schaats.
93. Cognac, een plaatsje in Frankrijk, bij de Garonne.
94. zuur, wrang.
95. ampel is uitvoerig. Een ampele bespreking.
96. Bij de aanbieding van het Smeekschrijft der Edelen gebezigt door Barlaamont.
97. de gebroeders Montgolfier.
98. 9999/9.
99. boekhoudboek.
100. door er ap-pelmoes van te maken.

ARGENTINIË

vlees en graan

Argentinië is een groot land. Op de kaart van Zuid-Amerika lijkt het ons lang zo groot niet als 't in werkelijkheid is. Maar kijk eens naar de schaal van de kaart en reken dan eens uit hoeveel km. het ongeveer is van de Noordgrens tot aan de Zuidpunt! Dan vind je verscheidene keren de afstand Groningen-Maastricht!

Argentinië is wel 3.000.000 km.² groot, maar niet dicht bevolkt. 't Was het land van koren en vee. Hele scheepsladingen graan, huiden en vlees verkocht men naar het buitenland. Het land werd er rijk door.

Aan 't hoofd van de Argentijnse regering staat op 't ogenblik Péron. Of beter gezegd: Hij regeert eigenlijk alleen. 't Is een soort dictator. Hij en zijn vrouw Eva Péron, die daar blijkbaar ook nogal iets in de melk te brokken heeft, hebben in 't land zo ongeveer alles te zeggen. Maar de maatregelen, die Péron neemt, zijn niet altijd ten gunste van het land.

't Gaat Argentinië niet erg voor de wind op 't ogenblik en dat is niet alleen de schuld van de dictator. Er gebeuren ook dingen in de wereld, waar geen mens iets aan kan veranderen. Vruchtbare en onvruchtbare jaren, regen en droogte komen niet bij geval, maar van Gods Vaderlijke hand ons toe.

Het land, dat vroeger bij wijze van spreken, de wereld van graan en vlees voorzag, kan op 't ogenblik in zijn eigen behoeften nauwelijks voorzien.

Hoe dat komt?

Wel, de beide voorafgaande jaren is een groot deel van de oogst mislukt door de grote droogte. Dag op dag

brandde de zon op de uitgestrekte koren- en weidevelden en de regen bleef uit. De verzengende zonnestralen deden bijna alles verdorren. Zo bleef de maïsogst in 1950 ver beneden de verwachting. Vergeleken met andere jaren was het ongeveer niets.

Ook het vorige jaar viel er voor 't graan veel te weinig regen. De opbrengst van 't koren en ook van het lijnzaad viel bitter tegen. Wat niemand in Argentinië zich kon herinneren, gebeurde toen: er werd koren ingevoerd. En wat ingevoerd wordt moet betaald worden. Daar wordt een land armer van.

De boeren, die geen koren oogsten, kunnen ook niets verkopen en zoeken nu naar andere inkomsten. Péron

wilde de industrie bevorderen en zorgde, dat de fabrieken goede lonen uitbetalen. Daarom zijn veel graanboeren nu fabrieksarbeider geworden. Maar minder werkrachten in de land-

NEDERL. EXPEDITIE DOOR DE SAHARA

28 November van het vorig jaar vertrok een film-expeditie van Van Houten te Weesp naar Accra, de eerste cacao stad der wereld. Op 17 Januari is het gezelschap daar aangekomen. Een afstand van 9000 km. werd afgelegd. De tocht ging door de grote woestijn Sahara.

Wie zulke reizen maakt, kan wat verhalen!

Enkele fragmenten uit de reisbeschrijving vinden jullie vast aardig.

DOOR DE WOESTIJN.

De woestijnweg heeft een wegdek van keiharde rotssteen, in de loop van vele eeuwen, in combinatie met de wind, „geonduleerd”, waardoor korte zandgolfjes ontstaan zijn. De enige manier om er behoorlijk overheen te komen, is zo hard mogelijk

rijden.

Een angstige ervaring met onze 4½ ton belasting! Om de 100 km. dook Piet onder de wagen, om alles, iedere

bouw maakt, dat er straks ook weer niet zoveel land bewerkt kan worden en er dus nog minder koren geoogst wordt. Als dat zo doorgaat, blijft Argentinië geen graanexporteur meer.

Ook het vee heeft geleden onder de grote droogte. Waar zou men de beesten mee mesten, als het gras verdorde? Alleen grote, rijke veeboeren zouden duur veevoer kunnen kopen. Maar.... Péron had die grote veefokkers veel land afgehaald en dat verdeeld onder kleine boeren. Die kon-

vastgesteld, maar veel te laag om de kosten van het vetmesten goed te maken. Daarom gingen ze jongvee voor de slacht verkopen, waarvoor ze hogere prijzen kregen.

Zo wordt natuurlijk de veestapel kleiner en kan er minder worden uitgevoerd. Er is zelfs een vleestekort in de hoofdstad van het land. (Dus in...)

Niet genoeg verkopen naar 't buitenland betekent minder geld ontvangen. Geld, dat Argentinië zo broodnodig heeft om landbouwwerktuigen, machines en grondstoffen voor de fabrieken te kopen. Alles lijdt er onder.

De arbeiders, die eerst Péron bejubelden, komen langzamerhand tot andere gedachten. Is hij niet mee schuldig aan de slechte toestand van het land?

Het beste was, dat ze leerden inzien, dat ook een machtig man als Péron, hen geen paradijs op aarde kan maken. Dat ze biddend leerden opzien tot de Vader in de hemel, die wolken, lucht en winden gebiedt en zonder Wiens wil ook de dictator Péron zich noch roeren, noch bewegen

den geen duur voer betalen, vooral niet, omdat ze voor hun slachtvee een prijs kregen, die door de regering was

bout, iedere verbinding te controleren. We zaten op de „piste”, zoals de weg genoemd wordt, die slechts door stenen is aangegeven, vier keer vast. Iedereen er uit, de wielen vrij-scheppen en duwen!

We hebben niet één leuke band gehad!

DE NEGERBEDIENDE.

Ahmed, onze negerjongen, is fantastisch. Hij heeft de hele keuken-affaire onder zijn hoede genomen. De pannen blinken en het vuur blijft branden. Een lief joch. We moesten hem gisteravond naar huis jagen, anders was hij ons vannacht blijven bewaken. Hij maakt het hele kampleven mee en we geven hem zo goed te eten als we maar kunnen. Een sigaretje wil hij ook nog wel eens paffen en met 100 francs gaat hij des avonds naar huis. Het konijn, dat we geschooten hebben, weigerde hij, evenals de wijn. Ahmed is op zijn *qui-vive* en houdt zijn mededingers, die rondom het kamp dwalen, met krachtige Arabische taal, die wij niet verstaan, op een afstand.

KANO.

Het was wel een verrassing toen wij

plotseling midden in de rimboe van Nigeria op een asfaltweg terecht kwamen, die naar het vliegveld van Kano leidt.

Op het stuk asfalt tussen het vliegveld en de kolossale stad kregen wij een duidelijk beeld, welk een belangrijke rol de fiets speelt bij de negerbevolking van West-Afrika. We zagen hier prachtig onderhouden rijwiel van louter nikkel en glimmend lak, terwijl een andere groep zelfs nog

de papierverpakking om het frame had zitten! Sommigen hadden de schijnwerper met pakpapier beplakt. De fiets wordt daar als een relikwie verzorgd.

ALLERLEI

„Hier is de nieuwsdienst voor de Nederlandse Radio Unie, verzorgd door het A.N.P.”, zo klonk het o.a. in 'n huiskamer te Megen(N.Br.), toen de familie de radio had aangezet voor de dagelijkse nieuwsberichten. Maar nauwelijks had de omroeper zich aangekondigd, of het daarop volgende nieuws werd begeleid door vreemdsoortige verschijnselen. Het leek of de radio onder stoom stond, want een grote rookwolk drong er uit. De kinderen hadden schik in het geval, maar vader en moeder namen de zaak serieuzer op.

„Gauw er mee naar buiten”. Emers water werden over het toestel

uitgestort. Het incident bleek bezworen. De tot dusver onbekende oorzaak van het incident werd weldra vastgesteld. De radiobrand was ontstaan door de aanwezigheid van een nest jonge muizen in het toestel.

Tijdens het A.N.P.-nieuws zijn ze alle gesneuveld.

* * *

Reeds geruime tijd deden geruchten de ronde, dat zich in de St. Pietersberg een doorgang zou bevinden, die toegang verschaft tot Belgisch grondgebied. Hoewel alle gangen in de berg om veiligheidsredenen door een muur werden afgesloten, hielden de geruchten aan.

De geruchten blijken thans op waarheid te berusten. Het is een assistent bij het wetenschappelijk onderzoek van de St. Pietersberg gelukt het gat te vinden. Het is gelegen drie minuten

gaans in Z.O. richting van de befaamde steen „Khaba”, in één der gangen even over de grens.

De afmetingen van dit smokkelgat zijn zó gering, dat men genoodzaakt is zich op de buik liggend er doorheen te wringen, om, vervolgens naar beneden glijdend, in het Belgische gangenstelsel terecht te komen.

Aangenomen wordt, dat dit gat vrij veel door smokkelaars is gebruikt.

* * *

Op het Terschellinger strand zijn de laatste tijd herhaaldelijk merkwaardige vissen aangespoeld. Zelfs de oudste Terschellingers wisten ze niet thuis te brengen. Bij nader onderzoek bleken het bramen te zijn.

De braam is een zeldzame, op grote diepte levende zeevis, met ver naar voren staande ogen en lange puntige borstvinnen. Een van deze merkwaardige dieren is thans ondergebracht in het natuurhistorisch museum te Leeuwarden.

* * *

Een man die dezer dagen langs het strand van de Noordzee wandelde, vond een bus met een Engels opschrift en een plaatje er op, dat een vis voorstelde. Hij dacht, dat hij een bus visconserven had gevonden en was de koning te rijk. Thuisgekomen, zéu de familie meteen maar beginnen de visjes te nuttigen. Een blik-opener werd gehaald, de man prikte in het deksel en wat niemand ver-

wacht had, gebeurde: het huis was in een minimum van tijd geheel gevuld met een dichte roodbruine walm.

De politie kwam en, nadat de familie tot rust gekomen was, werd de bus onderzocht. Het raadsel was spoedig opgelost. De bus was nl. gevuld met een preparaat, dat gebruikt wordt om een nevelgordijn op zee te leggen.

* * *

In een groot gebied in West-Mexico is grote ongerustheid veroorzaakt door de heftige werking van de Paricutin.

De Paricutin is de jongste vulkaan ter wereld. Hij is pas in 1943 in een korenveld bij San Juan de Las Colchas ontstaan. Mensen uit de omgeving hebben deze vulkaan in acht jaar van een bult, die in een vlak korenveld zichtbaar werd, zien uitgroeien tot een berg van 2500 m. hoogte.

Ontploffingen in de krater van de

vulkaan en aardbevingen hebben reeds in een uitgestrekt gebied muren doen instorten en ramen in verscheidene dorpen en steden vernield.

* * *

Een jongeman, die met de trein uit Amsterdam naar Utrecht wilde reizen, heeft het eerste deel van deze rit onder enigszins benauwde omstandigheden moeten afleggen.

Hij was op het Amstelstation namelijk op de reeds rijdende trein gesprongen, doch trof toen juist een coupé, waarvan de deur niet open wilde. Staande op de treeplank en zijn hand krampachtig om de deurknop geklemd, wist hij zich, hoewel met moeite, staande te houden. Hij kon zich troosten met de wetenschap

dat het een stoptrein was, zodat het geen uren kon duren voor de trein tot stilstand zou komen. Maar in een dergelijke situasie schijnen ook minuten eindeloos lang.

Ook de reizigers, die de jongeman voor het raam zagen staan, konden niet dadelijk hulp bieden, omdat het slot van de binnenzijde uit evenmin te openen viel. Zij waarschuwend echter de hoofdconductor, die de trein tot stilstand liet brengen. Daarmede was die redding nabij, doch ook de ambtenaar, die proces-verbaal opmaakte wegens het feit, dat de jongeman op een rijdende trein gesprongen was.

De trein had tien minuten vertraging.

Bij onderzoek bleek tussen de slee van die deuren een steentje te zijn geraakt, welke het openen onmogelijk maakte.

* * *

In 1945 arriveerde een zekere Theodor Liedstedt als vluchteling uit Oost-Duitsland in Bad Godesberg.

Na vier jaar in een kamp te hebben doorgebracht, huurde die man een kamer en kreeg wat meubels van die commissie voor sociale zaken in het plaatsje. Bij die meubels bevond zich een bureau, dat er uit zag als antiek.

Kortgeleden ontdekte Liedstedt in een antiquariaat in Bonn een boekje over oude meubels, waarin een hoofdstuk was opgenomen over geheime laatjes, zoals die vroeger in bureau's en kabinetten werden aangebracht.

Liedstedt bestudeerde zijn eigen oud

bureau en kwam tot die ontdekking, dat dit óók een geheim laatje bevatte. In dit laatje zaten weliswaar

geen goud en juwelen, maar hij vond er wel een document in.

In dat document las Theodor Liedstedt, dat in het jaar 1813 een man, genaamd..... Theodor Liedstedt en zijn echtgenote, hun trouwringen hadden geofferd voor hun Pruisische vaderland, dat toen ter tijd in oorlog was met Napoleon.

Die akte was opgesteld in Glogau en dat was toevallig dezelfde plaats, waaruit die latere Theodor Liedstedt na 132 jaar zou vluchten.....

Jan van Riebeeck se standbeeld.

Jan F. C. Celliers

Op vastrapvoet, in brons gebou,
staan jou die Kommandeur aanskou,
ou Tafelberg.

Net of hy verontwaardig vra :

„hoe lank zal ons dit nog verdra,
die spulle hier, die bak en brou —
ons twee, wat nog die vlag onthou
van vroëer dae,
waarvoor die Rooies, romp en stomp,
gebars het onder Ruyter, Tromp
se moker-slae?”

Hy antwoord nie, hy swyg in rou,
ou Tafelberg, —

van veel belewe, veel onthou,
die eggo's weggesterwe nou
in klowe-blou.....

Dog kyk, in awend-sonnestraal
het vryheids-engel neergedaal
en om die rotpantsier se grou
'n sluier van Oranje ontvou. 1)

O, beeld van outyds grote Swyer,
Oranje-vors en volksbevryer,
jou gees is altyd nog ons lyer —
ons bly getrou.

1) By ondergaande son trek so'n volksluier dikwels oor die regse hoek van die berg.

Uit: Die Lewenstun en andere gedigte
Pretoria - J. L. van Schalk Bepk.

Ons Werkhoekje

Hier volgt eerst de uitslag van de Kerst-kruiswoordpuzzle 1951.

HOR.: 1 Absalom, 6 are, 7 Sam, 8 do, 10 Ad, 11 lek 13 Ens, 14 naam, 18 Rome, 19 op, 20 rek, 22 spa, 23 emo, 24 Bethlehem, 25 Nazareth, 26 met, 27 rem, 29 Nod, 31 zak, 32 heks, 34 Ur, 35 Mesa, 36 til, 15 rok 37 er, 39 as, 41 Amrafel, 42 oom, 46 oma, 47 mat, 50 Deo, 51 Els, 53 Jo, 55 To, 56 vloeren, 57 al, 58 spannen 59 e.a., 62 do, 64 Oss, 65 sta, 66 Abraham, 71 sla, 72 ark 74 ik, 76 sl, 77 pal, 79 Isai, 81 doel, 82 Ato, 84 la, 85 oer 87 log, 89 moi, 91 ihr, 92 Ina, 93 ets, 94 oeh, 96 Aa, 97 glas, 99 dito, 101 Ede, 104 Ada, 106 el, 107 st, 109 olm, 110 Ithamar, 111 os.

VERT.: 2 broden, 4 ls. 5 oasen, 8 dal, 9 e.k. 12 kar 13 emmer, 16 aorta, 18 Lot, 21 spotten, 22 smeer, 28 Mozes 30 Dakar, 32 hel, 33 mus, 35 Mirjam, 36 ter, 38 jr. 40 ar. 43 oehoe, 44 e.k. 46 om, 48 at, 49 so, 50 de, 52 os, 53 j.l. 54 ooevaars, 55 tranendal, 56 vrees, 57 alt, 60 nazin, 61 nar, 63 Christus, 64 os, 66 as, 67 blaar, 68 ra, 69 ho, 70 Abisai, 72 ar, 73 Po, 75 kil, 77 pal, 78 Kioto, 80 Seool 81 da, 83 ram, 86romeins, 88 Gotha. 90 ihr, 92 Ithai, 93 Eelde, 94 Og, 95 bar, 98 sta, 100 de, 102 dooit, 103 Odessa, 105 alt, 109 o.l., 111 om. 45 Immanuel.

UITSLAG KERSTWEDSTRIJD.

Er waren bijzonder veel oplossingen. 't Was geen gemakkelijke puzzle. Jullie hebben wel je best gedaan. Jammer dat er in de eerste opgave fouten zaten.

De prijswinnaars zijn :

1. Feikje v. Dekken, Boelenslaan (Fr)
2. Nel v. Drimmelen, Klundert.
3. Grietje Kooistra, Garijp.
4. Peter Schotsman, Nijkerk.
5. Thony Lekkerkerker, Kamerik.
6. Albertje de Vries,, Bovensmilde.
7. H. de Vries, Zwaagwesteinde.
8. Pieter Hoekstra, Ee (Fr).

9. Roelie Eefsting, Heerjansdam.
10. Ansjie Koekkoek, Kampen.
11. Ouwe IJtsma, Surhuizum.
12. Harry Haan, Bedum.
13. Rietje de Wildt, Hei en Boeicop.
14. Sietse B. Osinga, Oudega (W).
15. Nelly Dijkema, Lichtenvoorde.
16. Jan v. d. Veen, Twijzelerheide.
17. Dirk v. d. Sluis, Genemuiden.
18. Hendrik Hoeksema, Lauwerzijl.
19. Trijntje Wiebenga, Harkema-Op.
20. Jan Spijk, Uithuizermeeden.

Het prijsje wordt per post toegesonden .... Even geduld !

* * *

Voor deze keer een eenvoudig raadseltje. Alle 13 woorden bestaan uit 5 letters. Op de kruisjeslijn komt een woord te staan, dat verband houdt met het jaar 1952.

1. X	1. een metaalsoort.
2. . . . X .	2. stam van een werkw. dat blijdschap uitdrukt.
3. . . . X . .	3. Broer van Abraham.
4. . . . X	4. zetel.
5. . . . X	5. altijd.
6. . . . X	6. Fillijnse stad.
7. . . . X	7. deel van een huis
8. . . . X	8. gebruikte men meest bij het bouwen van een huis.
9. . . . . X	9. edelsteen.
10. . . . . X	10. melsjesnaam.
11. . . . . X	11. houdt een mens op de hoogte met het gebeuren,
12. . . . . X	12. „electrisch oog”
13. . . . . X	13. figuurraadsel.
- Hiervan behoeft je geen oplossing in te zenden.

ZO'N HEIKNEUTER"

DOOR: WIELAND WOUTERS

Mevrouw Pieters krijgt nu ook plezier in het geval en Rie gaat meteen aan de rit. Ze zingt van plezier. Maar als ze een paar keren de kamer rondgetoerd heeft, gaat ze op de vloermat zitten en hijst het karretje op haar schoot. Ze bekijkt het wagentje van alle kanten. Ze betast het overal en

aan de uitroepen, die volgen, merkt Boele hoe blij ze is. Hij ligt op de ellebogen in de bedstee naar Rie te kijken... te kijken...

En dan.... Het is alsof plotseling een zware last van zijn schouders glijdt. Het wordt zo licht om hem heen. Hij weet niet wat het is, maar

als hij Rie ziet spelen in hun kamer, als hij de statige doktersmevrouw hoort lachen en praten in hun huis. ...neen het is onbegrijpelijk; onwenselijk....

Hij... hij... zoveel vreugde.... z'n hart is vol, overvol. Tranen branden in zijn ogen en, neen, hij kan het niet keren, maar ineens begint hij te snikken.

„Boele”, zegt Brands, „wat heb je nou?”

Maar de dokter schudt het hoofd en zegt zacht: „Stil laten betijen, dit breekt de spanning en brengt genezing.”

Als Boele tot bedaren is gekomen en zijn tranen wegwist, zegt hij: „Wat ben ik een rare jongen, hè vader?”

Maar dan komt Rie's moeder naar hem toe. „Boele”, zegt ze „ik heb je lang verkeerd bekeken. Ik heb je pijn gedaan, door Rie bij je vandaan te halen. Ik kende je niet en daardoor kwam het, dat ik m'n kleine meid bij jou wegriep. Maar nu weet ik beter, jongen. Mijn man heeft mij veel verteld en Jaap.... Ik ben naar je toe gekomen om alles weer goed te maken. Om je te bedanken, wat je voor Jaap gedaan hebt. Dat had onze jongen niet aan je verdiend en, neen ik ook niet. Ik schaam me voor je. Vergeef het mij jongen.... en zo dikwijls als je wilt, kom je hoor en....”

Wat gaat die deftige mevrouw nu doen? Ze gaat naar de bedstee en drukt een zoen op Boele's wang. Twee tranen vallen op het witte laken....

„En”, fluistert ze, „ik zal trachten een moeder voor je te zijn”.

Even later zal het bezoek vertrekken.

„Heb jij Boele nu al bedankt voor je mooie cadeau?”, vraagt de dokter aan Rie. „Me dunkt, dat zoiets heus wel een bedankje waard is. Ik wou, dat Boele er mij ook zo eentje ging maken”.

Meteen gaat Rie naar de bedstee, hijst zich omhoog.

„Boele, ikke....”

De dokter tilt haar op en.... hup, daar zit ze op de dekens.

„Rie”, zegt Boele, „als ik beter ben,

dan zal ik nog eens iets heel moois voor je maken, een....”

„Een toren”, zegt ze, „een hoge toren met een klok, hè Boele?”

„Ja, een echte, heel hoge hè? En dan gaan we zand rijden met jouw karretje. Dan ben ik een paard en jij mag mennen. Mooi hè?”

„Kom Rie, nu moet Boele slapen. Zeg hem maar gauw wel te rusten”, zegt dokter Pieters.

Plotseling voelt Boele twee poezelige handjes op z'n wangen. En op hetzelfde ogenblik geeft Rie hem een dikke zoen....

Als alles weer stil in de kamer is en Brands een paar turven in de kachel doet, ligt Boele naar de zolder te staren. Wat een dag. En wat een geluk.... Nog voelt hij de plek, waar de deftige mevrouw hem gezoend heeft.

Een moeder voor hem....

Moedertje... ach....

Onwillekeurig vouwt hij de handen. En zacht prevelt hij onder het lang-

zaam indommelen: „Here Jezus.... ik... ik dank U...en... en”. Dan komt de slaap, die rust brengt en genezing. Even later doet Brands zacht de bedsteedeur dicht. „Slaap maar, m'n jongen”, mompelt hij.

„Zo is 't goed, ja zo is 't goed”.

— Einde. —

KONINGIN ELIZABETH II

KONING GEORGE VI

In O.E.K. van Februari vond je het portret van de overleden Engelse koning George VI.

Oud was hij nog niet, pas 56 jaar. Maar we weten dit wel: of we oud zijn of jong, we weten de dag van ons sterven niet. Altijd moeten we bereid zijn om voor God te verschijnen. Koningen en vorsten maken daarop geen uitzondering. In September van 't vorig jaar moest de Koning een longoperatie ondergaan. Van deze operatie scheen hij weer zo goed als geheel hersteld.

Woensdag, 6 Februari, wilde een kamerdienaar 's morgens zijn vorst wekken, toen hij tot de ontstellende

ontdekking kwam, dat de koning dood in zijn bed lag. Zacht en kalm was hij in zijn slaap overleden.

Dat was een schok voor zijn familie, voor Engeland en voor de hele wereld. In bijna alle landen werd de overleden vorst herdacht en spraken men van hem als een groot en goed Koning.

George VI was de tweede zoon van koning George V en koningin Mary. Zelf had hij niet gedacht ooit koning te worden. Na de dood van zijn vader zou immers zijn oudere broer Edward opvolgen. En dat gebeurde ook.

Albert Frederik Arthur George, zo als de overleden koning eigenlijk heette, kwam al op 14-jarige leeftijd bij de marine en later deed hij dienst als officier bij de luchtmacht.

Niets wees er op, dat hij koning zou worden, tot in 1936 zijn broer onverwachts afstand deed van de troon en Albert Frederik Arthur George hem als George VI moest opvolgen.

Slechts drie jaar heeft hij toen in vrede geregeerd, voordat de tweede wereldoorlog uitbrak in 1939. Gedurende de oorlog liet hij zich kennen als een rustig, moedig en beleidvol vorst, die met zijn daden en woorden het Engels volk aanvuurde tot volhouden en doorzetten. Bij zijn overlijden liet het Engelse volk duidelijk blijken, hoeveel het van zijn koning hield. Duizenden en duizenden van zijn onderdanen hebben gedefileerd langs zijn baar en brachten hem op die manier nog hun hulde na zijn dood.

Koning George had een klein, maar gelukkig gezin. Samen met zijn vrouw, koningin Elisabeth, en zijn beide dochters, de prinsessen Elizabeth en Margaret, leidde hij een gelukkig en eenvoudig huiselijk leven.

Kroonprinses Elizabeth moest de laatste jaren, samen met haar man, de hertog van Edinburgh, steeds vaker de vorstelijke plichten van haar vader overnemen. Omdat de gezondheid van haar vader minder goed was, ging het jonge paar in zijn plaats buitenlandse bezoeken afdelen.

Zo waren ze nog geen week tevoren per vliegtuig uit Engeland vertrokken voor een reis van vijf maanden naar Afrika, Ceylon, Australië en Nieuw-Zeeland. De koning zelf deed ze uitgeleide. Zijn gezondheid scheen uitstekend, en men vermoedde niet, dat dit de laatste keer was, dat koning George VI zich in 't openbaar vertoonde.

De reis van het kroonprinselijk paar werd wel op droevige wijze afgebroken. In Kenya (Afrika) moest men prinses Elizabeth mededelen, dat

haar vader was overleden. Zij was nu Koningin geworden....

't Spreekt vanzelf, dat de reis niet kon worden voortgezet. 't Zelfde vliegtuig, waarmee ze uit Londen vertrokken waren, bracht hen, niet na 5 maanden, maar na 1 week, weer in Londen terug. Ze had als nieuwe koningin de allereerste taak om de begrafenis van haar vader te regelen.

Die begrafenis is indrukwekkend geworden. Een stoet van wel anderhalve kilometer lengte volgde de Koning naar zijn laatste rustplaats. Daarbij waren vorsten en prinses uit verschillende landen. Ook Koningin Juliana en prins Bernhard waren aanwezig in Londen, om de overleden vorst de laatste eer te bewijzen.

Zo moet nu de bijna 26-jarige Koningin de taak van haar vader overnemen. Ze draagt nu de titel: Koningin Elizabeth II.

De eerste koningin Elizabeth herinner je je vermoedelijk wel uit de tijd van de Watergeuzen. Zij regeerde van 1558—1603.

De nieuwe Koningin is geliefd bij haar volk en ook haar man, de hertog van Edinburgh. Kroonprins is hun 3-jarige zoon, Prins Charles, die evenmin als zijn 1½ jarig zusje, prinses Anne, begrijpt, hoe veel moeilijker het leven van zijn moeder geworden is.

Koningin zijn betekent immers verantwoordelijkheid dragen voor de regering van haar volk. En dat is in deze onrustige tijd wel dubbel moeilijk.

Met de woorden: „Ik bid dat God mij moge helpen om deze zware taak, die zo vroeg in mijn leven op mijn schouders is gelegd, waardig te volbrengen”, aanvaardde zij de regering.

Doet Duitsland weer mee ?

Misschien hebben jullie het ook wel eens meegemaakt, dat één van je makkers een gemene streek uithaalde, vals speelde of lelijk deed tegen de anderen. Dan zeggen jongens (of meisjes) wel eens tegen elkaar: „Hij (of zij) doet niet langer mee. Met hem (of haar) willen we niet meer spelen”. Een dag of een paar dagen later is alles weer vergeten en doet zo iemand weer gewoon mee.

Zoiets gebeurt er nu ook met Duitsland. Het heeft ontzettend lelijk gedaan onder Hitler. Het ene land na het andere werd onder de voet gelopen. Duitsland wilde de baas spelen over de andere landen, maar dat is niet gelukt.

Bij de capitulatie in 1945 moest Duitsland zich onvoorwaardelijk overgeven. Het werd bezet gebied. Ja, erger nog. Duitsland werd in tweeën gedeeld. Het Oosten werd door Polen ingepalmd en van het overgebleven stuk bezette Rusland het Oosten en de andere geallieerden het Westen. Zo was het IJzeren Gordijn vooruitgeschoven tot Stettin.

In Oost-Duitsland zijn de communisten de baas. Daar gaat het, als in alle Oosteuropese landen: 't is doen en laten wat de Russische heren bevelen.

Met West-Duitsland ging het anders. Eerst werden de voornaamste zware industrieën ontmanteld, d.w.z. fabrieken afgebroken en machines weggevoerd of vernield.

Maar hoe meer de vriendschap tussen Rusland en de andere geallieerden afnam, hoe langzamer het met die ontmanteling ging. Amerika en Engeland gingen er aan denken, dat zij Duitsland wel eens als bondgenoot nodig zouden kunnen hebben, als er eens een oorlog met Rusland uitbrak. 't Was daarom zaak West-Duitsland te vriend te houden. Telkens meer gunsten kreeg het van de bezetters. Het afbreken van fabrieken staat al lang stop, de bezettingskosten, die de Duitsers moesten opbrengen, zijn al

heel wat verlaagd. Zo konden de Duitsers nieuwe industrieën vestigen en producten leveren voor de wereldmarkt. In vele landen van de wereld worden al weer Duitse goederen verkocht en daardoor komt Duitsland er weer bovenop.

Andere landen, zoals Amerika, Engeland en Frankrijk, geven kapitalen uit voor het leger en de herbewapening. Fabrieken, die de hele dag niet anders doen dan tanks, kanonnen of vliegtuigen maken, kunnen geen auto's, tractoren of landbouwwerktuigen leveren. Maar Duitsland heeft niet voor een leger te zorgen, mag dat niet hebben. Zodoende kan al het beschikbaar geld gebruikt worden om materialen aan te schaffen voor producten, die met winst in 't buitenland verkocht kunnen worden. Het gaat West-Duitsland goed.

De vrees voor Rusland heeft nog meer teweeggebracht. Toen Duitsland tot overgave gedwongen was, waren de overwinnaars het er over eens, dat Duitsland niet weer bewapend mocht worden. Het zou geen leger meer mogen hebben.

Maar... nu wil men een Europees leger hebben, d.w.z. troepen uit alle samenwerkende landen van Europa zullen samen één leger vormen. Dit gaat natuurlijk weer met het oog op het Russische gevaar. Samen denkt men sterk te staan. (Aan het woord, dat de Here machtig is te helpen, zowel de sterke als de krachteloze, denken de groten der aarde niet. Zij rekenen alleen met menselijke kracht).

In dat Europees leger nu, wil men ook West-Duitsland laten meedoen. De Duitsers willen dat wel, maar... ze zien nu een kans aan hun meehelpen allerlei voor hen gunstige voorwaarden te verbinden. 't Is nog de vraag, of de andere landen die voorwaarden zullen inwilligen.

Vooraf in Frankrijk gaan er stemmen op, die van een nieuw Duits leger niet willen weten. Daar heeft men te veel van de kracht van de

De Urker Vissers

In het vorig nummer van O.E.K. vertelde ik dat enige Urker vissers emigreerden naar Argentinië. De eerste brieven, die op Urk aankwamen, waren zeer **optimistisch**. Zó zelfs, dat de achtergebleven gezinsleden zich al klaar maakten, om in April ook de sprong over de oceaan te wagen.

Nu is er echter een kink in de kabel gekomen.

Wat is toch de oorzaak?

Toen de Urker vissers in dienst traden van de Belgische rederij, hebben ze een contract getekend. Dat is gewoon. In dat contract werd echter niet uitdrukkelijk bepaald dat ze niet op de Zondag behoeften te werken. Bij het tekenen van het contract, op het Urker raadhuis, is wel mondeling

nadrukkelijk gewezen op het niet-vissen op de Zondag.

In het begin ging alles goed. De Urker vissers hielden zich bezig met de makreelvangst langs de kust. Deze bezigheid geschiedde alleen op werkdagen.

De vangst viel erg tegen. Het schijnt dat de mazen van meegebrachte Nederlandse netten geen goede afmetingen hebben. Hoe het zij, het bedrijf was niet renderend.

Toen werd besloten, dat de emigranten in volle zee moesten vissen. In plaats van de dagelijkse uit- en thuisvaart werd de week ingedeeld in twee zeereizen, n.l.: Maandag tot Woensdagavond en Donderdagavond tot Zondagavond.

De Urkers weigerden de tweede reis mee te doen, omdat er op Zondag moest worden gevaren.

De Oostender rederij heeft toen de Urkers ontslagen.

Deze Urkers hebben niet gereedeneerd: „We zijn in een vreemd land, we moeten ons aanpassen”, of „We moeten toch zien aan de kost te komen.” Eenvoudig, maar zeer duidelijk, schrijven enkele vissers in hun brieven: „Wij zijn God meer gehoorzaam dan de mensen”.

We zijn blij, dat deze mannen deze belijdenis, ook in het verre land, gestand doen. Zó moet het zijn in gehoorzaamheid aan Gods Woord.

Duitse Weermacht ondervonden om nu maar aanstonds dit nieuwe plan goed te keuren.

Heel duidelijk kwam dit uit in de Franse Nationale Vergadering (zoveel als bij ons de Tweede Kamer). Daar werden heel wat bezwaren ingebracht tegen de Duitse herbewapening.

Aangrijpend was het, toen een afgevaardigde het spreekgestoelte opgeholpen werd, steunend op zijn stok. Twee jaar heeft hij doorgebracht in een Duits concentratiekamp. Daar is zijn gezondheid totaal vernield, zodat hij weinig meer is dan een wrak. Hij hield een felle rede tegen een nieuw

Duits leger en eindigde met de woorden: „Wantrouw de Duitsers. Wantrouw, mijn collega's, de Duitsers, want zij bedriegen u. Ik weet door mijn lichaam, wat Duitsland is. Schaamt U allen, dat gij het wederom wilt bewapenen, Schaamt U!”

Julie voelt wel, dat er geen liefde, maar haat spreekt uit deze woorden.

Maar tegelijk begrijp je nu wel, dat er nog zo maar geen nieuw Duits leger is. Dat men er over spreekt en er plannen voor maakt, bewijst echter wel, dat er ten opzichte van Duitsland de laatste jaren veel veranderd is.

Scheba

In 1 Koningen 10 lezen we, dat de koningin van Scheba een bezoek bracht aan koning Salomo. In haar land had men haar verteld van Salomo's wijsheid en heerlijkheid. Daarom kwam ze naar Jeruzalem met een groot gevolg, kamelen, beladen met specerijen, zeer veel goud en edelgesteente. Aan de koning stelde ze haar moeilijke vragen, die haar duidelijk werden beantwoord.

De pracht van Salomo's hofhouding, de organisatie van alles, overweldigde haar. Ze riep in verbazing uit: „De helft is mij niet aangezegd”. En ze prees God, Die Salomo, als koning, aan Israël had gegeven.

Naar de ligging van Scheba heeft men dikwijls gegist. Tegenwoordig meent men het vrij nauwkeurig te weten. Oudheidkundigen, archeologen, zeggen de resten van de hoofdstad van het rijk van de koningin van Scheba gevonden te hebben in Arabië. In het Zuid-Westen van dit schiereiland, in het koninkrijk Jemen, ligt Mareb. Dit Mareb is grotendeels

gebouwd uit de stenen van het oude Mareb. Het oude Mareb bestaat uit een tachtig hectaren bouwvallen, die hier en daar boven het woestijnzand uitsteken. De lagen van deze ruïnes liggen tot twintig meter onder de grond. De Arabieren hebben er in de loop der jaren honderden albasten beeldjes uitgehaald.

Een Amerikaanse expeditie heeft mooie dingen gevonden. Ze heeft de overblijfselen van oude tempels blootgelegd. Eén er van was gewijd aan de maan. Tien meter hoge zuilen rijzen uit het woestijnzand omhoog.

Eigenaardig is het, dat de omwonende Bedouïnen de tempel nog steeds „de tempel van Scheba” noemen.

De verschillende inscripties, die men vond, vertelden, dat in deze tempel alleen vrouwen kwamen om te aanbidden.

De expeditie heeft ook resten gevonden van een grote stuwdam. Drieduizend jaar geleden was dit land daardoor vruchtbaar en rijk. Veertien honderd jaar geleden begaf deze stuw-

---

Net als bij Daniël, moet er van onze arbeid niets kunnen worden gezegd, zó getrouw moet ze worden verricht. Alleen: „tenzij wij tegen hem iets vinden in de wet Zijns Gods.” (Dan 6 : 6).

Je kunt je voorstellen, dat er op Urk verbolgenheid heerst over de handelingen van de Belgische reder, die zo de Urker vissers in Mar del Plata aan de dijk heeft gezet.

De achtergebleven gezinnen ontvangen nu niet meer het loon der mannen en raken daardoor in nood.

Burgemeester Keyzer van Urk heeft

dadelijk besprekingen gevoerd om zijn burgers te helpen. Hij gaf te kennen persoonlijk wel naar Argentinië te willen vliegen, om hulp te verlenen. Prompt werd hem door een Luchtvaartmaatschappij een gratis plaats aangeboden op 12 Maart of uiterlijk 15 Maart.

De burgemeester heeft dit aanbod dankbaar aanvaard en is nu naar Argentinië vertrokken, om te trachten recht voor zijn onderdanen te krijgen.

Meer kan ik jullie nu niet vertellen. Een volgende keer D.V. meer.

dam het. Toen nam de woestijn het Zuiden van Arabië weer in bezit.

Dezer dagen is de Amerikaanse expeditie door autoriteiten en wilde stammen van Jemen verjaagd. De opgravers hebben er nauwelijks 't leven afgebracht.

Een Amerikaans blad geeft ongeveer het volgende verslag van het avontuur der expeditie:

„In April 1951 gaf de koning van Jemen, Achmed, ons verlof voor de opgravingen. Uit dankbaarheid namen we geschenken mee: elektrische koelkasten, een geweer, een revolver, radio's en medicamenten.

Al spoedig, nadat wij bij Mareb een vliegveld hadden aangelegd, ontstonden er moeilijkheden.

Onze Jeminitische gravers moesten een deel van hun loon afdragen aan de gouverneur van Mareb. Toen zij dit weigerden, werden zij geboeid en in de gevangenis geworpen. De foto-graaf van onze expeditie werd gearresteerd, omdat hij het leven van een Jeminitische werkmans zou hebben bedreigd. Onze archeoloog, prof Jamme, ging voor een maand achter slot en grendel, omdat hij aan koning Achmed de rubberafdrukken niet wilde geven, die hij gemaakt had van de prachtige, oude tempel. De toestand werd steeds hopelozener. Met indigo besmeerde soldaten doodden onze hond, gooiden de ruiten van onze vrachtwagens kapot en gingen met machinegeweren in een toren zitten, die ons autopark overzag.

En wat in Arabië als zeer vijandig te beschouwen is: zij beantwoordden

onze groet niet meer!

Onze voedselvoorraad raakte uitgeput. Een convooi, dat naar ons onderweg was, werd geplunderd. We waren gewoonweg de gevangenen van de gouverneur geworden en toen begon hij ons om meer geld te vragen. Vijf uur lang probeerde onze knappe Egyptische tolk hem tot andere gedachten te brengen, tot zij, in tranen uitbarstend, ineenzeeg. De gouverneur bleef onvermurwbaar.

En zo maar door. We besloten ten slotte te vertrekken. Toen wij door het zand Zuidwaarts trokken keek ik nog eenmaal om, om een laatste blik te werpen op de tempel van Scheba. Zal een Westerling hem ooit terug zien? We moesten vrijwel alles in de steek laten, behalve de kleren, die wij op onze rug hadden gebonden en onze geweren. Onze vrachtwagens zijn weg, onze medische voorraden, uitgravingsapparaten en, het ergste van alles, de afdrukken van meer dan 500 inscripties. Alleen onze foto's en tekeningen zijn gered.

De tempel zal wel voorgoed verloren zijn. De gouverneur heeft opdracht gegeven het zand te verwijderen uit het fundament van de tien meter hoge pilaren. Ik heb hem, op mijn knieën in het hete zand, gesmeekt van deze verwoesting af te zien. Hij was onvermurwbaar.”

(In deeltje 9 van „Ons mooie Nederlands” vind je een legende over een palmpit, gepoot door de koningin van Scheba. Misschien mag je deze les lezen).

Goudkoorts in Noord-Italië

Door een gelukkige omstandigheid heeft men in Noord-Italië ontdekt, dat zich in de Italiaanse Alpen goudaders bevinden. Het officiële onderzoek is thans in volle gang. De voortekenen zijn buitengewoon gunstig. Stofgoud, dat door een kleine rivier, die blijkbaar langs een ader schuurt, wordt aangevoerd, komt dermate veelvuldig voor, dat de geologen menen te mogen rekenen op rijke aders.

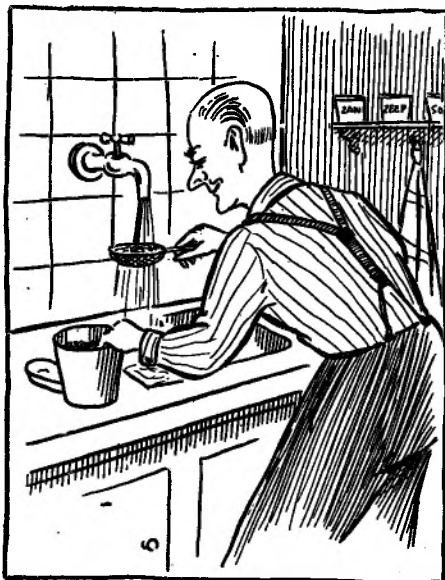
De ontdekking geschiedde bij bloot toeval. Na de chaos van de overstromingen, die Noord-Italië in de laatste maanden van het vorige jaar teisterden, was het de bewoners van het plaatsje Damuso, vlak bij het Meer van Como, al vaak opgevallen, dat het leidingwater er vreemd uitzag. Wel was de smaak hetzelfde gebleven, doch vrijwel steeds trof men harde korreltjes in het water aan. De meeste bewoners dachten met gruis te doen te hebben, dat blijkbaar door het riviertje de Livo werd aangespoeld. De waterleiding putte namelijk haar vocht uit genoemd riviertje, dat ontspringt in de Alpen en zijn weg moet zoeken over een rotsachtige bodem. Men was bijna aan het verschijnsel gewoon geraakt. Voorzichtige huismoeders kookten het water voor het gebruik en wierpen het harde, gruisachtige bezinksel weg.

Het gebeurde echter, dat een voorzichtige huisvader, die geconstateerd had, dat zijn kinderen juist na de verontreiniging van het water enige keren ziek waren geweest, een fles water tapte en deze naar zijn huisarts bracht, met het verzoek het water te controleren. Nadat de arts het water had onderzocht, kon hij zijn eigen conclusies nauwelijks geloven: er zat een zeer groot percentage stofgoud in. Hij hield zijn ontdekking voorlopig nog geheim, ten einde geen verwarring te stichten. Enige dagen later, nadat ook een laboratorium de aanwezigheid van stofgoud in het betreffende water had

geconstateerd, volgde de dokter het kleine riviertje tot aan de bron. Op tal van punten nam hij steekproeven, door wat water uit te zeven en op iedere plaats hield hij wat stofgoud over.

Enige dagen later constateerden ook de onderzoekers van het laboratorium van Milaan de aanwezigheid van stofgoud en hoewel de dokter de zaak geheim wilde houden, is het nieuws uitgelekt. Het onderzoek is thans in volle gang. Het schijnt, dat de vooruitzichten gunstig zijn.

Intussen is er in de hele streek al een goudkoorts ontstaan. De bewoners van Damuso taptan aanvankelijk

water uit hun kraantjes, dat ze vervolgens door trechters met fijne zeefjes lieten lopen, zodat ze inderdaad wat stofgoud over hielden. Er kwamen echter ook vreemden, die hoger op in de bergen het water rechtstreeks uit de rivier schepten en zodoende betere resultaten behaalden. Dit voorbeeld vond navolging.

Uit het feit, dat het water van de Livo vóór de overstromingen geen

Afrikaanse psalmen

Van het lijden

van onze Here Jezus Christus.

Psalm 22 : 1

*Mij God, mij God, waarom verlaat U mij
terwijl 'k alleen mij sware strijd moet strij,
Alleen moet kerm, wanneer 'k mij lijde lij?*

Op al my vrae.

*Kan ek van U, deur al my lijdens dae,
geen antwoord krij ;*

Deur donker lijdensnagte

bly ek niet stil ;

*Maar daar 's geen heil te wagte,
geen woord vir mij.*

Van de opstanding

van onze Here Jezus Christus.

Psalm 21 : 1

*U maak, o Heer, die Koning blij,
omdat U arm so sterk is,
sy heil door U bewerk is.*

Sy wens het hij van U verkrij ;

*U het wat hij begeer
geweer nog geweer.*

Van de wederkomst

van onze Here Jezus Christus.

Psalm 98 : 4

*Laat al die strome nou die hande
in jubel saamklap van omlaag ;
laat die gebergtes langs hul wande
die juigtoon altijd verder draag.*

*Hij kom, die Regter van die volke,
omstraal deur reg en majesteit :*

*Hij span sy vierskaar in die wolke
en oordeel in regmatigheid.*

Uit: die berijmde psalms

HERSEN- GYMNASTIEK

De antwoorden op het vorige 10-
tal vragen zijn :

101. Wittenberg, Wartburg, Worms.
102. g, d, a en e snaar. 103. a. Ko-
ninkrijk; b. republiek; c. sultanaat.
104. schaap, zijderups, is er niet. Dit
komt van de katoenplant. 105. Un-
cle Sam, John Bull. 106. a. oranje,
b. groen, c. grijs. 107. Othniël, Ehud,
Samgar, Cuschan Rischataïm, Eglon,
de koning der Moabieten, de Filistij-
nen. 108. Jan van Riebeeck, Piet Hein,
Napoleon Bonaparte. 109. ± 15 jaar,
100 jaar, 35—40 jaar. 110. In Pernis.

Als nieuwe :

111. Bij welke geschiedenis in Rich-
teren komt het woord Schibbo-
leth voor ?
112. Waar zoek je Indo-China ?
113. Enkele maanden geleden emi-
greerden enkele Urker vissers.
Waarheen ?
114. Hoe heet de president van deze
republiek ? En zijn vrouw ?
115. Wanneer is onze eerste Bijbel-
vertaling gereed gekomen ? En
wanneer de laatste ?
116. Waar is Jan van Riebeeck gebo-
ren ?
117. Wat betekent V. O. C. ?
118. Wanneer was de Boerenoorlog ?
119. Noem 'es de verjaardagen van
alle leden van het Koninklijk
gezin.
120. Hoe oud is de Engelse Koning
geworden ?

bezinksel na liet, constateren geologen dat pas kort geleden de goudader met de rivier in aanraking moet zijn gekomen. Het gebeurt vaker, dat zich ten gevolge van zeer ernstige overstromingen ondergrondse aardverschuivingen voor doen; soms geschieden die plotseling, zodat ze kunnen worden geconstateerd, doch soms vin-

den ze ook zeer geleidelijk plaats en dan behoeft men er niets van te merken. Vermoedelijk heeft zich na de laatste overstromingen iets dergelijks in Noord-Italië voorgedaan. De goudader is zodoende in of bij de Livo komen te liggen, met het gevolg, dat de waterleidingbuizen van Damuso thans geld waard zijn. „Trouw.”

SCHRIKKELJAAR

Dit jaar telde de maand Februari 29 dagen, want 1952 is een schrikkeljaar. Hoe men er toe gekomen is, om de vier jaar, Februari een dag cadeau te doen? Dat zit vast aan de lengte van een jaar. Want een jaar is niet precies 365 dagen. De aarde legt haar baan om de zon af in: 365 dagen, 5 uur, 48 minuten en 46 seconden. Het jaar is dus een kwart dag langer dan 365 dagen. Bleef het jaar steeds op 365 dagen dan raakten we elke vier jaar op de werkelijke kalender één dag voor. Na plm. 700 jaar zouden we dan, volgens de kalender in Julikunnen schaatsenrijden.

De Juliaanse tijdrekening (genoemd naar Julius Caesar) bepaalde de lengte

JULIUS CAESAR

van het jaar op $365\frac{1}{4}$ dag. Het lag voor de hand, om de vier jaar, een jaar in te voeren met 366 dagen. Dan was het immers weer in orde!

Deze dag werd aan Februari gegeven. Waarom juist aan Februari,

vraag je? Bij de Romeinen begon oudtijds het jaar op 1 Maart. Februari was dus de laatste maand. Zij kreeg de 28 dagen, die er in het jaar over waren en nu om de vier jaar de extra-dag.

Maar de Juliaanse tijdrekening was ook niet geheel nauwkeurig, hè? Ieder jaar nog ruim 11 minuten te lang! Men raakte in de vier jaar 45 minuten achter bij de werkelijke tijd.

In de tijd van Paus Gregorius XIII (1582) was men reeds tien dagen achter.

Onder deze Paus kwam een nieuwe tijdrekening tot stand, de Gregoriaanse, genoemd. Deze tijdrekening geldt nog steeds. In de tijd van Gregorius is de fout van tien dagen hersteld. Deze Paus bepaalde dat op Donderdag 4 October 1582 zou volgen 15 October 1582. De Rooms-Katholieke landen gingen de nieuwe tijdrekening dadelijk invoeren. Maar in de Protestantse landen vond de „Nieuwe Stijl” veel tegenkanting.

De provincies Friesland, Overijssel en Gelderland aanvaardden eerst in 1700 de nieuwe tijdrekening. Tot zo lang hebben ze zich gehouden aan „het oude”. 't Was wel heel lastig, maar als je eens let op het jaartal 1582, zul je beter verstaan hun tegenzin in deze „nieuwigheid”.

De Gregoriaanse tijdrekening bepaalde ook, dat alleen die eeuwjaren, waarvan het getal door 400 deelbaar is, schrikkeljaren zouden zijn. Zo zijn 1600 en 2000 schrikkeljaren, maar 1700, 1800 en 1900 niet.

Deze tijdrekening is zo nauwkeurig, dat men eerst in het jaar 4900 (als het zal komen) ongeveer weer één dag ten achter zal wezen.

Kleine kind'ren SPELEN GRAAG.

Ergens in Friesland ligt even ten Zuiden van Sneek een heel kleine stad. De trein stopt er niet. Er rijden geen bussen naar toe. Je kunt er alleen komen met een stoombootje. Het vaart zes keer per dag heen en terug naar Sneek.

Maar midden in dat stadje staat een grote fabriek met een prachtig nieuw kantoor en een plein, waarop een vrachtauto met aanhangwagen met gemak kan zwaaien.

Deze plaats heet IJlst en die fabriek is van de speelgoed- en schaatsenfabrikant J. Nooitgedagt en Zn.

De heer Nooitgedagt is een vriendelijke meneer. Als ik hem vertel, dat ik zo graag wil weten, hoe ze dat speelgoed maken en hem vraag, of ze die beestjes, treintjes en auto's heus stuk voor stuk in elkaar spijkeren, lacht hij heel hartelijk.

„Dat gaat zo”, antwoordt hij. „Onze tekenaar maakt eerst een ontwerp: een eendje voor de heel kleintjes, een blokkenwagen voor de kleuters, of een echte kipwagen voor de jongens van acht jaar. Die tekening gaan we eerst keuren. Want je kunt niet alles zo maar namaken. Dat hangt van onze machines af. We maken er ook schaatsen mee. En daarbij, al ons speelgoed is van hout, van beukenhout nog wel, het hardste bijna, dat er is. Bovendien heeft elke fabriek bijna zijn eigen model speelgoed, de onze ook, zodat we daar ook rekening mee moeten houden. Aan zo'n ontwerp moet heel wat geschaafd worden, voor 't de fabriek in kan.”

„En dat hout? Waar komt dat vandaan?”

„Dat komt uit Hongarije, Joego-Slavië, Frankrijk en België. Het wordt eerst in planken gezaagd en daarna jagen we er zo lang stoom door tot het goed vochtig is. Dan gaat het in de droogloods.”

Al pratend zijn we dwars door de fabriek gelopen. We staan vlak voor een groot laag gebouw. Er liggen ho-

ge stapels planken in.

Brrr! Wat is het hier warm. Ik kijk even op de thermometer. 110° Fahrenheit.

Als zich nog tien procent vocht in het hout bevindt, gaat het naar de zagerij. Daar is het een geweldig lawaai van alle mogelijke machines. Ze zagen er de planken eerst in moten, in blokken, in balken. Al die stukjes gaan dan de hele zagerij over naar de verschillende machines. Zo is er een man, die anders niet doet dan autowijetjes zagen. Hij stopt een vierkant balkje in zijn machine. Deze maakt er eerst een ronde spil van. Aan de ene kant snijdt een mesje, net als bij een vleessnijmachine ronde schijfjes af, terwijl een schaaf er tegelijk het model van een autoband indrukt en een boortje er een gaatje in priemt. Andere werklui vervaardigen cabines, locomotieven, molenwieken, enz. Een jongen slijpt telkens de messen. Die heeft het nog het drukste van allemaal. Geen wonder. Er staan ook zo veel van die zaag-, schaaf- en beiteldingen te snorren.

Als de onderdelen klaar zijn, gaan ze een verdieping hoger. De blokjes, wijetjes, enz. worden er geschuurd langs grote banden schuurlinnen, die over nog veel groter wielen lopen. Je hoeft het hout er enkel even tegen aan te drukken en glad is het.

Verder gaat het weer. Naar de ververij! Deze ligt in de nok van het gebouw. In een hoek is een nog jonge jongen aan het werk. Hij heeft een plankje, waarin spijkers zijn geslagen met de punten naar boven. Op elke spijker drukt hij een wijetje. Als er geen enkele spijker meer over is, hangt hij het plankje in een machine. Langzaam dompelt de laatste het gewalletje in een bak met rode verf. Als het weer boven komt, neemt de jongen de plank er uit. Met een kwast strijkt hij de verfdruppels weg. De wijetjes worden op een groot rek te drogen gezet.

Bij het raam staat de spuitmachine met wel zes slangen. Net tuinslangen. Maar inplaats van water spuit er verf uit. Een paar mannen spuiten er blokjes blauw. Ook is er iemand druk in de weer met hele auto's, treinen en wagentjes van een dun laagje vernis te voorzien. Prachtig glad worden ze daarvan.

„Als alle onderdeeljes geverfd zijn, spijkeren en lijmen we er pas speelgoed van,” zegt de heer Nooitgedagt.

We blijven een hele poos bij deze afdeling staan kijken. Het is de prettigste van allemaal. Hier zie je eindelijk, wat het worden moet. Uit een plankje, twee balkjes, vier wieletjes, een cabine en een kيبak groeit een vrachtauto.

De voltooide artikelen verhuizen naar de expeditie. Ze krijgen er alle-

maal een papieren jasje aan.

Beneden op het plein staan de vrachtauto's klaar om ze te brengen naar elk stadje in ons land.

„Zo gaat het”, zegt de heer Nooitgedagt. Hij leidt me de trap af. Nog even blijven we staan voor de grote vitrine vol speelgoed. Nieuwe modellen van dit jaar.

Dan zwaait de deur voor me open.

Vijf minuten later puft het stoombootje me terug naar Sneek. Ik kijk nog even achterom. Het grote fabrieksgebouw steekt ver boven de kleine stadshuisjes uit. De sirene loeit. De werkdag is afgelopen.

Het is schemerdonker. In de huiskamers gaan de lampen aan. Misschien zitten er wel kinderen met houten speelgoed te spelen.

Tjits Veenstra.

ONS WERKHOEKJE.

Allereerst de oplossing van 'het raadsel uit het Februari-nummer.

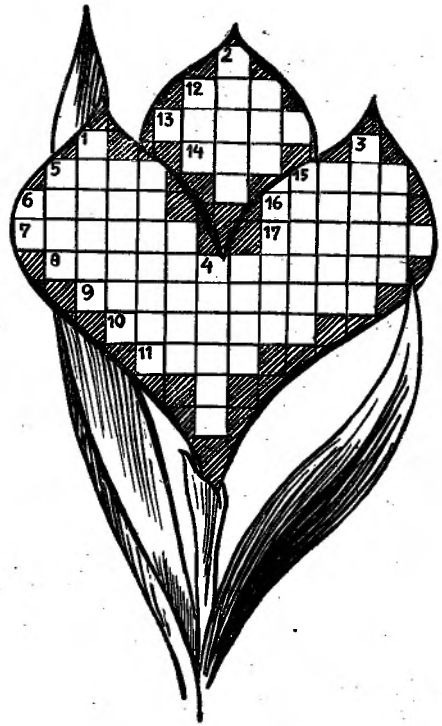
Op de kruisjeslijn komt te staan :
SCHRIKKELJAAR.

De woorden apart zijn van boven naar beneden :
bronS—juiCh—NaHor—tRoon—Immer—EKron—erKer
steEn—opaal—marja—krAnt—rAdar—Rebus

Een nieuw voorjaarsraadseltje volgt nu:

Verticaal: 1. voorjaarsbloem (6).
2. jaargetijde (5). 3. voorjaarsbloemen
(6). 4. nog eens: voorjaarsbloem (6).

Horizontaal: 5. lazen de armen in
Israël (4). 6. vorstelijke zetel (5).
7. bekende Kanaänitische vrouw uit
O.T. (6). 8. Hoor je soms achter het
behang (12). 9. onderdeel of „stuk”
van een bekend spel (10). 10. deze
geven licht (7). 11. „hulpbatterij
voor electriciteit (4). 12. zit aan je
fiets (3). 13. slank en vlug viervoer-
tig diër (5). 14. schuurmiddel (3).
15. opschepperij (4). 16. tegengestelde
van lege (5). 17. Daar spelen meisjes

graag mee (6).

ONS KORT VERHAAL.

In het vorig nummer lazen jullie het slot van het feuilleton. Je bent zeker al nieuwsgierig naar het nieuwe feuilleton. Je zult dan nog een maand geduld moeten hebben. Dit nummer is het laatste van de 7e jaargang. De nieuwe jaargang begint ook met een nieuw, spannend feuilleton. In geen enkel boek heb je het ooit kunnen lezen, want het komt vers uit de oven. Ik heb het verhaal pas gelezen en 'k weet nu al dat jullie elke keer zullen uitzien naar O.E.K., alleen al om het

vervolg te weten! 'k Verklap alleen de titel en de schrijver, meer niet.

't Volgende feuilleton is :

„HET EENZAME EILAND”
door ARJEN MIEDEMA.

Voor veel leerlingen is dit het laatste nummer, dat ze in school zullen lezen van O.E.K., omdat velen van jullie met 1 April de school zullen verlaten. Daarom ditmaal dan een langer stuk feuilleton dan gewoon.

Het is een kort verhaal van Wierland Wouters.

De vreemde weg

Bleek ligt zijn hoofd op het bont-gebloemde kussen en de ingevallen wangen tonen een tere glans, wasachtig wit. De gevouwen handen op het dek zijn knokig en mager. Ziek, doodziek is hij en geen dokter is er, die medicijn kan geven, waardoor de wrede kwaal, die het lichaam

sloopt en de krachten ondermijnt, zal genezen.

Hij weet het; hij weet het reeds lang... En toch... Ziet ge die glimlach op dat bleke gelaat, die in-tevreden trek om zijn mond?

De zon speelt door de ruiten en tovert

een blijde lichtglans in het vertrek. Ze spreekt van leven en vreugde en in haar koesterende warmte bloeit het leven op met betoverende pracht.

Op haar tenen loopt ze door de kamer, de oude moeder. Zacht trekt ze het overgordijn dicht. Ze kijkt naar de zieke; ze schudt haar gerimpeld gezicht en een traan drupt eenzaam neer naast de gevouwen handen op het dek.

Ze zucht en kijkt naar boven. Kan zuchten bidden zijn?

Even zacht als ze gekomen is, verdwijnt ze weer. Maar voor ze de deur achter zich sluit, kijkt ze nog eenmaal naar het bleke gelaat... Lang staat ze daar met de deurknop in haar hand en ze kijkt maar en kijkt... Haar jongen, haar dood-zieke jongen... hij schijnt te glimlachen.

O, wist ze maar... wist ze het maar heel zeker, dat alles... alles goed is.

„Moeder... vader,” heeft hij gisteren gestameld, toen men hem in een grote ziekenauto thuisbracht. „Ik wil hier graag sterven. Ik...” Maar een hevige hoestbui had verder spreken belet.

Sedert gisteren ligt hij stil neer en hij schijnt alleen maar te slapen.

De oude moeder schudt nog eens meewarig het hoofd en mompelt: „Arme jongen, dat we je zo thuis moesten krijgen... zo ziek... na zoveel lange, lange jaren.”

Er klept een buitendeur. Haastig trekt ze de kamerdeur dicht en gaat naar de keuken. Neen, er is niemand. Vreemd,

ze meende duidelijk iets gehoord te hebben. 't Zal haar man geweest zijn. Ja, daar komt hij al. Zorg staat op zijn gelaat te lezen; zorg om zijn jongen, die jaren geleden... Ach, ach had hij hem maar anders aangepakt... hem meer liefde betoond. Ja, dat vooral... Maar 't was zo moeilijk geweest na al die narigheden.

„Hoe is 't moeder?”, fluistert hij.

„Hij slaapt, geloof ik; 'k heb 't gordijn dicht getrokken.”

„Zou... zou er nog hoop zijn... een kans? Zou nu het ogenblik gekomen zijn voor de verzoening....? Ach, ik vrees...”

Mistroostig schudt de moeder haar hoofd en zucht: „God weet het... Hij alleen”.

Jaren lang is hun zoon van huis geweest. Langzamerhand waren ze aan zijn afwezigheid gewend geraakt en zelden werd er meer over hem gesproken. Er was ook zoveel gebeurd...

„Weet je nog moeder, hoe Teun het de oude meester Reinders heeft lastig gemaakt? De man is reeds gestorven, maar weet je nog hoe hij kort voor zijn dood een kaart uit Amerika kreeg? Van Teun? Wat was de oude man daar blij mee. En hoe wist hij ons te troosten en op te beuren, als wij in zorg zaten. Die kaart was voor hem een ster in donkere nachten...”

„En nu”, zegt de moeder zacht, „nu is hij thuis... eindelijk”.

„Ik ben bij Klaas geweest en bij Gerrit. Ze zullen straks komen. Tegen de middag misschien.”

Zwijgend zitten de oudjes elk aan een kant van de tafel, ieder in z'n eigen gedachten verdiept. Gedachten aan Teun, hun jongste zoon, die altijd een buitenbeentje was geweest. Van jongsaf reeds. Zijn oudere broers, Klaas en Gerrit, hielpen thuis op de „Sulte-hoeve”, als gehoorzame zonen. Die deden trouw hun best iedere dag. Maar Teun... was brutaal en ongehoorzaam. Bang was hij niet en hij stond letterlijk nergens voor. Geen sloot was te breed of te diep, geen hindernis te groot, of hij wist er wel raad op. Hij was de held onder zijn kornuiten. Moest er een robbertje gevochten worden, dan was Teun wis van de partij. Dikwijls liep hij rake klappen op, maar die hij uitdeelde waren meestal van nog betere kwaliteit. Wat deerde hem een scheur in de jas, of 'n gehavende broek?

In school ging het al niet veel beter. Hij bezorgde zijn meesters veel last door

zijn brutaliteit en onbezonnen daden. Geregeld moest hij nablijven, maar de eenzaamheid in het holle schoollokaal scheen hij slechts te benutten om nieuwe streken uit te denken, die dan dezelfde avond of de volgende dag prompt werden uitgevoerd.

In de kerk ging het vaak *navenant*. Meestal lag hij *nonchalant* met zijn hoofd op de armen, voorover op de bank. En wat z'n ouders ook probeerden, Teun bleef onverbeterlijk. Soms zat hij propjes papier te mikken naar een jongen in de buurt, of hij sneed met een klein mesje zijn naam in de bank.

Och, dit waren nog echte kwajongensstreken, wel geniepig soms, maar met het ouder worden zou daar vanzelf een eind aan komen. Dat was de weg van zoveel wilde en weerbarstige knapen geweest. En Teun zou, volgens meester Reinders, daarop wel geen uitzondering maken.

Eindelijk kwam de tijd, dat de schooldeuren voorgoed achter hem gesloten zouden worden. Op de laatste dag had hij zijn meester het les geven moeilijk gemaakt en de boel op stelten gezet. Maar toen eindelijk het uur sloeg, dat hij de school zou verlaten, had de oude bovenmeester hem even apart genomen...

„Zei je wat?“, vraagt de moeder, haar man vragend aankijkend.

„Ik!... Nee, bepaald niet. Meende je iets te horen, of zo? Zal ik eens even naar onze jongen gaan kijken?“

Meteen staat de Sulte-boer op en schuifelt naar de voorkamer. Even later komt hij terug. Teun slaapt nog. Hij ligt tenminste nog rustig in het ledikant.

Dit antwoord bevredigt de vrouw maar half. Haastig staat ze op om de mededeling van haar man te controleren. Na een poosje komt ze terug en haar zwijgen bevestigt blijkbaar de bevinding van haar man.

„Zou de dokter vandaag nog komen?“ fluistert de Sulte-boer even later.

Het moedertje knikt en kijkt naar buiten. Als vanzelf gaan haar gedachten terug naar de jeugdijaren van haar zieke zoon. Meester Reinders had naderhand verteld, wat hij zo ongeveer tegen Teun had gezegd.

Het was Teun goed geweest. Hij had de meester maar stilaan laten praten. Onverschillig had hij om zich heen gekeken, terwijl de meester probeerde hem op de goede weg te wijzen. Het scheen Teun koud te laten.

De meester zei: „Je zult het moeilijk krijgen, Teun, omdat je anders bent dan

de meeste jongens van je leeftijd. Misschien zul je moeten vechten voor je boterham. Maar daarover heb ik geen zorg. Erger en moeilijker zal de strijd zijn tegen je boze hart, tegen de zonde. Die strijd kun je alleen niet aan. Die zul je hopeloos verliezen als... als je het zonder de Heiland wilt doen. Hij kan helpen... Hij alleen! De zwakke balt de vuist, maar die sterk is gaat op de knieën..."

Voor het laatst had hij zijn oude leermeester de hand gereikt. Meesters hand had gebeefd. Hoe... hoe had meester Reinders het ook weer gezegd?

Ach het oude moedertje schijnt het niet recht te weten. Ze staart door het raam, maar iets wezenlijk merkt ze niet op. Traag gaan haar gedachten... Een stem... de meester:

„Ik zou je vast willen houden, Teun. Een steun voor je willen zijn, heel je leven. Maar dat kan niet. Straks ga je me verlaten. Misschien blijf je op de Sultehoeve, misschien ga je de wijde wereld in. Geef de Heiland je hand, jongen. Hij blijft bij je en Hij laat niet los... nimmer... Mij zullen ze mettertijd naar mijn laatste rustplaats brengen; je ouders zullen volgen... Hij, de Heiland blijft... blijft eeuwig..."

Oud moedertje knikt en vouwt haar rimpelige handen.

Op de Sulte-hoeve ging het werk zijn gewone gang. Teun mocht allerhande karweitjes opknappen, die wat afwisseling brachten in zijn dagelijks werk. Maar toen

hij ouder werd, moest hij van 's morgens vroeg tot 's avonds laat in touw zijn.

Op een avond barstte hij los: „Ik ben er zat van. Dat eentonig werk op het land kan me gestolen worden. Je zou er van kotsen, dèr!”

Toen was leiden in last. De volgende morgen bleef hij in bed en liet zijn vader en broers rustig aan het werk gaan. Niemand dacht er aan hem te bewegen op te staan. Hij zou vanzelf wel inzien, dat het zo niet ging. Maar zo ging het niet. Teun hield koppig vol.

De derde morgen was bij zijn vader de boot aan. En toen kwam het *conflict*. Ondanks herhaald aandringen van zijn vader, bleef hij rustig onder de wol. Wat moest zijn vader? Geduld scheen niet te geven, goede woorden hadden op de weerbarstige zoon geen vat en het vaderlijk gezag scheen voor hem niet te gelden.

Toen kwam het tot een uitbarsting.

Vanzelfsprekend moest Teun het onderspit delven. Op hardhandige wijze werd hij uit zijn slaapstee gepord en het pak slaag, dat hij kreeg te *incasseren*, kwam hard genoeg aan.

Had Teun nu maar zijn leven gebeterd. Ja... had hij maar. Het ging echter van kwaad tot erger. De volgende dag kreeg hij ruzie met zijn oudste broer. Het kwam om een kleinigheid, die het noemen niet waard was. Maar de gevolgen waren vreselijk. Teun, die een hooivork in zijn hand had, wond zich zo op, dat hij zijn broer met dit gevaarlijk wapen te lijf ging. Zijn broer poogde deze onverhoedse aanval nog te *pareren*, maar dit mislukte gedeeltelijk. Het scherpe wapen drong in de knie en veroorzaakte hevige pijnen... Opnieuw hief Teun de vork op. Hij was door het dolle heen. Maar toen kwam zijn vader op het geschreeuw af. Spoedig lag de vork in een hoek van de schuur en Teun werd hardhandig naar buiten gewerkt. De genezing van de knie werd een kwaad ding. Er kwam etter... verzwering... *infectie*. Het mes kwam er aan te pas. En toen eindelijk het gevaar geweken was, bleek het been stijf.

Ach, was Teun toen maar tot beter inzicht geraakt. Eerst leek het er op. Er werd zo min mogelijk over het gebeurde gerept. De taal van het stijve been was duidelijk genoeg.

Maar eens... het kwam als een donderslag uit een heldere lucht...

Oud moedertje zucht en snuit heftig haar neus. Tranen druppen op haar hand.

De Sulte-boer schrikt op.

„Kom kom, moeder, misschien valt het

nog mee. Het kwam ook zo onverwacht en het ergste kan ten beste keren.”

„Man, ik dacht aan die dag, toen Teun...”

„Stil vrouw, dat is voorbij. De zoon hief zijn hand op tegen de vader. 't Was bar, dat is zo. Maar geen woord daarover. Ik... ik heb het hem vergeven... al lang...”

„Dat je dit nu pas zegt. Je was altijd zo stil, zo eenzelvig. Mijn angst gold Teun zowel als jou. Je hebt hem vergeven... zijn misdaad... om... om...”

„Ja moeder, om Jezus' wil, die vergeeft en vergeving vraagt”.

De zachte zonnestralen zetten haar grijze haren in zilveren schijn... een tere lichtkrans en in haar ooghoeken glinsteren twee parels, zuiverder dan goud...

„Daar komen ze”, zegt de Sulte-boer en wijst naar buiten.

Voorop loopt Gerrit, op de voet gevolgd door Klaas, die moeite doet om met het stijve been in de pas te blijven. Spoedig zijn ze in de grote keuken.

„Hij is thuis gekomen”, zegt de Sulte-boer. „Gisteravond, met een grote ziekenauto. Bar ziek... om te sterven...”

Het is stil in de keuken. De Sulte-hu zijn mensen van weinig woorden.

Eindelijk zegt Klaas: „We gaan naar hem toe, dadelijk”.

Maar zijn moeder staat op en zegt: „Hij slaapt misschien nog, 't zou zonde zijn”.

Voorzichtig gaat ze poolshoogte nemen. Doch maar nauwelijks heeft ze de kamerdeur geopend, of zacht klinkt het haar tegen: „Laat ze maar komen, moeder. Ik heb ze zien komen... door een kier van 't gordijn... ook Klaas...”

Even later staan ze allen bij het ledikant. Is dat Teun? De broers schrikken van dat ingevallen gezicht. 't Lijkt een oude man... Ze laten er echter niets van merken en opgewekt beginnen ze te praten. En de anders zo zwijgzame Sulte-boer doet erg zijn best om van zijn gulle toegenegenheid blijk te geven. 't Oud moedertje knikt en lacht vriendelijk tegen Teun.

De zieke zwijgt en kijkt van de een naar de ander. En dit voortdurend zwijgen werkt beklemmend. Spoedig stopt het praten en als allen stil zijn, zegt Teun: „Twintig jaar is het geleden nu... twintig jaar en drie maanden... Ik had niet gedacht ooit terug te zullen keren. De band was immers stuk getrokken... en jouw stijve knie is een van de vele rafels... Klaas...”

„'t Is de moeite nogal”, zegt Klaas. „Zo lang geleden en ik had ook schuld”.

Maar Teun schudt het hoofd. „Jij probeert het nu te verkleinen, Klaas. Je doet het, omdat je medelijden met me hebt, maar ik weet best wat voor leed ik je aangedaan moet hebben.... Neen, stil maar, laat me eerst uitpraten. 't Kan nu nog...” Moeizaam probeert Teun zich op te richten. Zijn moeder weet handig

een kussen achter zijn rug te stoppen om hem het zitten te vergemakkelijken.

Dan hervat Teun: „'t Is een droef verhaal... de geschiedenis van mijn leven... 't Is een lange zwerftocht geweest. Honger, koude, allerlei ontheringen en ellenden zijn mij te beurt gevallen. Maar ik verdiende niet beter, ontaarde zoon, die ik was. Neen vader, even geduld.... Het doet er weinig toe om mijn levensloop van begin tot eind te vertellen.... 't Zou eentonig worden ook. Een zwerfer was ik en... alleen op de wereld. Ik had gemeend het geluk te grijpen, maar ik greep er telkens naast, totdat...”

Hier stokt de biecht. De zieke sluit z'n ogen en prevelt zacht enige woorden.

„Jongen, je vermoeit je te veel”, zegt zijn moeder. „Blijf maar rustig liggen, dan komen we straks nog even terug”.

Maar Teun zegt: „Neen moeder, blijven”.

„We moeten je wat ontzien, Teun. Als je beter bent, kun je wel verder vertellen”.

Teun glimlacht: „Beter, ach zet dat maar uit uw gedachten... ik bèter!”

Maar luister. Eens meende ik het geluk gevonden te hebben. 't Was in Amerika, dat ik haar vond... Louise... Ze werd mijn vrouw....

... We kregen een kind... een jongen... ik... ik noemde hem naar vader... ,

't Werd een lief kereltje, een aardige krullebol... Dat was mijn geluk... Ach, voorbij is het... als een droom... Een vreselijk auto-ongeluk maakte een eind aan hun leven... Ik bleef gespaard.... maar het leven had geen zin meer voor me en ik begon opnieuw te zwerfen.... alleen... Maar op een donkere avond ontmoette ik een man, die mij aansprak en de weg vroeg naar de dichtstbijzijnde herberg. Ik schrok van die stem. Ze kwam me zo bekend voor.... 't Was de stem van mijn oude leermeester.... Ik wees de vreemdeling de weg en spoedig was hij in de duisternis verdwenen.

Die stem.... meester Reinders. Het was net, alsof hij weer voor me stond, net als op mijn laatste schooldag. Voor het laatst gaf hij mij de hand. Die hand beefde. En in zijn ogen las ik vriendelijkheid en vertrouwen. Zo had ik hem nog niet eerder gezien... als een vriend, die de kinderen, zelfs de grootste belhamel, lief heeft. Weer hoorde ik de woorden: „Geef de Heiland de hand, jongen. Hij blijft bij je en laat je niet los... nimmer. Je meester zal metertijd naar zijn laatste rustplaats gebracht worden... je ouders ook... Hij, de Heiland blijft.... blijft eeuwig....”

„Jongen”, zegt z'n moeder, „zul je nu maar niet ophouden, je....”

„Straks moeder, 'k ben zo klaar. Ik ben die vreemdeling nagereden en in de herberg vond ik hem. We raakten met elkaar in gesprek... 't Was een zending... Hij wees me de weg... de weg naar het Kruis... Was ik toen maar naar huis gegaan, maar ik wilde nog wat verdienen... Meester Reinders stuurde ik een kaart....

Ach, ik werd ziek en in de bergen zocht ik genezing. 't Ging en ik raakte weer aan de arbeid... Met lege handen wou ik niet thuiskomen... Maar God besliste anders. Ik werd opnieuw ziek... lang... Naar huis terugkeren zou nimmer gebeuren. En toch... de zending kwam terug... hij hielp me... .

En nu... de weg terug is niet gemakkelijk....

Vader... moeder.. Klaas... vergeving”

Die avond is het feest in de harten der Sulte-bewoners. Omdat de verloren zoon teruggekeerd was. Maar nog meer, omdat door de kracht van Gods genade een zondaar de weg vond naar de Heiland...

Redactie en Uitgever danken de leerlingen die de school verlaten voor hun belangstelling voor „Onze eigen krant” en wensen hen Gods zegen.